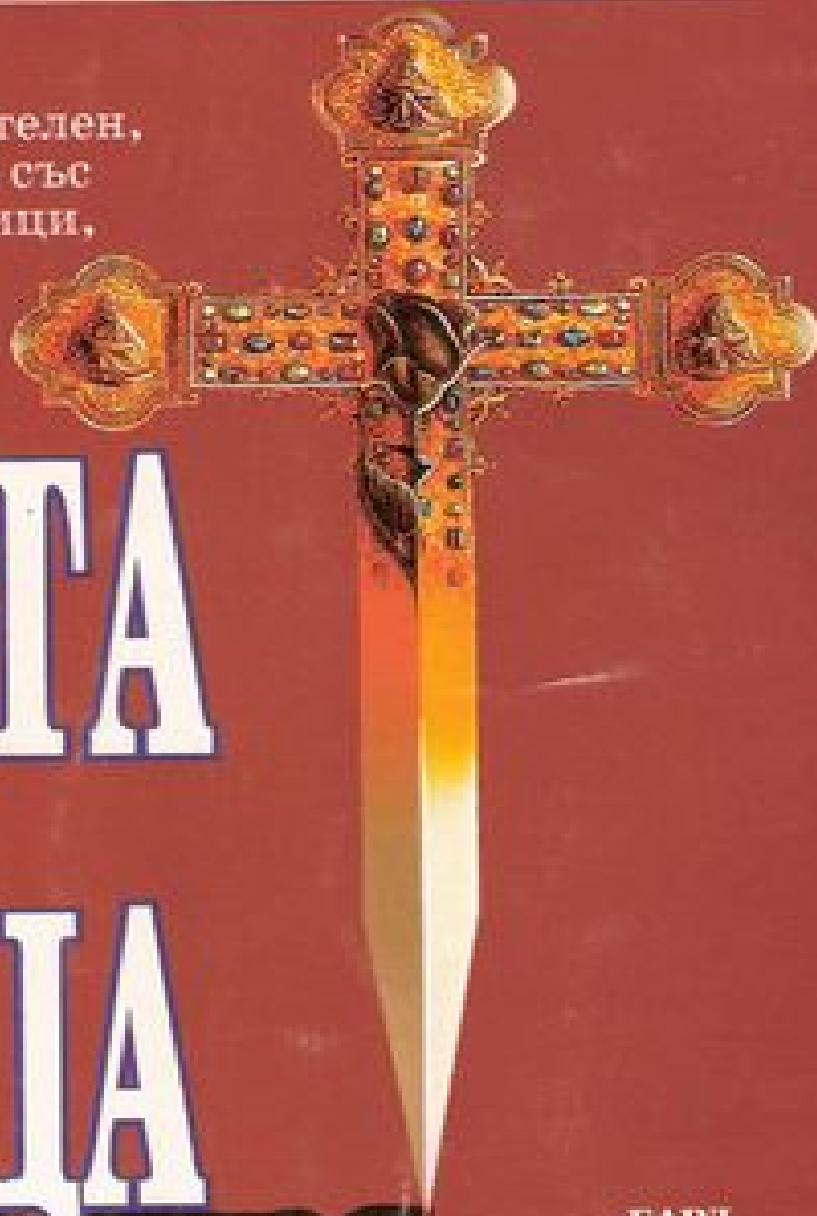

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ТОМАС МОНТЕЛЕОНЕ

„Изключително увлекателен,
изненадващ - трилър със
зашеметяващи страници,
които напълно
ме завладяха...
Дейвид Морел“

КРЪВТА НА АГНЕЦА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ТОМАС МОНТЕЛЕОНЕ
КРЪВТА НА АГНЕЦА
В ОЧАКВАНЕ НА ВТОРОТО
ПРИШЕСТВИЕ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Питър Каренца — красив, чаровен свещеник, открива на трийсетия си рожден ден, че притежава чудотворна дарба — може с лекота да лекува и... убива. Преминава невредим през огън, с лекота се справя с безнадеждно болни. Призован във Ватикана от тайна групировка, Питър узнава, че силата, с която е надарен, не е просто дар от Бога, а реализация на научен експеримент, вдъхновен от видения и пророчества...

ПЪРВА КНИГА

*„И Аз ти казвам: ти си Петър, и на тоя
камък ще съградя църквата*

Си, и портите адови няма да ѝ надделят“

Матей 16:18

*„И Словото стана плът, и живя между
нас, пълно с благодат и истина, и видяхме
славата Му, слава като на Единороден от
Отца.“*

Йоан1:14

ПРОЛОГ

РИМ, ИТАЛИЯ — ПОНТИ. 8 АВГУСТ 1967

През петте години служба при отец Франческо Америго Понти беше получавал множество странни и тайнствени задачи. Но нито една не можеше да се сравни с последната.

Първо, йезуитът се бе сдобил със специални пропуски, така че Америго можеше да работи в Папската Академия на науките — малко чудо, като се имаше предвид огромната мрежа на ватиканската бюрокрация. Ала още по-удивителна демонстрация на власт и влияние беше фактът, че отец Франческо му бе дал и специална значка за самоличност със снимка, според която Америго Понти беше член на Папската специална комисия.

Всички в Рим се чудеха каква е тази комисия и защо е толкова „специална“? Къде бяха членовете ѝ? Слуховете, които обикновено обикаляха Свещения град, пазеха учудващо мълчание по този въпрос.

Тази сутрин Комисията се готвеше да започне работа — каквато и да бе тя — в приземните етажи на Папската Академия на науките.

А енергичният млад йезуит Америго Понти държеше ключа към загадката. Щеше да научи всичко за мистериозната комисия. За пореден път Америго остана поразен от властта и влиянието на отец Франческо — човек, още ненавършил четирийсет години.

Инструкциите на отец Франческо бяха ясни — да слезе с асансьора до мазето, да покаже на пазача снимката на значката си за самоличност и да влезе в най-близката тоалетна, където да отвори плика с последните указания.

Докато чакаше асансьора, около него се събраха други правителствени служители. Никой не подозираше, че Понти изпълнява тайна мисия за йезуитите! Изпитваше гордост при самата мисъл за това.

Завършил бе семинарията само преди пет години, а вече беше един от най-доверените воени на братството.

Вратите на асансьора се отвориха и той влезе вътре заедно с неколцина мъже — всички със значки като неговата. Опитваше се да

изглежда спокоен и безразличен, но сърцето му туптеше лудешки. „Това е най-важната задача в живота ти — беше му казал отец Франческо. — Не бива да се провалиш.“ И той щеше да успее. На всяка цена.

След проверката, която мина без проблеми, Америго тръгна по главния коридор. Покрай него бързаха служители от Комисията. Всички изглеждаха запознати с огромния лабиринт от коридори на този етаж от Академията — част, скрита от погледите на туристите. Америго вървеше напред твърдо и уверено, сякаш и той познаваше добре разположението.

Вътрешно обаче безпокойството му нарастваше, защото не намираще тоалетна. На всяка врата имаше номер и буква. Дали нямаше някакъв код, който не му бяха казали?

Не, слава Богу. Вдясно съзря врата, на която пишеше „Тоалетна“.

Избра най-отдалечената от входа кабина и бързо извади от джоба си тежкия плик. Счупи личния восъчен печат на отец Франческо и видя един-единствен лист хартия с прикрепен към него ключ.

„Господи! — повтаряше непрекъснато той, докато четеше заповедите, — Невероятно!“

Но въпреки всичко трябваше да повярва... и да ги изпълни, запомни всяка дума, прибра ключа и пусна листа в тоалетната чиния. Той момен тално се разложи при допира с водата.

Излезе и тръгна по главния коридор към упоменатото място. Никой не му обърна внимание, докато търсеше стая 009-С. Намери я, извади ключа и го пхна в ключалката. Щеше да се получи много тъпо, ако не станеше.

Затаи дъх и превъртя ключа.

Ключалката щракна и той неволно въздъхна. Влезе и бързо затвори вратата. Стаята беше обзаведена като лаборатория и навсякъде имаше колби, епруветки и електронни уреди. В средата, на една маса, стоеше голяма стъкленица. Вътре беше целта на мисията му.

„Santa sindone“ — помисли той. Прекръсти се и се приближи до масата. Работи бързо и сръчно и свърши за петнайсет минути.

Вечерта Америго седеше до барчето на едно заведение в центъра на туристическия район, пиеше кока-кола и се правеше на редовен посетител. Музиката беше силна, проблясваха разноцветни светлини, а жените в къси поли и с дълги прави коси изглеждаха по-

предизвикателни от всякога. Беше му неудобно дори да седи в такова място. Не беше подходящо за един Христов воин.

Не можеше да повярва, че отец Франческо бе избрал за среща подобно разпътно заведение.

След малко отец Франческо дойде, при това в цивилни дрехи. Америго никога не го беше виждал в друго облекло освен духовническото и се изуми. Наставникът му беше висок и слаб мъж на трийсет и няколко години — твърде млад, за да бъде толкова влиятелен. Но беше.

— Добър вечер, отче. Изглеждаш... различен.

Свещеникът се усмихна мрачно.

— Носиш ли го?

— Да, отче.

— Имаше ли някакви неприятности? Видя ли те някой?

— Беше лесно! Точно, както обеща. Никой не се усъмни, уверявам те — гордо съобщи за успеха си Понти. Барманът се приближи до тях, но йезуитът го отпрати и каза само:

— Е?

— Какво, отче?

— Няма ли да ми го дадеш? Гласът на свещеника беше суров и студен, а погледът безмилостен.

Америго се изчерви, бръкна в джоба си и подаде на отец Франческо стъклено шишенце. Йезуитът го пхна в джоба си, без да го погледне.

— Спази ли точно процедурата?

— Разбира се, отче.

И си сигурен, че си взел онова, което исках?

— Залагам живота си.

— Да, естествено — усмихна се свещеникът и огледа клуба.

— Много добре, Америго. Както обикновено, се справи отлично. Хайде, да се махнем от това неприятно място.

На улицата чакаше черен мерcedes. Отец Франческо отвори задната врата и направи знак на Америго.

— Качи се, сине. Тази вечер може да се повозиш с мен.

Америго, изпълнен с гордост и почит, се намести на задната седалка.

Шефът наистина беше доволен от работата му. Отец Франческо седна отпред, до шофьора. Америго се разположи на меката кожа и изведнъж забеляза, че в колата има още някой — мустакат мъж в черен костюм и католическа якичка.

— Америго, това е моят приятел отец Масерия.

— Добър вечер, отче.

— Сбогом, сине — усмихна се Масерия, бръкна в джоба си и извади пистолет.

— Отче, защо...

Чу се само леко свистене и куршумът прониза Америго между очите.

— Бързо — каза отец Франческо на шофьора.

— Към доковете. Там ще го оставим.

Шофьорът кимна и натисна газта.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — КАРЕНЦА. 15 АВГУСТ 1998

Отец Питър Каренца стана рано, за да се разходи из Бей Ридж, докато температурата бе все още поносима. Не обичаше горещините.

Както обикновено се отби при Къртис, за да купи „Дейли Нюз“.

Видеа ли младия мъж, облечен във фланелка и спортни шорти, пришълците в този квартал никога не биха предположили, че е свещеник. Слабото атлетично тяло на Питър беше създадено за спорт. Само енориаршите му знаеха, че е падре.

— Добро утро, отче — поздрави го Хенри Къртис — нисък набит човек с грижливо оформена брада, който приличаше на Хенри VIII. — Много ти благодаря за вчера.

— Дребна работа, Хенри — усмихна се Питър.

— За теб може да е така — възрази продавачът, — но един ден и аз да реша да отида до Джърси, а Джийни да падне и да си удари коляното.

Направиха й шестнайсет шева.

Как се чувства днес? — попита Питър и се наведе да вземе вестник.

— 1Ще се оправи. Но само защото си я закарал бързо до болницата отче.

Искам да знаеш, че появата ти е най-хубавото нещо, което се е случвало в този квартал.

Питър усети, че се изчервява.

— Няма нищо, Хенри. Аз само изпълних дълга си.

— Може и да е така, но все пак държим да знаеш колко те ценим.

Питър се подсмихна притеснен, но му беше приятно, че хората го приемат радушно. Искрено обичаше да им помага и да работи с тях и мислеше, че това е най-важното в дейността на енорийския свещеник.

Отец Собески го бе предупредил да не се раздава толкова много, но Питър с радост вършеше и допълнителна работа.

Енорията му се намиреше на север от Веразано Бридж и представляваше смесица от всякакви националности, възрасти,

цветове и доходи, но той я харесваше и такава. Енорияшите го приеха бързо и изглежда, му имаха доверие. Често обсъждаха красотата му и звучния му глас. Много пъти наставникът му бе казвал, че е роден за църковен водач и призванието му е в архиепископската епархия в Ню Йорк.

Питър пхна вестника под мишница и затича, както всяка сутрин.

Имаше петнайсет минути, за да стигне до игрището в Дайкър Бийч Парк, където тренираше един ученически отбор по бейзбол.

След два часа Питър дотича обратно до пасторското си жилище, взе набързо душ, хапна и седна да гледа играта на „Янките“, преди да се приготи за съботната вечерна литургия.

Правилникът беше променен и задължителната неделна литургия можеше да бъде заменена със съботна. Енорияршите от Бей Ридж започнаха да свикват с новия ред. В началото по-консервативните и по-възрастните продължиха с неделния ритуал, като явно смятаха съботната литургия за неприемлива.

За да привлече вниманието им, пастор Собески започна да отслужва вечерни литургии в събота заедно с отец Каренца, чиято магнетична личност и достъпни проповеди привличаха все повече хора. Питър не искаше да се гордее или хвали, но знаеше, че този ход е голям успех, защото виждаше, че старата каменна църква е препълнена. Повечето енориярши идваха и в неделя сутринта, тъй като не можеха да скъсат със старите навици, но пък искаха да чуят и отец Каренца, така че ходеха на църква два пъти седмично. Питър съзнаваше, че това е мълчаливо признание за популярността му в енорията. Никога не говореше по този въпрос, но фактът си оставаше.

Разбира се, спомена за промените на приятеля си Дан Елингтън, йезуит, който преподаваше английски език и сравнителна литература във Фордам.

Вечерта застана пред насъбралото се множество, прочете откъс от Евангелието на Лука и се приготи да говори за приятелството. Макар че, преди да смени дрехите си, се беше изкъпал, вече се потеше под дебелия ленени и вълнени одежди. Навън въздухът трептеше от излъчващата се от бетона и камъка топлина. През лятото Бруклин

беше като тропи ческа гора. Потискащата жегата и влажност създаваха задушаваща атмосфера.

Като капак на всичко, отец Собески бе съобщил на закуска, че клима тичната инсталация в църквата се е повредила. Въпреки че техниците щяха да направят всичко възможно, вероятно щяха да я поправят чак в понеделник.

Каренца никога не подготвяше проповедите си предварително, както правеха колегите му от „Свети Себастиан“. Дори отец Собески, проповедник от четирийсет години, още сядаше в края на седмицата и набелязваше изразите, които щеше да произнесе от амвона. Питър обаче имаше чувството, че говоренето по записки е фалшификация. Предпочиташе непосредствения подход и правеше проповедите си поспонтанни, като случайно започнат разговор. Още в семинарията бе открил, че има дарбата да изнася импровизирани речи. Това му харесваше и явно допадаше на публиката.

Понякога, когато говореше от амвона, Питър имаше чувството, че е комедиант, който забавлява публиката, като представя живота си.

Преживяването беше главозамайващо и опияняващо — все едно вървеше по опънато въже. Мислите му хрумваха непринудено, на момента. През повечето време нямаше представа какво ще каже в следващия миг, но думите винаги идваха.

И тази вечер беше същото. Той се обърна към морето от лица и започна да говори за добродетелите на приятелството и любовта в най-чистия смисъл. Обедини мита за Дамон и Питий, епичните приключения на Роланд и Оливър и легендарната връзка между Артур и Ланселот, така че проповедта му да не прозвучи като назидателна лекция, а като чуден разказ. Преплитането на различни митични и литературни елементи в посланието му създаде прекрасен пищен гоблен — изпълнена със състрадание, любов и човешко разбирателство история. Когато завърши с Божиите слова, че няма по-голяма любов от тази на човек, готов да даде живота си за ближния, Питър долови вълнението на тълпата и едва овладяваното им желание да станат и да започнат да ръкопляскаат.

Бе ги трогнал с думите и звучния си плътен глас. Беше ги хипнотизирал благодарение на особената си дарба. Докато стоеше пред тях и се радваше на този краткотраен миг, в който действително чувстваше властта си над хората, той съзнаваше, че това му доставя удовол

ствие. Не можеше да го превъзмогне, дори да беше гордост или грях. По късно щеше да поиска прошка от Бога. Завърши литургията и застана до вратата, за да спази старата традиция да изпрати енорияшите си. Мнозина чакаха своя ред, за да разменят една-две думи с него, вместо да се забързат за вкъщи. Това беше още едно дребно, но очевидно доказателство за популярността му в „Свети Себастиан“. Една привлекателна жена изчака последна, хвана ръката му и каза:

— Извинявай отец Каренца, може ли да поговорим?

Маргарет Мърфи. Той я познаваше от родителските срещи в началното училище. Изглеждаше обезсърчена, дори уплашена, като птиче, паднало от гнездото.

— Сега ли?

— Не искам да ти се натрапвам, отче, но ако имаш няколко минути...

През седмицата нямах време, а е много важно...

Питър долови болката в гласа ѝ. Въпреки че му се искаше да се прибере, да изпие една студена бира и да се поразсее час-два с някой филм по телевизията, знаеше, че първото му задължение е към тази жена, която се нуждаеше от помощ.

— Разбира се, госпожо Мърфи. Само минутка да се преоблека.

Когато се прибра, отвори хладилника, но там имаше само няколко кутии диетична пепси-кола. Поклати глава и се усмихна. Винаги ставаше така.

Обаче наистина му се пиеше една студена тъмна бира. Все още имаше достатъчно време да изтича до кварталния магазин на 90-а улица, преди да започне филмът по телевизията. Бързо нахлузи спортните шорти и високите до глезените маратонки и се втурна по стълбите. Вече притъмняваше. От отворените прозорци долиташе рок-музика, плачеха бебета, боботеха телевизори. Приятен шум, звуци на квартал, изпълнен с живот. Внезапно зад гърба му се чу глас: — Стой, копеле... — Някаква ръка се впи в рамото му и го завъртя. — — Давай парите!

Нападателят бе шестнайсетинагодишно чернокожо момче с кърпа на главата и златен зъб. Под тънкия зелен анцуг се виждаха очертанията на мускулесто тяло. Блясъкът в очите му говореше за помрачен от наркотици разсъдък. Момчето насочи към лицето на Питър малокалибрен пистолет и го дръпна в тъмната пряка.

— Изпразни джобовете — рече хлапето. Усмиваше и потрепваше конвулсивно. Изглеждаше неуравновесено.

Мракът се съгъстяваше, но Питър ясно виждаше пистолета. Дулото му се струваше огромно и черно. Все едно се взираше в бездънна яма — паднеш ли в нея, няма оцеляване. Питър бръкна в чантичката си и извади ключовете и двете банкноти.

— Това е всичко, което имам. Вземи ги.

Момчето грабна парите с бързината на хищник. Пистолетът се заклати и потрепери в ръката му, но остана насочен към Питър. Свещеникът искаше да направи нещо да скочи или да побегне, ала сякаш се беше сраснал с тротоара.

Усмивката на момчето се превърна в гневна гримаса.

— Само двајсет долара? Къде са останалите мангизи?

— Съжалявам, но имам само толкова. Честна дума.

— Дрън-дрън! Имаш кинти в обувките, човече! Я ги събуй!

— Моля те, нямам повече. Защо не...

— Сваляй обувките, задник! — изкрещя хлапето.

Питър започна бавно да развързва маратонките си.

Никой ли не чуваше този клоун? Не виждаха ли какво става?

— Хайде, събувай ги!

— В тях няма нищо. Виж какво...

— Да те вземат дяволите! Сваляй и чорапите? Там си ги скрил. Но и в чорапите нямаше нищо.

— Будалкаш ме, копеле! Сега ще ти надупча задника — изкрещя момчето.

Питър се долепи до стената и усети нагорещените тухли през фланелката си.

— Моля те, вземи парите и...

— Майната ти! Ти си мъртъв!

Питър чу, че някой пронизително изкрещя „Не!“ и чак в следващия миг осъзна, че това е собственият му глас. Викът сякаш идваше от огромен тунел и отекващото ехо беше ужасяващо като черното дуло на пистолета. Мускулите на момчето се изопнаха. След секунда щеше да натисне спусъка и...

Питър инстинктивно вдигна ръце към лицето му.

Уличката се озари от ярка синкава светлина. Лицето на момчето — синьо-черна плът, блестяща от пот, с изцъклени от страх очи —

започна да цвърчи и да се стапя.

Пистолетът падна от овъглената му ръка и изтрака на асфалта.

Въздухът се насити с неприятната миризма на озон и изгорена плът.

Онова, което преди няколко секунди беше човек, сега се превърна в димящ стълб мазен въглен. Стъписан, Питър се опита да осмисли станалото. Крадецът беше поразен от гръм. Но мълнията бе излязла от собствените му ръце...

РИМ, ИТАЛИЯ — СЕСТРА ЕТИЕН. 15 АВГУСТ 1998

Беше топло лятно утро. След оскъдната закуска в метоха „Сестрите на бедната Клариса“ се разрешаваше половин час уединен размисъл в градината. Сестра Етиен, слаба жилава жена на петдесет години, излезе от трапезарията и мина под каменния свод към вътрешния двор.

Четири сгради образуваха голям четириъгълник, изпълнен със сенчести дъбове и нацъфтял кучешки дрян. Множество настлани с плочи пътеки, оградени с цветя и храсти, кръстосваха градината. Тежкият мирис на чемшир и млечка се смесваше с приятното ухание на бегонии, кученца и орлов нокът. Сестра Етиен обичаше градината и се чувстваше много спокойна по време на утринните си разходки сред лятната зеленина.

Беше прекарала в метоха почти целия си живот. Напускала го бе само два пъти, откакто дойде тук на дванайсет години, но знаеше, че на света няма по-красиво място от манастирската градина. Рожденото и име беше Анджелина Петинаро, дъщеря на калабрийски рибар, който беше твърде беден, за да се грижи за седемте си деца, след като съпругата му почина от рак. За да улесни нещата, големият и брат отиде в италианската национална гвардия, а Анджелина стана монахиня.

Сестра Етиен се радваше на възможността да служи на Бога и бе убедена, че е показала безусловната си преданост към Църквата и вярата си в Божията воля — особено когато игуменката Викториана я бе избрала да работи с отец Франческо и кардинал Лареджа.

Игуменката се гордееше с нея. Веднъж неволно я чу как говори пред група посетители. Отличи сестра Етиен като една от най-всеотдайните монахини в Ордена.

Етиен спря пред розите и измъкна една нежна жълта пъпка от бодливите стебла и листата. Неочаквано цветът се откъсна, сякаш беше чакал да падне в ръката ѝ. Тя го вдигна на утринната светлина и се взря в сложната му структура. Красотата на розата съдържаха всички доказателства, които и бяха необходими, за да се увери за сетен път в

чудодейната сила и величието на Бога. Сестра Етиен често използваше подобни примери от природата, за да вдъхнови набожността и молитвите си.

Опита се да проследи извивките на листенцата. Все едно се взираше в триизмерна стереокартина, нарочно сътворено изображение за оптична измама. Образът се носеше пред очите ѝ, сякаш се опитваше да се превърне в нещо друго. В следващия миг усети, че и става лошо — ужасно чувство за гадене. Главата ѝ сякаш се разширяваше като балон, който всеки момент щеше да се спуква. Усети, че пада, но всичко сякаш не се случваше с нея, а с някой друг. Какво ѝ ставаше?

Опита се да стане, но не можеше да пази равновесие и нещо я държеше прикована към земята. В главата ѝ отекна тих плач, който ставаше все по-силен и се превръщаше в монотонно бръмчене — хипнотичен звук, който притъпяваше всички други усещания. Сестра Етиен гледаше в унес дълбините на цвета. Бръмченето достигна нова висота — на света не съществуваше нищо друго освен розата и бръмченето в главата ѝ.

Черепът ѝ скоро щеше да се взриви, а образът да се превърне в реалност.

Изведнъж до обонянието ѝ достигна сладникавата и отвратителна миризма на гроб. Противна воня, край на всичко, смрад на разложение и гниене. Мирисът на страха, отвращението и злото. В душата ѝ зейна пропаст. Розата, градината и целият свят се разпръснаха във всички по соки със зашеметяваща скорост, а самата тя се понесе в празното пространство в края на времето.

И в този миг я осени Видението. Събирайки се и придобивайки очертания, отделните части на образа се наредиха като в калейдоскоп. Етиен гледаше как ужасът се разгръща като цвета на черна роза.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — СОБЕСКИ. 15 АВГУСТ 1998

Отец Собески никога не беше виждал отец Каренца толкова разстроен.

Бе имал работа с много свещеници, внезапно загубили вярата си, но инстинктът му подсказваше, че този път не става дума за това. След четирийсетгодишно проповядване човек усеща такива неща... Пък и му бяха казали да следи отблизо този свещеник, Каренца дойде в стаята му с желанието да разговарят, но още не бе проронил дума. Стоеше пред бюрото на Стан и се двоумеше, извърнал поглед встрани. Несъмнено беше много красив. Изящните му остри черти явно не пречеа на популярността му сред енорияшите. Те обичаха приятната пленителната усмивка, която днес не красеше лицето му.

— Кажи ми — почна отец Каренца, — някога, виждал ли си... свещеник... който е убил човек?

— Питър! — ахна Собески. — Какво е станало?

— Мисля, че убих човек. При самоотбрана.

Отец Каренца се вторачи в ръцете си и бавно прикри лицето си с тях.

„Господи! Това е лудост“ — помисли Собески и каза:

— Искаш ли да се изповядаш?

Опитваше се да говори спокойно и професионално, ала треперещият му глас го издаде.

Питър бавно поклати глава.

— Не.

— Тогава какво? Слушам те...

Каренца погледна през прозореца, после отново към Собески.

— Може и да греша. Нека да ти разкажа.

Питър преглътна с усилие. Челото му беше обляно с пот.

— Искаш ли да пийнеш нещо, преди да започнеш? Имам бренди...

— Да, мисля, че ми е необходимо. Благодаря. Стан се приближи до малкия дъбов шкаф до телевизора, извади гарафа и две кристални чашки, напълни ги и подаде едната на младия свещеник.

Отец Каренца отпи внимателно и погледна Собески в очите.

— Питър — великодушно се усмихна Стан, — стига си го увъртал.

— Съжалявам — прекъсна го Каренца. — Повярвай ми, това е най-безумното нещо, което...

Собески се вгледа изпитателно в Каренца. Питър беше много развълнуван и уплашен и губеше самообладание. Затова му каза колкото можа по-спокойно:

— Сигурно не е чак толкова лошо.

— Не, отче. Ще помислиш, че съм се побъркал. Собески се опита да се усмихне.

— Няма. Довери ми се, Питър. И, за Бога, няма ли най-послед да ми кажеш какво се е случило?

Заеквайки, Питър му разказа как бил тръгнал до кварталния магазин, за опита за грабеж и за... бедствието.

Когато свърши, изглеждаше изчерпан и смазан. Дишаше тежко. Собески се чувстваше странно вцепенен. — Казваш, че било като... синкав огън, така ли? Питър кимна.

— Сигурно го е поразил гръм. Казват, че светкавиците правят странни неща...

Питър се намръщи и поклати глава.

— А може ли да излизат от ръцете ти?

Стан отмести поглед. Младият свещеник — несъмнено вярваше на историята си, а ако се съдеше по очевидното му вълнение, не можеше да става и дума за измама.

— Кажи ми, Питър... Тялото още ли е там?

Отец Каренца бавно разтри слепоочията си. Беше затворил очи.

— Не знам. Трябва да е там. Аз се паникьосах и побегнах. Трябваше незабавно да разговарям с някого.

— Може би трябва да отидем там... — предложи Собески. Питър го изгледа гневно.

— В уличката ли?

— Да.

— Господи, не знам дали ще мога — въздъхна Питър.

— Най-добре ще е, казвам ти. Това беше единственият начин да провери случилото се. Не изпитваше кой знае какво желание, но се налагаше. Шефове те му щяха да искат доказателство.

— Какво е било, отче? Някакво чудо ли?

Стан не беше сигурен дали има отговор, но трябваше да каже нещо, каквото и да е.

Отче, неведоми са пътищата Божи. Но ако Той те е избрал да станеш очевидец или да извършиш чудо, макар и да не ни харесва и дори да е ужасно, ти трябва да понесеш и да приемеш онова, което Господ иска от теб. Такава е Божията воля и ако е необходимо, трябва да я носиш като жесток кръст до края на живота си.

— Но защо?

— Питър, ако наистина е станало така...

— Какво означава „ако“? Още ли не ми вярваш? Каренца-блъсна стола си и тръгна към вратата.

— Отче, къде отиваш?

— Нали искаше да видиш доказателство? Добре тогава, да вървим.

Веднага!

„Господ да ми е на помощ — помисли Стан. — Господ да е на помощ на всички.“

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — УИНДЗОР. 15 АВГУСТ 1998

Как беше онази стара песен?

„Пак е събота вечер и си нямам никого, но поне имам нари, току-що ми платиха...“

Е, поне първото беше истина. Работата през почивните дни беше станала неотменна част от професията ѝ и Марион Уиндзор все нямаше свободно време за срещи. Що се отнасяше до парите, тя вечно искаше на заем в дните преди заплата. Макар че като телевизионна журналистка и плащаха добре, Марион имаше много разноси, защото не беше омъжена и живееше в Манхатън.

В момента караше към полицейския участък на Четвърто авеню в Бей Ридж. Беше на трийсет години и знаеше, че наближава възрастта, когато ходовете в кариерата ѝ са от съдбоносно значение. Всеки местен репортер искаше да работи в някой от националните телевизионни канали или в кабелната мрежа. От началото на десетилетието новинарският профил в кабелните телевизии се разрастваше. Все още не беше на нивото на националните новини, но пък те бяха за цялата страна.

Харчеше доста и за да изглежда добре на екрана. Старите представи умираха трудно и въпреки че жените репортери преобладаваха, много малко от тях имаха бръчки или дефекти. Мъжете, разбира се, можеше да бъдат с посивели коси, плешиви, с пъпки или с увиснала гуша. Не бе ше справедливо, но такива бяха правилата на играта.

Марион знаеше, че е хубава и има големи шансове, ако телевизионните компании назначават само по красота. Обличаше се модно, но не екстравагантно. Чувстваше се удобно както в джинси, така и в костюм от „Сакс“. Кестенявите ѝ коси и морскозелените ѝ очи стопляха всеки телевизионен монитор, а алтовият ѝ тембър притежавате точната комбинация от неподправен интерес и вещина. Започна работа в Дабъл Ю Пи Ай Екс преди пет години, стана популярна сред зрителите и си създаде репутация сред колегите.

Шефовете ѝ скоро разбраха, че пропиляват интелекта и находчивостта ѝ, като я пращат да отразява шоу-програми или карнавали.

Странно, но Марион откри, че притежава дарбата да прониква под привидно гладката повърхност на събитията. Тя надзърташе в новината така, както часовникар отваря стар часовник, за да види механизма му.

Направи пробив, когато ѝ се предостави възможност да разследва една измама, в която бяха замесени градски търговци на недвижими имоти и подставени лица. Първоначалният ѝ репортаж доведе до едноседмична задача, която разкри корупция в други тъмни ъгли на градската управа.

Номинираха я за няколко награди и макар че не спечели нито една от тях, Марион знаеше, че си е създала име в бранша. Занимаваше се предимно с Бруклин. Съсредоточи се върху криминалните истории, които изобилстваха в този район, и скоро стана редовен посетител в бруклинските полицейски участъци. Създаде си име на справедлив и честен репортер и мнозина от ченгетата не се страхуваха да и казват неща, необходими и да придаде на предаванията си задълбоченост и достоверност. Тя паркира маздата си зад 72-ри полицейски участък, взе видеокамерата, нагласи нивото на звука на прикрепения към дрехата и микрофон и тръгна през фоайето, което както всяка събота вечер беше пълно с всевъзможни типове. Сто дваайсет и пет килограмовият Фреди Байндърман я чакаше на бюрото си.

— Здравсти, Фреди, какво имаш за мен? Фреди премести огромния вани лов шейк в другия край на бюрото в глуповат опит да го скрие.

— Ей, Марион, много си хубава тази вечер...

— О, благодаря — отговори тя, като се опита да прикрие нетърпението си, — Все пак кажи ми какво е станало.

Преди дваайсет минути Байндърман ѝ се беше обадил, че има интересна информация. Не пожела да ѝ съобщи подробностите — освен че историята била „доста странна“, и любопитството ѝ беше разпалено до крайна степен.

Ненамаляващата любов на Фреди към нея само усложняваше нещата.

На няколко пъти той събра достатъчно смелост, за да я покани да излязат, и тя прие веднъж, в началото на пролетта. Но това беше

грешка. Фреди го прие като знак, че Марион иска романтична връзка, и и беше адски трудно да се измъкне от създалото се положение, без да разваля професионалното им приятелство. Фреди продължаваше да я гледа вторачено, после каза:

— Извинявай, Марион. — И и подаде някакъв адрес. — Пристигна точно преди да ти се обади. Един малчуган се обади, че видял как обират някакъв мъж и крадецът бил поразен от мълния.

— Какво?

Тя погледна адреса. Лесно щеше да го намери.

— Полицията е на път за там. Чух ги да викат линейката. — Фреди пийна от ваниловия шейк. — Оня бил като препечена филийка, така каза хлапето...

Марион направи отвратена гримаса и изхвърча навън.

Метна се бързо в маздата и потегли към местопроизшествието. Дано да не беше закъсняла... Не, не беше. Линейката още не беше дошла — добър знак, що се отнасяше до Марион.

Видя един коленичил полицай, който покриваше с одеяло странна овъглена буца. Друго ченге говореше с едно десетинагодишно латиноамериканче. Марион включи видеокамерата и се заслуша в разпита през слушалките. Звукът не беше от най-добрите, но чуваше всяка дума.

— ... Просто се разхождах, честна дума.

— Добре, хлапе. Кажи ми какво видя.

— Ами, беше вече тъмно. Чух, че някой вика, и се скрих.

— Защо?

— Много страшно викаше.

— И какво стана? Нали каза, че си видял всичко?

— Наистина видях. Скрих се зад онези боклуджийски кофи. Венера, така му викат в махалата, беше насочил пистолет срещу един мъж в спортни шорти и каза, че ще го застреля, ако не му даде парите си, но онзи нямаше и аз разбрах, че наистина ще го убие и... И изведнъж видях мълнии. Излизаха от ръцете му и... и Венера изчезна...

Момчето се взря в тухлената стена, сякаш отново виждаше сцената.

Нещо в гласа му накара Марион да му повярва. Работата ѝ беше да разговаря с хората и тя се бе научила да познава кога лъжат и кога

не.

Този малчуган казваше истината — поне онова, което беше видял.

Мълнии, а? Я стига глупости.

— Не са глупости, господине. Венера почна да пуши и после се сгромоляса.

— Добре, хлапе. Ще запиша това в доклада си...

Пристигна линейката. Вратите се отвориха и лекарят и санитарите се втурнаха към уличката.

— Господи, какво е това? — възкликна единият санитар, щом вдигнаха одеялото.

— Жертвата — отговори ченгето. — Мисля, че е ударен от гръм.

Лекарят, червенокос млад мъж, поклати глава.

Не съм сигурен. Виждал съм ударени от гръм, но нито един не изглеждаше така.

Марион дръпна настрана полицая, който бе разпитал момчето, изключи демонстративно камерата и попита:

— Все пак какво мислите, че е станало?

Той вдигна рамене.

— Нямам представа. Мислите ли, че е имало опит за кражба?

— Не знам. Само едно мога да ви кажа — от ръцете му със сигурност не са излезли мълнии.

Санитарите пренесоха покрай тях овъглената буца. Разнесе се миризма на изгоряла плът. Марион включи видеокамерата точно навреме, за да заснеме как качват носилката в линейката.

В кадър се появиха двама свещеници в дълги черни раса и бели католически якички. Единият беше над шейсетте а другият — широкоплещест, млад и красив.

— Закъсняхте за последното причастие, отци — рече шофьорът, докато се качваше в линейката.

— Чакай! — каза младият свещеник.

Изглеждаше разстроен. Но пък беше толкова красив... Какво можем да направим за вас отче — попита лекарят.

— Повикаха ни за помазване. Може ли да видим за миг жертвата?

Хората в линейката се спогледаха, после шофьорът слезе и отвори задната врата.

— Добре, отче, но няма да ви хареса.

Младият свещеник вдигна одеялото и показа останките на възрастния си колега. Размениха няколко думи, но Марион беше далеч и не чу нищо.

Зачуди се дали насочващият се микрофон няма да улови нещо. Младият свещеник измънка някаква молитва и прекръсти онова, което доскоро беше било човешко същество, Всичко продължи не повече от минута-две, но Марион забеляза колко е потресен възрастният свещеник. Ставаше нещо необикновено.

Линейката потегли. Двамата свещеници стояха и я гледаха, докато се скри зад ъгъла, после изчезнаха в мрака. Много странно.

Марион се обърна и изненадана видя, че очевидецът, латиноамериканчето, още стои в уличката. Гледаше я с някаква смесица от подозрение и възхищение.

— Здравсти — рече тя и включи видеокамерата.

— Виждал съм те по телевизията.

— Как се казваш? — усмихна се Марион и се приближи до него, снимайки с камерата.

— Естебан.

— Хубаво име — отбеляза тя и замълча, после добави: — Наистина ли видя онова, за което разказа на полицаия?

Естебан кимна.

— Какво стана с човека, който пусна мълниите?

— Уплаши се и избяга.

— Аха. Марион понечи да изключи камерата.

— Но после се върна — продължи Естебан.

— Какво? Искаш да кажеш, че е бил тук? Кога?

Пулсът ѝ се учести. Научила се бе да вярва на инстинкта и интуицията си.

— Точно преди да тръгне линейката. Видях го ей там.

— Но там имаше само двама свещеници. — Единият беше той. Младият.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Преоблякъл се е, но е той. Значи падрето вдигна ръце и — бум! — Венера стана на препечена филийка...

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — КАРЕНЦА. 16 АВГУСТ 1998

Цял ден Питър се опитваше да изпълнява задълженията си и да не мисли за убийството. Но каквото и да правеше — независимо дали отслужваше литургия, пазаруваше или гледаше бейзбол, — мисълта за убийството непрекъснато го преследваше. Искаше му се да поговори с Даниел...

Отец Собески често казваше, че работата на свещеника е тежък кръст.

И имаше право... Питър полудяваше. Пък и Собески се държеше странно.

Откакто го бе завел при линейката, възрастният свещеник започна да го отбягва изобщо не полагаше усилия да му помогне да преживее тази безумна бъркотия. Сутринта бе казал на всички, че взима свободен ден, за да посети една монахиня, внезапно постъпила в болницата в Ню Хейвън.

Единственият човек, с когото Питър споделяше всичко, изглежда, го беше изоставил. Каренца не можеше да спи, да се храни и да се среща с хора. Не можеше дори да се моли, без да се разсейва от непрекъснато повтарящата се пред очите му сцена. Енориарците мигновено забелязаха промяната в него и изненадата и стъписването в очите им го нараняваше. Това не можеше да продължава. Трябваше да разговаря с Даниел Елингтън колкото е възможно по-скоро. Непрекъснато го търсеше в кабинета му, но не успяваше да го намери. Дан можеше да му помогне. Все по-трудно му беше да се моли — нещо, което беше неотмен на и успокояваща част от живота му. Изпитваше все по-голям страх, че този инцидент ще го отдалечи безвъзвратно от Бога и енорияшите на „Свети Себастиан“.

Сигурно обезумяваше. Най-лошото, което можеше да направи в случая, беше да се усъмни в собствената си вяра или в Божията власт и мъдрост.

Посегна към телефона, за да опита за пореден път да се свърже с Дан.

— Тук е факултетът по английски език — отговори телефонния секретар.

— Работното ни време през лятото е от осем сутринта до четири следобед от понеделник до петък включително...

Питър затвори. Беше забравил, че е неделя и Даниел не е на работа. Набра домашния му номер и зачака.

— Да. Обажда се отец Елингтън...

— Здравей, Дан. Питър е.

Тонът на Елингтън мигновено стана по-радушен.

Бяха се запознали и сблизихи в семинарията и след като ги ръкоположиха, Питър прие назначението си в „Свети Себастиан“, а Даниел защити докторат при йезуитите и по-късно стана преподавател във Фордамския университет. Питър с изненада и задоволство научи, че приятелят му е в Ню Йорк, но за цяла година успяха да се видят само няколко пъти. И двамата бяха много заети и нямаха свободно време.

Питър харесваше Даниел, защото беше сериозен и честен. Беше интелигентен, задълбочен и чувствителен човек, и обожаваше книгите.

Ако не бе избрал свещеничеството, може би щеше да стане известен писател.

— Имам нужда от помощта ти, Дан — каза Питър прегракнало.

— Казвай. — В гласа на Даниел прозвуча загриженост и тревога.

— Стана нещо странно и ужасно, Дан. Искам да поговорим.

— Знаеш, че на мен можеш да кажеш всичко, Питър, Не е необходимо да си толкова загадъчен.

— Бих искал да ти кажа повече, но не мога. Не и по телефона.

— Да не си започнал да бълнуваш за ЦРУ или нещо подобно? Питър се опита да се изсмее, но безуспешно.

— Не, нищо подобно. Но ще е по-добре, ако разговаря ме на четири очи.

— Добре, кога да се видим? — попита Даниел.

Разбраха се и Питър затвори. Чувстваше се по-добре. Хубаво беше да знае, че може да разчита на Даниел на приятелство и съвет.

— ... Не, не е трудно за вярване — каза Дан. — Щом казваш, че е станало, вярвам ти. Но какво ще правим сега? Нали това е следващият въпрос?

— Не става дума само, че убих човек, Дан... Начинът, по който го извърших...

— Знам...

— Не, не знаеш. Не си чувствал как силата излиза от теб... и поражая.

По новините казаха, че било някаква причудлива мълния, но аз знам по добре. Дан, какво става с мен? Изпитание на вярата ли е това? Мислех, че Господ отдавна не прави такива неща.

— И аз. — Дан се усмихна и поклати глава. — Всъщност ние, последователите на свети Игнаций, се чудим дали изобщо ги е правил.

— Кажете ми какво да правя.

Дан запали цигара и бавно всмукна дима.

— Ами първото е да постъпиш като всеки йезуит.

— Какво? Да се напия ли?

— Чувството ти за хумор се възвръща. Това е добър знак. Не, имам предвид да проучиш как стоят нещата. Да прочетеш някаква литература по въпроса и да видиш дали нещо подобно се е случвало и преди. Мислиш ли, че ще помогне?

— Разбира се. Като начало. Едва ли ти си първият такъв случай.

Питър кимна. Приятелят му може би имаше право. Погледна часовника си и видя, че става късно. Следобед имаше тренировка с бейзболния отбор. Стана и протегна ръка на Дан. Благодаря, че ме изслуша.

— Нали така ни казваха в семинарията — „Бъди добър — слушател и ще станеш добър свещеник“.

Каренца излезе на пресечката на Уебстър Авеню и Фордам Роуд и зачака такси. Чудеше се какво да направи. Собески явно нямаше да му помогне.

Слава Богу, че имаше приятел като Дан Елингтън, инак трябваше да си запише час при психиатъра. На Дан можеше да има пълно доверие.

ВАТИКАНА — ЛАРЕДЖА. 17 АВГУСТ 1998

Не особено внушителния кабинет на кардинал Паоло Лареджа председател на „Отдел кадри“ в Курията, папския двор се намираше почти в центъра на бюрократичния лабиринт на Говернаторе, най-голямата правителствена административна сграда във Ватикана. Името Курия загатваше за нещо внушително и властно, но Лареджа знаеше, че това всъщност е само огромна държавна администрация, която затрупваше Ватикана с хартия и бюрокрация. Дългите ръце на Курията се простираха до всеки ъгъл на града — от икономическата дейност до издаването на вестници и швейцарската гвардия.

Задачата на кардинал Лареджа беше да надзирава служителите миряни, които работеха за Римската епархия, и да се грижи да бъдат доволни — нелеко поръчение, като се имаше предвид галопиращата инфлация в Италия и относително мизерните заплати, предлагани от Курията.

Това обаче не означаваше, че Лареджа води същия спартански живот.

Кардиналът беше огромен мъж. Някои биха го определили като дебел, почти шишко. Угощенията на масата му бяха станали легендарни сред кардиналите. Той живееше охолно и защо не? Беше на седемдесет и две години, а с възрастта идват и някои привилегии във властта.

Вътрешният му телефон иззвъня и кардиналът вдигна слушалката.

— Търсят ви по линията на тайните служби — каза монотонният глас на секретаря му. — Кодово име Бронзини.

Кардиналът се усмихна. Бронзини! Каква изненада. От толкова години очакваше да го чуе.

Надигна огромното си туловище и се затътри към сложната електронна апаратура. Беше се държал настрана от модерната техника колкото бе възможно по-дълго, но началниците му признаха необходимостта Ватиканът да отговаря на изискванията на двайсет и

първия век и той мълчаливо се примири с клавиатурата, мишката и периферните устройства.

След няколко вещи удара персоналният му монитор зачака кода и паролите. Сетне екранът примигна и се появи образът на възрастен човек с оредели бели коси и продълговато слабо лице. Мъжът носеше традиционната католическа якичка и черните одежди на енорийски свещеник. Не можеше да скрие изненадата си, като видя пурпурната мантия на Лареджа.

— Извинявайте, кардинале — каза той притеснено. Казаха ми да се свържа с „Паоло“ по кодовата линия на епархията, в случай че... Ако знаех...

— Знам защо се обаждате — прекъсна го Лареджа. Вие сте отец Станислас Собески. Имате указания да наблюдавате Питър Каренца.

— Да, точно така — отговори свещеникът и лицето му се успокои.

Лареджа едва се владееше. Това ли беше моментът? Знакът, който чакаха?

— Кажете ми, отче, имаме ли знак?

Собески кимна и с няколко сбита и явно предварително репетирани изречения разказа историята за крадеца и смъртта му.

— От ръцете му? — прошепна Лареджа. — Господи, не очаквах такова нещо...

Кардиналът замълча, за да поразсъждава върху подробностите на разказа. Дишането му стана по-тежко и го макар да почувства бремето на килограмите. Не искаше американецът да види нарастващото му безпокойство, но вероятно нямаше начин да го скрие. Пречистващ огън! От ръцете му!...

— Кажете ми — рече Лареджа, — как реагира Каренца, докато ви разказваше какво се е случило?

Собески преглътна.

— Беше потресен, което е разбираемо. Още е изумен от преживяното. Не знае как и защо може да се е случило. Аз също нямам представа, но вие явно знаете.

Паоло въздъхна и пренебрегна плахия опит на Собески да изтръгне информация.

— Кой няма да е потресен от подобно преживяване? Как е със здравето?

— Физически изглежда добре. Но психически мисля, че има проблеми да проумее факта, че е убил някого, при това по такъв начин.

Кардиналът кимна. Сега вече имаше много работа, налагаше се да се овладее и да запази спокойствие. Всичко трябваше да бъде точно според великия замисъл.

А местните власти? — попита Лареджа. — Разбраха ли какво се е случило?

— Полицията разследва случая, но... — Собески се усмихна и поклати глава.

— Кардинал Лареджа, това е Ню-Йорк хората тук умират по всяко време и по най-странни и загадъчни начини. Полицията не обърна особено внимание на тази смърт, повярвайте ми.

Паоло кимна и предпочете да не размишлява за града, който бе пренебрегнал такова чудо.

— А по — нататък, кардинале? — попита Собески. — Имате ли други указания за мен?

— Изпратете ми го. Незабавно.

— При вас ли? Във Ватикана?

— Да. Мястото му е сред нас.

— Но какво да му кажа? Как да го накарам да се съгласи?

Паоло махна с ръка.

— Кажете му, че Ватиканът е създал специална комисия за разследване на това свръхестествено явление. Кажете му каквото искате. Само го пратете тук, колкото се може по-скоро! Довиждане, отец Собески, ще се чуем пак.

Паоло натисна едно копче и образът на събеседника му изчезна.

Собески беше добър свещеник и се бе справил отлично. В днешно време нямаше достойна награда за такава преданост.

„Да — помисли си Паоло Лареджа, сирак, нараснал по доковете на Неапол. — Да, лоялността и доверието са дефицитни стоки.“

Стана с усилие, прокле дебелината си и се затътри към прозореца, който гледаше към Виа Дела Фондамента и задната част на базиликата „Свети Петър“.

Денят беше топъл и влажният дъх на лятото проникваше през щорите.

Туристите се мотаеха из тесните улички зад стената, а гълъбите пърхаха с криле и се караха кой да заеме най-удобната позиция на первазите и водоливниците.

Красив град. На кардинал Паоло Лареджа му беше трудно да го смята за свой. Отдавна се бе отказал от родното си място, не го беше споменавал пред никого и дори не си позволяваше да мисли за унизителния си произход.

И все пак дали той и другите постъпваха правилно? Паоло си припомни отдавнашните дни на своята младост...

Тогава не беше дебел. На четиринайсет години беше висок и с едър кокал, почти една глава над момчетата на неговата възраст. Беше избягал от сиропиталището и трета година се препитаваше по доковете.

Там беше адски мръсно. Болестите дебнеха навсякъде. Паоло с още едно момче живееше в някакъв изоставен склад. Прехранваха се с плодове и колбаси, откраднати от сергията на някой невнимателен продавач, и изхвърлени изгнили зеленчуци, от време на време отмъкваха портмонето на някой минувач, достатъчно глупав, за да се разхожда из джунглата около пристанището.

А нощем сбивания, пиански оргии и кикотещи се, вонящи между бедрата жени.

Животът беше труден, но когато стана на седемнайсет години, Паоло вече беше мъж, як и едър. Мислеше, че е най-смелият, най-непреклонният и най-страховитият, но един моряк от турски кораб, който не хареса наперената му походка, го предизвика да се бият на живот и смърт.

Схватката се премести от мрачната кръчма на улиците, които бяха отрупани с боклуци и човешка утайка. Борбата кипя цяла нощ и продължи до зазоряване. Насъбра се огромна тълпа. Виковете и подстрекателствата се превърнаха в монотонно бръмчене, разпалвано от рома и опиума. Едва когато разбра, че или трябва да убие, или да бъде убит, в сърцето му нахлу страх.

Беше наранявал много хора, дори бе осакатил неколцина, но никога не бе убивал човек. И когато този момент дойде, той изкопчи ножа от ръката на турчина и опря острието му в хлъзгавото гърло на противника си. И разбра, че не може да убие така лесно.

Опита се да пробие лъснатата от пот кожа и да разсече вените и артериите, но вратът на турчина сякаш се бе превърнал в камък. Осъзна, че разумът и тялото му поставят граница, която не може да премине.

Турчинът лежеше в безсъзнание под него и докато тълпата ревеше като древните римляни за кръвта му, Паоло хвърли ножа в морето, изправи се и си тръгна.

Един свещеник, очевидец на инцидента, го настигна, а после му намери стая във францисканския манастир, където срещу труда си Паоло получаваше топла храна и покрив. Монашеският живот му допадна.

Върна се в училище и стана отличен ученик. Не се изненада, когато след няколко години получи призвание от Бога. Силата, хитростта и издръжливостта му послужиха добре в свещеничеството и той незабелязано, но целенасочено се издигна и накрая стана един от най-младите кардинали. Неотстъпчив, но справедлив, Паоло си спечели репутацията свободомислещ, което беше както ценно качество така и пречка по йерархическата стълба на римската религия.

Паоло Лареджа поклати глава. Ръцете му бяха облени в пот и леко трепереха от яркия спомен за схватката с турчина.

Защо ли се сещаше за такива неща сега, когато моментът беше почти настъпил?

Чакал го бе толкова дълго! А спомените — спомените бяха преживяване, но пък Господ му ги беше изпратил, за да не забравя, че е само човек, и да не си мисли, че е най-великият след Свети Петър.

Планът му обаче беше велик. Замисъл, който щеше да надмине всичко на света. Фактът, че именно той, Паоло Лареджа, го беше измислил, не беше от особено значение.

Трябваше да му се напомня, че е само инструмент в Божиите ръце.

Усърден. Способен. Горд, може би. Но в крайна сметка само изпълнител.

МАНХАТЪН, НЮ ЙОРК — УИНДЗОР. 17 АВГУСТ 1998

Марион Уиндзор не знаеше дали с този репортаж ще направи кариера, но щеше да се опита.

Седеше в монтажното студио на Дабъл Ю Пи Ай Екс и преглеждаше материала със случая за мълнията. Макар да не беше електронен магьосник, тя се беше научила да борава с дигиталните уреди, които можеха да направят всичко с видеолентата. Можеше да забави кадрите, да увеличи дадено лице, да анализира гласовете и да пуска, превърта и повтаря записа, колкото пъти поиска.

Записът беше тъмен. Тя успя да го осветли и видя учудващо ясен образ на овъглен торс. Ръцете бяха изгорели, а главата се разпознаваше, само защото жълтеникавите зъби бяха оголени в ужасяваща усмивка. Марион включи звука.

„Виждал съм ударени от гръм, но нито един не изглеждаше така.“

Тя натисна едно копче и прослуша няколко пъти гласа на червенокосия медик.

Възможно ли беше в края на краищата да не става дума за мълния?

Действително ли малчуганът казваше истината?

Пусна разговора си с Естебан. Вгледа се в лицето на момчето и потърси онзи блясък в очите, едва забележимия тик, който издава лъжеца, човека, говорещ само за да покажат физиономията му по телевизията. Лицето на Естебан беше като отворена книга, в която се четеше благоговение, преклонение и страх. Хлапето не лъжеше. Изгледа лентата още няколко пъти и си отбеляза някои неща. Материалът още не беше цялостен разказ, но опитът и практиката й действаха автоматично.

Забави кадъра, когато се появиха двамата свещеници — възрастният, с орделите коси, и другият, прекалено красив за духовник. На лицето на възрастния се изписа ужас и отвращение, но младият остана твърд и сдържан, сякаш знаеше какво ще види. Той

погледна възрастния си колега, каза нещо, сетне отново отмести очи към жертвата, прекръсти се и започна да се моли.

Марион нервно хапеше устни, докато превърташе лентата до мястото, където младият свещеник казваше нещо. Имаше шум. Тя се усмихна и пусна записа през филтриращата апаратура. Този път думите бяха по-силни и ясни, но все още неразбираеми. Тя усили звука няколко пъти и накрая се чу: „Видя ли, отче... Нали ти казах. Погледни го.“ Марион се облегна назад и се вторачи в застиналия израз на младия свещеник, обърнал се към колегата си. Тук ставаше нещо странно. Свещеникът беше свързан с инцидента. Пулсът ѝ започна да бие учестено, когато надуши възможността да разкрие някаква загадка. Щеше да разнищи историята.

Нямаше да е толкова трудно да разбере кои са свещениците. По всяка вероятност бяха от квартала и като се поразровеше, щеше да ги намери.

Взе такси до областната болница и слезе в моргата. Посрещна я доктор Фриц Хюбер, неин познат от четири години, и я поведе по дългия мръсен коридор към кабинета си.

Съдебната патология беше мрачно и зловещо място. Сиво — зелените стени и мъртвешко кафеникавите плочки на пода ѝ придаваха вид на подземен затвор. Във въздуха се носеше остра миризма на химикали.

— Разследвам случая с поражения от мълния в Бей Ридж — каза Марион, щом влязоха.

— Възложиха го на доктор Холстайн — каза Фриц. — Но бях на аутопсията.

— Точно за това исках да те питам, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че не. Причината за смъртта не е мълния, нали?

— Откъде знаеш?

— Наречи го шесто чувство. Какво установи?

Фриц прокара пръсти през косата си.

— Ами, доктор Холстайн се усъмни, когато започна да реже. Хората, поразени от мълния или от силен електрически ток, получават лоши изгаряния, но те се ограничават до кожата. В случая обаче органите бяха сварени отвътре като в микровълнова фурна.

— А при ударените от гръм не е ли така?

— Не съм виждал подобно нещо. Разбира се, мълнията е странно явление и...

— Какво написа като официална причина за смъртта?

— Мълния — ухили се Фриц.

— Но защо? След като не мислиш така?

— Защото нямам представа какво друго може да бъде.

Марион се вторачи в него. — Фриц, не те ли измъчва любопитство?

— Естествено, че ме измъчва. Но за Бога, Марион, знаеш ли колко странни неща съм виждал през трийсет и пет годишната си практика? По дяволите, виждал съм смъртни случаи, причинени от всичко, като започнеш с автомат и стигнеш до четка за зъби. Много пъти съм се чудил.

— Но...

— Не можем да разгадаем всичко. Освен това той тип е имал криминално досие за изнасилване. Заслужил си го е.

— Чух, че го издирвали и за убийство и въоръжен грабеж. Освен това ония двама свещеници...

Ще ти издам една малка тайна — каза Фриц, все едно не я бе чул.

Когато станеш на моите години, ще започнеш да мислиш повече за пенсионирането, отколкото за работата си. Може и да не ти е приятно да го чуеш, но това е истината. А колкото до свещениците, провери в най-близката църква. Мисля, че е „Сан Себастиан“.

Той беше.

Стоеше на прага и я гледаше вторачено. Марион моментално запамети лицето му — дългите мигли и черните очи. Чертите му бяха средиземноморски, раменете му широки. Беше невероятно красив.

— Какво обичате? — попита той.

— Казвам се Марион Уиндзор. Журналистка от Дабъл Ю Пи Ай Екс.

Снощи ви заснех с видеокамерата на сцената с мълнията и искам да ви помоля да поговорим за колко минути.

Не беше съвсем сигурна, но преди да се усмихне, той като че ли за миг се напрегна.

— Разбира се. Заповядайте, влезте. Аз съм отец Каренца.

Италианец. Разбира се. С тази външност можеше да бъде прочут актьор.

Докато вървяха по коридора, тя се възползва от възможността да погледне в стаите на първия етаж и забеляза подобраните с вкус мебели, разпятията, портретите на Дева Мария и скулптурите. Отец Каренца я въведе в кабинета си, настани се зад малко бюро, скръсти ръце и се опита да изглежда спокоен. Не успя и Марион отново се зачуди дали наистина бе попаднала на нещо. Седна и се вторачи в него.

— С какво мога да ви помогна, мис Уиндзор?

— Отче, видях ви да давате последно причастие на жертвата. Познавахте ли момчето? Можете ли да ми кажете нещо за него?

— Не, не го познавах.

— Тогава какво правехте на местопроизшествието?

Той се размърда неспокойно и впери очи в някаква точка над главата ѝ.

— Ами... разхождахме се с отец Собески, чухме за инцидента и отидохме там. Погледна я за миг, сетне бързо отмести поглед. Явно не беше свикнал да говори такива дръзки лъжи. Марион извади видеокамерата си и попита:

— Имате ли нещо против, ако запиша разговора?

— Всъщност не съм сигурен каква е политиката на епархията относно тези неща. Пък и отец Собески в момента не е тук и...

Тя се усмихна и прибра камерата. — Няма проблеми, отче. Но искам да знам нещо. Едно момче каза, че е видяло как жертвата се опитва да ви ограби. В същата уличка. Вярно ли е това?

Той се смути за момент. Явно не знаеше какво да каже. Изглеждаше безпомощен и Марион го съжали. Не искаше да го притиска така, но беше научила, че директната конфронтация е най-добрият начин да се стигне до същината на въпроса.

Каренца се изкашля нервно и внезапно впери очи в нея.

— Да, вярно е. Бях там. Избягах...

Марион кимна. Изненада се, че той призна толкова лесно. Жителите на големия град не бяха толкова откровени и чистосърдечни.

Вероятно наивността или религиозното възпитание го правеха така различен.

Момчето каза и още нещо — тихо добави тя.

Трябваше да подходи към този въпрос деликатно.

На лицето му отново се изписа стрих.

— Така ли?

— Каза, че имало мълния и крадецът е бил убит. Вие сте го сторили.

— Но това е смешно, нали? — опита се да се усмихне отец Каренца.

— Не знам, отче. Виждала съм много странни неща в професията си...

Младият свещеник погледна часовника сии стана.

— Знаете ли, нямам повече време, мис Уиндзор. Трябва да ходя на родителека среща.

— Разбирам.

— Надявам се, че ви помогнах — неубедително каза той, докато я изпращаше до вратата.

— Да, отче. А аз се надявам, че въпросите ми не ви смутиха.

— Ограбвали ли са ви някога, мис Уиндзор?

Той спря и очите им се срещнаха, Погледът му я разтресе от глава та до петите.

ВАТИКАНА — ФРАНЧЕСКО. 17 АВГУСТ 1998

Телефонът иззвъня и отец Джовани Франческо отиде до бюрото и вдигна слушалката.

— Ало... — прошепна той. — Франческо е.

— Добър ден, отче. Обажда се Викториана...

Франческо реагира мълниееносно.

— Защо ме търсиш тук? Не искам да запишат разговора ни и да разберат, че поддържаме връзка.

Жената се прокашля.

— Съжалявам, Вани, но възникна нещо спешно. Става дума за Етиен.

Джовани стисна зъби. По дяволите тази жена! Да изтръгнеш информация от нея беше все едно да ѝ извадиш зъб.

— Какво и е?

— Ами-отговори игуменкака, — получи... видение.

От най — ранните си години в католическата църква той беше чувал истории за избрани хора, обикновено силно набожни, които „имаха видение“. На све тски език това означаваше, че са получили специално послание от Бога — всъщност са видели нещо величаво и знаменателно. Беше чувал за стотици такива случаи. Все пак вече беше на седемдесет и една.

Той бръкна в джоба на расото си за цигара, но пакетът беше празен.

По дяволите! — Какво видение?

— Не знам — отговори игуменката. — Намерихме я в градината.

Отначало помислихме, че е получила някакъв пристъп. Сега е в лечебницата на метоха, но може скоро да я преместят в болница.

— В съзнание ли е?

— Не съвсем. Непрекъснато повтаря, че е видяла Господ и края на Света.

Джовани се усмихна самодоволно.

— Да, разбира се. Тя и хиляди други...

— Вани, забравяш за какво става дума тук.

Гласът на игуменката беше строг. Той въздъхна дълбоко.

— Добре, ще дойда да я видя. Може би ще ми каже нещо, което няма да сподели с друг.

— Ласкаеш се, отче.

— Ако не на мен, на кого тогава? Ще говоря и с Паоло.

— Добре. Ще чакам да ми се обадиш.

— Ще бъде скоро, сестро. Довиждане.

Франческо затвори и артритът прободеше дясната му ръка. Една от цените, които плащаш, че не си умрял млад.

Стомахът му се бе свил. Вътре сякаш имаше кълбо, което растеше и пареше. Напоследък, станеше ли нещо необикновено, язвата му веднага започваше да изпраща предупредителни сигнали. По дяволите, започваше да се разпада.

Джовани взе една турска цигара от златната филигранна кутия на масата и я запали със запалката „Зипо“, която имаше от Втората световна война.

Добре, че Тарджено участваше във всичко това. Можеше да му се има доверие. Вероятно трябваше да го накара да разследва случая с монахинята.

Обади се на секретаря си, накара го да се свърже с Тарджено и да му каже да дойде в кабинета му колкото може по-бързо.

Всмукна бавно от цигарата, приближи се до прозореца и се загледа в клонящото на запад следобедно слънце. Топъл блясък танцуваше по червените керемидени покриви на Етиопския колеж зад Виале Дел Осерва торио. Кабинетът му в Говернорате беше в западната част на масивна та сграда, откъдето се виждаше Светилището на Бога, летището за хеликоптери и част от Стената на Лъв IV. Обикновено наричаха този изглед „задния днор на Ватикана“ — по-непознатата за туристите и фото графите на картички част от града.

Джовани предпочиташе да е така. Издиша тънка струя, синкав дим и се замисли за последната новина.

И така, сестра Етиен бе имала видение. Франческо се бе държал спокойно с игуменката. Нямаше смисъл да я безпокои. Но дали това наистина беше Знакът? Досега не се беше случило нищо, макар и тримата да следяха внимателно. Но сега, наред с изумителното съобщение на Собески... Джовани се усмихна и отново дръпна от

цигарата. Да, това беше Знакът, който чакаха. Официално Франческо не беше член на Курията. Титлата му в каталога за комисиите на Ватикана беше Префект по общественото благосъстояние, което означаваше, че работата му в Курията е да надзирава дейността на правителствените отдели, вариращи от Бюрото за туристическа информация до противопожарната охрана. За мнозина от държавните чиновници, за служителите в Курията и дори за някои от кардиналите Джовани беше само един зъбец в огромното колело на бюрокрацията. Освен това той беше и специалната връзка на папата с йезуитите.

Това означаваше, че е свързан с вътрешния кръг от ватикански властници, оглавявани от Светия отец. С течение на годините Франческо си бе създал връзки във всички организации, които някой ден можеше да му потрябват, и най-вече във, Ватиканската тайна служба.

Той се усмихна и угаси цигарата в златния пепелник.

Средностатистическият католик от улицата в който и да е град по света вероятно би се изсмял на идеята, че църквата му има тайна полиция, още повече и шпиони. Ала това беше истина. Ватиканската тайна служба обучаваше служителите си в построен преди шест века корсикански манастир, чиито монаси бяха специалисти в най-смъртоносните изкуства, а методите им бяха по-безпощадни от тези на ЦРУ, КГБ, МИ5 и дори на израелската Мосад. Създадена непосредствено след Втората световна война от Пий XII, Ватиканската тайна служба бе станала невероятно влиятелна в световната политика. През 1946 завербуваха Джовани заради огромния му опит като връзка с американското разузнаване. Той се усмихна при спомена за онези шеметни и изпълнени с приключения дни.

Светът би пребледнял, ако научеше някои от глобалните ходове на Ватиканската тайна служба.

Два от любимите му бяха убийствата на Франко и Брежнев. Нито испанците, нито руснаците заподозряха нещо. Уцелването на подходящия момент в случая с Франко беше от съдбоносно значение, а и при двете покушения моментът на действие беше точно подбран.

Телефонът изписука. Джовани вдигна слушалката и машинално запали нова цигара.

— Да?

— Тарджено ще бъде при вас всеки момент, отче.

— Благодаря, Спинели. Това е всичко.

Секретарят затвори и Джовани отново остана насаме с мислите си.

Тарджено.

Франческо изпитваше противоречиви чувства към него — любов и омраза, възхищение и страх. Тарджено си бе спечелил репутацията на човек, който с педантично настървение изпълнява всяка задача на Ватиканската тайна служба. Провалът беше станал анатема за него. Успяваше всеки път и го правеше с такава безмилостна решителност, че се бе превърнал в легенда сред агентите. Мнозина мислеха, че е луд, но всички го уважаваха. Повече то се страхуваха от Тарджено, но обичаха да работят с него, защото беше изключително способен, сериозен и чист. Имаше прозвище, отговарящо на тези му качества — Хирурга. Фактът, че Тарджено носеше петнайсет сантиметров стилет и можеше да борава с него с веща бързина и увереност, само подсилваше този му облик.

Опасен. Откачен, може би. Но въпреки това най-добрият.

Като по даден знак, вратата на кабинета се отвори и един висок широкоплещест мъж мина покрай Спинели и влезе, като затвори с трясък вратата след себе си. Типично за Тарджено, който винаги се държеше така, сякаш нямаше време и програмата му беше пренатоварена.

— Искал си да ме видиш — каза агентът с прекрасен баритон, който би могъл да принадлежи на някой говорител по радиото.

— Точно така. Седни, ако обичаш.

Тарджено остана прав пред бюрото. Беше облечен в моден черен костюм, бяла копринена риза и кафяво-черна вратовръзка. Косата му беше подстригана по последната европейска мода. Тъмнокафявите му очи биха скрити зад очила. Лицето на Тарджено нямаше възраст — човек би му дал от трийсет и пет до петдесет години, но излъчваше богат опит.

— Казах ти да седнеш — повтори Джовани и отново дръпна от цигарата.

— Предпочитам да стоя прав.

Франческо сви рамене.

— Както искаш.

— Тези цигари ще те убият. Знаеш това, нали?

— Още не са, а ги пуша от петдесет и пет години. Какво значение има на моята възраст? — Проверях някои неща долу в компютърната зала, отче. Нали така поиска? — Негодник — помисли Джовани. — Нетърпелив. Нагъл. Но нямаше друг като него. — Често съм ти казвал, че един ден ще ми потрѣбват твоите умения и лоялност...

Тарджено кимна.

— И този ден най-после дойде — каза Джовани и трѣгна към прозореца, като нарочно обърна грѣб на агента — печеливша тактика, когато имаш работа с хора, от които искаш уважение.

— Вани, много съм зает — започна Тарджено.

Франческо се обърна с блеснали очи.

— Мислиш ли, че не го съзнавам? Знаеш, че имам известно влияние.

Освен това кардинал Масерия и неговата скъпоценна тайна служба ми дължат няколко услуги.

— Разбирам — спокойно каза Тарджено. — Какво искаш?

— В лечебницата на метоха „Бедната Клариса“ има една монахиня.

Имала е видение и искам да бъде под наблюдение. Да бъде разпитана.

Внимателно, разбира се. Нека да мисли, че си лекар. Мога и сам да говоря с нея, но ти ще се справиш по-добре.

— Монахиня ли? — усмихна се подигравателно Тарджено. — И затова ти трябва човек като мен? Отче...

— Да! Точно ти ми трябваш! Не мога да ти обясня всичко, но твоите методи може да се окажат полезни.

— В опасност ли е монахинята?

— Съвсем не.

Франческо се зачуди колко да каже на този иначе заслужаващ доверие човек.

— Казваш, че имала видение...

— Да, и задачата ти е да разбереш какво е видяла. Тарджено сви рамене.

— Добре, Вани. Ще свърша работата си долу и ще отида в метоха. Ще оправиш ли нещата с Масерия?

Джовани кимна.

— Смятай въпроса за уреден. А сега тръгвай. Тарджено кимна и тихо излезе. Франческо изчака малко и се обади на третия човек от тройката.

— Отдел кадри... — отговори един глас.

— Обажда се отец Франческо. Желая да говоря с кардинал Лареджа, моля.

— Един момент, отче.

Последва серия от изщраквания и писукания. Ватиканската телефонна система не беше свършена. Накрая започна да звъни друг вътрешен телефон.

— Кабинетът на кардинал Лареджа — каза един мъжки глас.

Джовани повтори молбата си.

— Вани, какво мога да направя за теб? — попита най — после Лареджа.

— Паоло, имам още новини.

Франческо бързо разказа онова, което бе научил от игуменката Викториана.

— Мислиш ли, че това има нещо общо с инцидента Каренца? — попита Лареджа.

— Кой знае? Ще отида да говоря лично с нея.

— Дръж ме в течение.

Джовани се усмихна.

— О, разбира се. Не се безпокой. Какво е най-новото от Америка?

— Той ще пристигне утре.

— Готово ли е всичко?

Джовани запали поредната цигара.

— Работата напредва.

— Знаеш ли, понякога забравям какво точно правим. А после изведнъж се сещам и отново се изумявам.

— Знам. Чувствам се отново млад. Готов да целуна красива жена. Изпълнен с трепет.

Джовани кимна. Отдавна не бе изпитвал толкова силно вълнение.

— Разбирам — тихо каза той. Случи се нещо прекрасно, нали, отче?

— Най-сетне. Довиждане, Паоло. Ще ти се обадя, когато се върна от метоха.

Той затвори и се вторачи разсеяно в горящия връх на цигарата. За Бога, какво всъщност бяха направили?

Очакването го разяждаше като злокачествен тумор. След толкова години отговорът беше почти в ръцете му...

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — СОБЕСКИ. 23 АВГУСТ 1998

— В Рим ли? Защо? Как така? — попита отец Каренца. Беше изумен от съобщението на пастора.

— Питър, има специална папска комисия, която изучава явления като твоето. Ватиканът винаги се е занимавал с чудесата.

Питър се изкашля дрезгаво и нервно.

— Това ли наричаш чудо? За Бога, Стан, аз убих човек!

— Станало е при самоотбрана — рече Собески. — Не забравяй това.

Престани да се самонаказваш.

Каренца продължаваше да крачи из стаята.

— Ватиканът! Не мога да повярвам, че искат да ме видят!

— Истина е. Видя телеграмата.

— Но защо си им казал?

— Защото такива са изискванията на епархията. Църквата се интересува от свръхестествените явления, особено когато става дума за духовници. Знаеш това. Питър кимна и погледна разсеяно през прозореца.

— Ами, тогава да се качвам горе и да приготвям багажа си — примирено каза той.

— Да.

Каренца стигна до вратата, спря и се обърна. — И все пак не разбирам защо трябва да се бърза толкова... Имам предвид, че това се случи едва миналата седмица.

Собески се прокашля.

— Кой знае как разсъждават в Рим.

Питър се усмихна иронично и излезе. Собески се върна при бюрото си. Замисли се как преди девет години архиепископ Дъфи му беше казал, че към него е прикрепен нов свещеник. Питър Каренца.

Спомни си как получи писмо за назначението, в което обясняваха, че му изпращат младеж, току-що завършил семинарията. После се обади Дъфи.

А накрая, точно преди да пристигне Питър, дойде изненадващото посещение на един високопоставен йезуит от Ватикана.

Тогава се запозна с отец Джовани Франческо — мрачен и решителен човек, който обичаше да командва. Указанията му бяха ясни, макар и малко загадъчни. Ватиканът искаше Собески да наблюдава Каренца отблизо. Трябваше да докладва веднъж в годината на Франческо и незабавно, ако забележи нещо „заслужаващо внимание“ в поведението на младия свещеник. Осигуриха на Собески достъп до линията на тайната служба на Ватикана и в главната квартира на нийоркската епархия.

Сетне пристигна Питър Каренца. Станислас още си спомняше скептичността си — младият мъж изглеждаше толкова обикновен и нормален. И в продължение на девет години не се случи нищо. Но сега...

Собески винаги се бе чудил защо Ватиканът проявява специален интерес към Каренца, но никога не бе поставял под съмнение онова, което се искаше от него. Щом специалната папска комисия мислеше, че нещо е необходимо, Стан щеше да го направи. Всичко беше много лесно.

Ала сега... когато видя овъгленото момче и чу разказа на младия свещеник, и особено след като съзря блясъка на вълнение в очите на онзи дебел кардинал Лареджа, Станислас щеше да даде мило и драго, за да се върне в Рим с Каренца.

Въздъхна и се отпусна на стола. Познавайки бюрокрацията във Ватикана, можеше да се обзаложи, че никога няма да чуе пак за тази история.

ВАТИКАНА — КАРЕНЦА. 24 АВГУСТ 1998

Полетът му се стори безкрайно дълъг. Питър не обичаше да седи в затворено пространство. Опита се да заспи, по седалките на боинга не бяха пригодени за тази цел.

На летището го посрещна свещеник на име Орландо, който стоеше до изхода и държеше табела с надпис КАРЕНЦА. Беше изключително сдържан и шофираше с висока скорост по улиците, почти без да говори. Макар че Питър беше позабравил италианския през годините, прекарани в Америка, все пак можеше да се оправя, но всичките му опити да поведе разговор бяха парирани от кратките отговори на Орландо. Питър се зачуди защо се отнасят с него толкова грубо, след като се предполагаше, че би трябвало да е нещо като знаменитост за специалната комисия.

Пътуването мина като неясно петно от скорост и багри. За пръв път от детството си Питър се връщаше в Италия. Спомените му за града бяха смътни и епизодични. Макар че беше роден тук, той не изпита прилив на силни патриотични чувства. Вероятно беше станал повече американец...

Отец Орландо преведе черния мерцедес през множество криволичещи улички, отбягвайки големите, пълни с туристи булеварди. Прекоси Виа дела Консилиационе, после се стрелна пак по малките улички и колата наближи Ватикана от югоизток, заобикаляйки площад „Свети Петър“.

Движението стана по-натоварено. Хиляди хора бяха дошли във Ватикана в това ясно топло утро.

Орландо избегна всичко това, като се шмугна между Светия синод и Базиликата и пое още по-близо до появилата се изневиделица грамада на Говернорате. Беше казал на Питър, че ще се срещне с кардинал Пабло Лареджа, префекта на Комисията за разследване на свръхестествените явления в Курията. Питър се зачуди какви въпроси ще му зададат. Дали ще се държат враждебно? Или скептично? Грубо? Надяваше се да разберат травмата от преживяването му и неопровержимия факт, че е отнел човешки живот.

След още няколко остри завоя черният мерцедес излезе на Виа Дела Фондамента. Отец Орландо пресече широкия правителствен площад и спря колата пред задната част на сградата. Влязоха през двойните стъклени врати и тръгнаха из преддверието — подобно на пещера помещение, охранявано от неколцина сериозни швейцарски гвардейци. Отец Орландо размени няколко думи с тях, те кимнаха и издадоха на Питър пропуск, който трябваше да закачи на ревера си.

— Насам, ако обичате — каза Орландо и го поведе към асансьора.

По коридорите, като пчели в кошер, сновяха стотици служители.

Мълчаливият Орландо и Питър слязоха от асансьора на най-горния етаж и тръгнаха по един дълъг коридор, в дъното на който имаше тежки дъбови врати. Влязоха и секретарят, облечен в расо, стана от бюрото си, за да ги поздрави.

— Бонджорно, отец Каренца — сърдечно каза той. — Кардиналът ви очаква.

Орландо отвори още една двойна врата, украсена с позлатени орнаменти. Питър го последва, като не можа да не обърне внимание на дръзката пищност. Католиците либерали вечно надигаха глас, че Рим прахосва луди пари, докато латиноамериканските страни тънат в пълна мизерия. Позлатените врати щяха да бъдат страшно силен довод в тяхна полза.

— Кардинал Лареджа — каза отец Орландо, — това е отец Питър Каренца от Ню Йорк.

Питър се вгледа в кардинала. Лареджа седеше зад отрупано, но подредено бюро. Червената му мантия нямаше друга украса освен един голям златен кръст, окачен на тежка златна верижка. Лицето му беше овално и бледо. Плешивата му глава и поредицата двойни гуши допринасяха за цялостния му закръглен вид. Да се опише като дебел щеше да бъде меко казано.

Кардинал Лареджа беше огромен. Шопар. Обемист. Тлъст.

Лареджа се подпря на бюрото, завъртя се на стола, стана и протегна ръка. Устните му бяха влажни и тъмни, а усмивката — широка и някак пресилена.

— Отец Каренца, приятно ми е да се запознаем. Заповядайте, седнете.

— После Лареджа се обърна към Орландо на италиански:

— Това е всичко, отче. Благодаря и довиждане.

Питър се настани на стола срещу бюрото и тайно се възхити на пищното обзавеждане на кабинета. Кардиналът седна, извади една дебела папка, отвори я и започна да я преглежда.

— Предполагам, че сте доста озадачен от всичко това, нали?

Гласът на Лареджа беше твърде тънък за грамадното му туловище.

— Да, така е. Дори не знаех, че Църквата още разследва толкова сериозно... чудесата.

— О, разбира се, че го правим, отче.

Кардиналът продължи да прелиства книгата.

— Да видим сега. Тук пише, че сте роден в Италия близо до Рим... Интересно. Прекрасно странно съвпадение нали?

— Точно така — потвърди Каренца. Родителите ми загинаха при автомобилна злополука и аз бях в сиропиталище „Франциск Асизки“, докато навърших осем години. Лареджа кимна.

— А после сте спечелили стипендията „Игнаций Лойола“ за йезуитското училище в Америка. Много впечатляващо, отче.

— Благодаря — рече Питър, доста учуден от дебелилото си досие.

— Как ли бяха събрали толкова много информация за него толкова бързо?

— Изглежда, вече знаете всичко за мен.

Кардиналът се подсмихна.

— Ние сме доста задълбочени. Харесва ли ви Ню Йорк? Чух, че бил много красив град.

— Семинарията беше в Адирондак. Там беше много хубаво.

— Да, разбира се. Никога не съм бил в Америка, но съм чу вал, че е изключително разнообразна страна.

Лареджа, изглежда, играеше някаква често репетирана роля. Говореше неубедително като бездарен актьор. Какво ставаше тук? Телефонът иззвъня и кардиналът вдигна слушалката.

— Казах, че не искам да ме безпокоят — рече Той и след кратка пауза добави:

— О, Вани, не разбрах, че си ти... Извинявай... Много добре.

— Днес следобед. Затвори и погледна Питър.

— Това беше един от членовете на Комисията, който ще... се занимава с вашия случай. Отец Джовани Франческо. Забавил се е по

работа с друг член на Комисията. Съжалявам, отче, но ще трябва да отложим първия разговор за днес следобед. Б четири часа.

Питър пак се зачуди защо бързат толкова. Докараха го направо от летището и сега явно възнамеряваха незабавно да го разпитат. Лареджа кимна и затвори папката.

— Извинете — каза Питър, — но съм малко объркан. Всъщност много.

— С какво мога да ви помогна?

— Като начало, къде ще отседна? И колко време ще бъда тук?

— Наистина сте станали американец — усмихна се Лареджа. — Толкова сте прям. Запазили сме ви апартамент в Тевтонския колеж, тук, във Ватикана. Отец Орландо ще ви заведе там. Може да си починете и да разгледате града. Отец Орландо ще ви върне тук в три и половина.

Уреждаме и преглед от нашия лекар. Предполагам, че нямате нищо против?

— Не — отговори Питър. Опитваше се да подреди въпросите в главата си. — Смятате ли, че можете да ми кажете нещо повече за тази Комисия за разследване на свръхестествените явления?

Лареджа сви рамене.

— Какво има да се разказва? Светата Църква винаги се е интересувала от потвърждаването на всяко доказателство за намесата на Божията ръка в ежедневния ни живот. Какъв по-добър начин има да се укрепи вярата от това да се докаже съществуването на чудеса?

Питър кимна. Доста интересчийска фанатична риторика... Кардиналът явно нямаше да му каже нищо съществено. Може би трябваше да отиде в стаята си и да си почине. Реши да опита пак.

— И още нещо. Защо бързахте толкова да ме видите?

Кардиналът се усмихна — този път по-сърдечно.

— Защото искрено се интересувахме от запознанството си с вас, отец Каренца. Не знам защо, но съм очарован от вас.

Дебелият мъж го каза толкова чистосърдечно и с такава очевидна правдивост, че Питър беше завладян от внезапната му непосредственост.

Стана му неудобно. Инстинктът му подсказваше, че нещо не е наред, но нямаше представа какво е то.

— Разбирам... — каза след кратко мълчание той. — Е, благодаря. Би трябвало да съм поласкан. Но искам да ви кажа, че онова, което се случи с мен, съвсем не беше приятно. Всъщност беше ужасно.

Лареджа махна с пухкавата си ръка.

— Ах! Ще има предостатъчно време да обсъждаме тези неща.

Питър се събуди гладен. Въоръжен с карта и малкото лири, които му бе дал Орландо, той тръгна по задните улици на Ватикана.

Повървя малко и се озова на площад „Протомартири“. Намираше се пред южната страна на базиликата „Свети Петър“. Отдясно беше Арката на камбаните, през която се минаваше за Колонадата на Бернини и площад „Свети Петър“.

Реши да избегне огромните тълпи, насъбрали се на площада, но спря, за да се наслади на величието на Базиликата, после направи обиколка, която му даде по-пълна представа за разположението на Ватикана.

По-добре беше да разгледа града, докато все още имаше възможност.

Ако трябваше да прекара повечето си време с Комисията, нямаше да види нищо.

Тръгна на запад, пресече Виа Дела Фондамента, после се отправи на север, по Виале Дел Джардино Квадрато, граничеща с красивите Ватикански градини. Прекоси Виале Ватикано, зави наляво и пое по виещия се път, който обикаляше града. Разходката продължи повече от час и го успокои. Движението в покрайнините не беше толкова оживено, а стръмният път му позволи да разгледа целия град. Спираше, когато поискаше, запомняше различни забележителности и постепенно се ориентираше в новата си среда. Денят беше хубав и ясен, пълен с ярки контрасти — синьо небе и бели каменни сгради, пясъчни хълмове, изпъстрени с тъмнозелени кипариси.

Направи пълен кръг, влезе в базиликата „Свети Петър“, а после в папския дворец и в музеите на изток от Страдоне Дей Джардини. Времето летеше. Трябваше вече да се прибира.

Отец Орландо го чакаше пред апартамента като нетърпелив лешояд.

Беше зачервен от гняв, но се опита да овладее чувствата си и каза само, че кардиналът бил разтревожен от отсъствието му и че

Комисията го чакала. Неизвестно защо Питър изпита страх.

РИМ, ИТАЛИЯ — ТАРДЖЕНО. 25 АВГУСТ 1998

Тарджено не обичаше да изпълнява заповеди на йезуити, но нямаше друг избор. Не че се подчини от приятелски чувства. Работата му беше такава, че нямаше истински приятели и не се доверяваше никому — особено на свещениците, които смятаха, че от време на време не е зле да убиваш някои хора. Но отец Джовани Франческо имаше толкова силни връзки във Ватикана, че Тарджено не можеше да му каже да си го завре отзад — изпълнение, което с удоволствие би наблюдавал.

Не. Време беше да направи няколко услуги. Така беше в политиката и в шпионажа. Вечно си длъжник на някого. И някой вечно ти е задължен.

По рождение сестра Етиен се казваше Анджелина Петинаро, дъщеря на беден нещастник от Калабрия, Сиромахът явно не бе могъл да издържа поколението си, затова беше изпратил колкото може повече от момичетата в манастири и така бе облекчил и портфейла, и съвестта си.

А Църквата още роптаеше срещу противозачатъчните средства...

Тарджено чакаше в приемната на метоха. Погледна часовника си. Денят вече превалеше. По дяволите Франческо!

Една врата се отвори и се появи висока грациозна жена в одежди на игуменка. Понесе се към него с класическата увереност на балерина.

Макар да беше поне шейсетгодишна, беше привлекателна. Тарджено предположи, че на млади години е била поразително красива. Защо се бе затворила в тоя шибан метох? Светът беше пълен с откачени.

— Господин Тарджено — каза Викториана, — заповядайте да видите сестра Етиен.

Тръгнаха по стълбите. Тарджено вървеше тихо след нея и се наслаждаваше на изящната ѝ походка.

— Лекарите смятат, че физически е добре — каза Викториана. — Но е много разстроена от религиозното си преживяване.

— Разстроена, ли? — попита Тарджено с най-милият си глас. — Говори ли?

— Как да ви кажа... отец Франческо се отби днес и тя не беше много общителна.

Тарджено спря.

— Какво означава това? Каза ли му нещо, или не?

Очите им се срещнаха за миг. Помежду им премина вълна на потисната страст и тя отмести поглед. Смути се както от това, което видя в очите на агента, така и от онова, което трябваше да му каже.

— Изпадна в истерия, когато го позна.

— Защо, не го ли харесва? — усмихна се Тарджено. — Е, поне разбира от мъже.

— Не е смешно — каза Викториана.

Обърна се и продължи по коридора. После се отби в гардеробната и даде на Тарджено бяла лекарска престилка. Той свали черното си сако и я облече.

— Как изглеждам? Приличам ли на лекар?

Игуменката само се усмихна. Тарджено влезе в болничната стая. Жена та в леглото беше вперила поглед в тавана. Имаше очи на шизофреник, на човек, който се взира в друг спят. Тарджено се изненада от младежкия ѝ вид. Макар да приближаваше петдесетте, кожата ѝ беше гладка и чиста, а черните коси — буйни и лъскави. Още една красавица, погубена в метоха.

— Как се чувстваме днес? — попита той, колкото е възможно по-весело, и застана пред нея.

Тя продължи да гледа в тавана, без да пророни и дума. Тарджено разпозна симптомите на силен шок и разбра, че ще си загуби времето с обичайния суров разпит. Опитът му обаче го бе подготвил за такива затруднения и той измъкна от джоба си нещо, което приличаше на златна табакера, отвори я и извади малка спринцовка, пълна с ксилитол — вещество, предизвикващо халюцинации.

Сложи и инжекцията и след няколко минути сините ѝ очи се проясниха и се съсредоточиха в него.

— Етиен — тихо каза той, — аз съм твоят лекар и трябва да ми кажеш какво се е случило с теб, за да ти помогна.

— Не... Никой не може да ми помогне. Аз видях края на света.

— Така ли... И как изглеждаше?

— Ужасно. Не мога да ви кажа.

— С мен можеш да споделиш всичко.

Тя го погледна право в очите. Чертите ѝ някак се преобразиха.

— Не ви познавам — рече Етиен — и няма да ви кажа нищо.

— Ако искаш да се справиш, трябва да ми кажеш какво те е уплашило толкова много.

— Не ме интересува дали ще се оправя.

Тарджено за пръв път виждаше човек, който говори толкова свързано под влиянието на ксилотола.

— Има само един човек, пред когото ще говоря. Негово Светейшество.

Искам да видя Светия отец.

Абсурд. Жената беше натъпкана с химикали и въпреки това се държеше адекватно. Не беше виждал такова нещо. Трябваше да бъде търпелив.

Опиатът щеше да надделее.

— Етиен... Трябва да ми кажеш.

— Вярвате ли в Бога? — попита тя.

— Ами... Не съм сигурен — откровено призна той, — Защо?

— Защото Той вярва във вас.

Тарджено се усмихна.

— Не са ми го казвали.

Жената отново се вторачи в тавана, после каза:

— Извърших ужасен грях срещу човека и Бога. И сега трябва да страдам заради това прегрешение. Макар да вярвах, че изпълнявам Божията воля.

— За какво говориш?

— Така ми казаха — било Божия воля.

— Кой ти го каза?

— Кардиналът... И другите...

— Кой кардинал? Кой са другите?

— Кардинал Лареджа, отец Франческо и игуменката. Дойдоха при мен много отдавна... Когато всички бяхме много млади.

— Защо? — тихо попита той.

Ксилотолът оказваше въздействие. Монахинята говореше все по-свободно.

— Имаха нужда от мен. Без мен нямаше да осъществят
планове си. И без лекаря също.

— Това има ли нещо общо с видението ти?

— О, да! — — Етиен, кой е лекарят?

— Кригер. Доктор Рудолф Кригер.

ВАТИКАНА — КРИГЕР. 25 АВГУСТ 1998

И така, моментът бе дошъл, уморено мислеше Кригер, докато изкарваше черния мерцедес от гаражите на международното летище в Рим.

През цялото това време той бе живял тихо в едно малко швейцарско село, забравил за работата, която бе свършил толкова отдавна. Не, това не беше вярно. Помнеше какво бе направил. Но се опитваше да го забрави, И сега всичко се връщаше.

Измъчваше ли го съвестта му? Трудно беше да се каже. Сключил бе сделка и беше длъжен да изпълни задълженията си докрай. Неизчерпаемият запас от ватикански пари не намаляваше и животът му беше охолен и щедро възнаграден, както му бяха обещали.

Мерцедесът спря тихо пред задния вход на Говернорате, където го посрещна отец Орландо — младолик и изключително сдържан свещеник.

Качиха се с асансьора и той влезе в заседателната зала. Кардинал Паоло Лареджа седеше начело на огромната полирана маса. Другите двама — монахинята и свещеникът — също бяха там. И двамата наглеждаха поразително жизнени и здрави. Дебелината на Лареджа обаче го потресе. Кардиналът беше като топка. Сигурно беше пълен с холестерол и го заплашваше сърдечен удар...

— Добре дошъл, докторе! — каза Лареджа. — Надявам се, че помниш майка Викториана и отец Франческо...

— Разбира се — отговори Рудолф и се опита да се усмихне любезно.

— Много време мина, нали?

— Предполагам, че се досещаш защо си тук — обади се отец Франческо.

— Да — отговори Рудолф. — Може и да съм остарял, но паметта още не ми изневерява.

— Ще ти дадем екип — рече кардиналът. — Потрябва ли ти нещо, веднага ще го получиш. Заповядай, докторе, седни.

Рудолф избра стола срещу видеоекрана. Сякаш се подготвяха за съвещание на управителен съвет. Кардиналът кимна на игуменката и тя каза:

— Искаме пълен анализ. Физическо и психическо състояние.

Рудолф, след толкова години все още изумен от красотата ѝ, се усмихна.

— Сестро, не съм специалист по второто.

— Убеден съм, че знаеш достатъчно — каза кардинал Лареджа.

— Освен това в екипа ти ще има психиатри.

— Много добре, но какво обяснение ще дадем?

— Ние сме част от Папската комисия за разследване на свръхестествените явления — обясни отец Франческо и за неудоволствие на игуменката запали поредната цигара.

— От теб се иска да извършиш традиционните процедури. Никой няма да ти задава въпроси.

— Обичайна практика ли е Курията да вика лекари чужденци?

— Не — отговори йезуитът, — Но с възрастта идват и някои привилегии. Можем да постъпваме, както намерим за уместно.

Изглежда, бяха обмислили всичко до най-дребните подробности. Освен тях той беше единственият човек на света, който знаеше какво бяха успели да направят. Зачуди се дали биха пощадили живота му и дали щяха да му вярват през всичките тези години, ако не беше толкова необходим за евентуалния финал. Запита се колко ли други бяха умрели, защото знаеха макар и откъслечни части от историята.

— Имаш ли други въпроси? — попита кардиналът.

Имаше няколко, но никога нямаше да ги зададе. Вместо това попита:

— Къде е младежът? Мислех, че ще започнем днес.

— Почива си от пътуването — отговори Лареджа. — Ще го доведат.

Рудолф кимна. Изведнъж му се допуши, макар да се беше отказал от лулата още преди пет години.

— Знае ли цялата история?

Отец Франческо се усмихна — по-скоро на себе си.

— Още не знае нищо. Възнамеряваме да го „посветим“ постепенно.

— Мисля, че ще бъде добре, ако присъстваш, когато му кажем — рече Викториана. — Да му обясниш със свои думи какво си направил. — После разказа накратко за случилото се със сестра Етиен, изпаднала в шок вследствие на видението — може би прозрение, свързано с разисквания въпрос.

Рудолф отхвърляше „виденията“ и другите религиозни преживявания като пълни глупости. За тези тримата те може би бяха обичайни, но да се търси връзка между нервната криза на Етиен и онова, което той бе направил, според него беше абсурдно. Опитваше се да не мисли защо са го повикали във Ватикана. Не искаше да приеме, че е дошъл денят да застане лице в лице с отговорността и механизмите, които бе привел в действие преди толкова много години.

Лекото почукване на вратата на заседателната зала накара всички да обърнат погледи натам. Появи се смуглото лице на Орландо, а зад него идваше Каренца.

Рудолф Кригер се вгледа в младежа — всъщност беше мъж. Беше висок и слаб, с мускулесто атлетично тяло, с черни очи и тъмнокестеняви коси, класически орлов нос и волева брадичка. И интелигентен. Пред тях стоеше човек, който можеше да бъде известен спортист или филмова звезда, а те го бяха направили свещеник.

— Добре дошли, отец Каренца — каза кардиналът. — Заповядайте, седнете.

— Благодаря — рече Каренца и седна в най-отдалечения край на масата.

Изглеждаше притеснен, може би защото всички погледи бяха приковани в него.

Лареджа погледна отец Франческо и кимна. Йезуитът стана и се обърна към Каренца.

— Аз съм отец Джовани Франческо. Работя като връзка на папата с йезуитите, но днес съм тук в качеството си на член на Комисията за разследване на свръхестествените явления. Моите колеги.

Франческо представи останалите, като не забрави титлите им.

Подчерта, че Кригер е пенсиониран учен и носител на Нобелова награда.

Каренца се наведе напред, очевидно смаян, но напълнен с колебание и вероятно смутен. Кригер го съжали.

— През следващите един-два дни искаме да ви подложим на серия изследвания — каза Рудолф. — Нищо сериозно, само основните тестове за физическо състояние и някои по-специални.

— Какви? — попита Каренца. В гласа му не прозвуча подозрение. Кри гер се прокашля.

— Изследвания, които ще определят дали притежавате психокинетични способности или определени особености от психологично естество.

— Искате да кажете, че ще проверите дали съм нормален? — усмихна се Каренца.

Рудолф хареса откровеността на младия свещеник.

— Не съвсем, но може и така да се каже.

— Вижте какво, доктор Кригер, не искам да бъда изследван от тази комисия. Предпочитам да забравя за случилото се.

— Моля ви, отче, няма смисъл да се притеснявате — намеси се Викториана в очевиден опит да го предразположи. — Уверявам ви, че разбираме какво изпитвате.

— Можем ли да направим нещо, за да се чувствате по — спокоен, отче? — попита Лареджа.

Каренца се вторачи в него.

— Извинете, Ваше високопреосвещенство, но аз убих човек. Не се оправдавам, но това ми тежи.

„Добре казано“ — помисли Кригер. Младият мъж му допаднаше.

— Тогава да започнем с няколко въпроса — усмихна се Франческо. — Моля ви, бихте ли ни разказали какво точно се случи с вас?

Рудолф се облегна и се заслуша в разказа на Каренца. Младият свещеник не пропусна нищо. От време на време го прекъсваха, но го правеха с явно вълнение. Франческо изглеждаше най-спокоен. Лекарят се възхищаваше от самообладанието на Каренца. Убийството сигурно беше ужасно бreme, но младият свещеник го носеше с достойнство.

Разговорът продължи до залез слънце. Всички се умориха, но не загубиха почтителността си към Каренца, нито убедеността си в достоверността на разказа му. Постепенно се отпуснаха. Рудолф мълчаливо наблюдаваше и чакаше.

Най-после извикаха Орландо да заведе младия свещеник в стаята му.

На другия ден щяха да започнат същинските изследвания.

ВАТИКАНА — КАРЕНЦА. 25 АВГУСТ 1998

Отец Орландо разведе Питър из сградата, която щеше да бъде негов дом през следващите няколко дни — Академията на науките. Каренца видя лабораториите и кабинетите на втория етаж, където щяха да го изследват, и се качи в стаята си на горния.

Помещението беше малко и сякаш набързо пригодно за живеене. През единствения прозорец се виждаше звездното небе над ниските възвишения и грижливо подкастрените храсти, които красяха двора на Академията.

Легнал на твърдото неудобно легло, Питър си припомняше събитията от последните два дни, чиято връхна точка беше първият разговор с Комисията за разследване на свръхестествените явления. Усмихна се.

Какъв чудноват екип бяха — един дебел кардинал, един кльошав свещеник и една класическа монахиня.

А и Кригер. Колко странно, че Ватиканът беше наел учен нобелист, за да разследва така наречените свръхестествени явления. Клепачите му натежаха. Макар че умът му подскачаше от една тема на друга, тялото му беше уморено и накрая се предаде. Питър затвори очи, унесе се в сън...

... и се събуди съвсем безпричинно в полунощ. Протегна се, стана и погледна през прозореца. Градът беше притихнал и тъмносин. Помисли си, че в цялата работа има нещо нередно. Сякаш гледаше привидно нормална картина и знаеше, че недостатъкът се крие някъде, но не можеше да го види.

Недостатък ли?

Е, може би това не беше най-точната дума. Но Питър беше убеден, че някои неща не са такива, каквито му ги представят. Обикновено не разчиташе на интуицията си, но сега тревогата извираше дълбоко от душата му. Тръгна към вратата.

Нямаше да се изненада, ако беше заключена, но тя се отвори тихо и го подкани в тъмния коридор. Той предпазливо слезе на втория

етаж, където бяха лабораториите. Не смяташе, че върши нещо лошо. Искаше да разбере някои неща, които го засягаха лично.

Надникна в тъмния коридор. Заслуша се и като разбра, че е сам, влезе в най-близката лаборатория.

Вътре беше тъмно. Светеха само няколко компютърни монитора. Питър спря, за да свикне с мрака. Усети мирис на химикали, видя очертания на работни маси, лавици, колби и епруветки. Не разбираше много от химия, но пък умееше да борави с компютри. Застана пред най-близкия монитор и избра главното меню.

ПЛАН „ТОРИНО“

(А) Стартиране на проекта

(Б) Работни файлове

(В) Статистически анализи

(Г) Математически функции.

Избра „Стартиране на проекта“ и чу тихо писукане. Екранът примига и поиска парола.

Знаеше, че едва ли има шанс да уцели точната дума, но въпреки това написа няколко варианта. След три-четири отказа отново се появи главното меню. Компютърът не искаше да има нищо общо с Питър. В дъното на лабораторията имаше обикновена врата, която водеше към по-малка стая, нещо като личен кабинет с отрупани с книги лавици, голямо бюро и няколко шкафа. На единствения прозорец имаше тежки пердета и Питър реши да запали малката лампа на бюрото. В този час едва ли имаше някой в градината пред сградата. Прегледа книгите — учебници и изследвания по микробиология и генетика. Сигурно тук щеше да работи Кригер. В шкафовете вероятно имаше интересни неща, но той нямаше представа къде да търси. Всъщност имаше. Реши да започне от буквата „Т“.

В раздела „Торино“ обаче нямаше нито една папка, а само пластмасова карта, на която пишеше: „Строго поверително. Виж компютърните файлове“.

„Торино“ явно означаваше нещо за Кригер и Комисията за разследване на свръхестествените явления. Каренца погледна часовника си.

Разполагаше с още час и половина. Едва ли някой би дошъл на работа преди пет.

Разрови папките и намери личния дневник на Кригер. Беше написан на немски. Бавно започна да чете думите, които щяха необратимо да променят живота му.

Написани с четлив почерк, записките на Кригер започваха от 1 януари 1968.

„Надявам се, че в това има кръвна проба“ — каза ми отец Франческо.

Държеше шишенце, съдържащо тъмно оцветени влакна. Взех го и го вдигнах към лампата, за да го разгледам по-добре. „Първо — продължи отец Франческо, — искам да потвърдите съществуването на човешка кръв по тези влакна. И други работят по въпроса, но предпочитам да се доверя на един носител на Нобелова награда.“ Зарадван от сърдечната похвала за неотдавнашния ми успех, аз му обещах, че след няколко дни ще имам неоспорими отговори. Тестовите ми можеха да бъдат убедителни доказателства за ленените влакна. Методът на обработка с прекис можеше да потвърди съществуването на капки човешка кръв върху обувка, дори и почистена. — Идеята беше да се намери следа от хемоглобин — веществото, което придава на кръвта характерния ѝ червен цвят. Знаех, че мога да направя това. Пероксидазата — съставна част на хемоглобина — се запазва непокътната дълго време, дори цели векове и ако се третира с реактив от фенолфталейн, се вижда под микроскопа като розово петънце.

Тестовите бяха позитивни, но само за да се уверя, ги направих няколко пъти. После изпратих доклад на отец Франческо — ленените влакна несъмнено съдържаха проби от човешка кръв. Днес тройката ме посети в новата ми лаборатория. Заедно с вълкоподобния йезуит дойде и един кардинал на име Лареджа — човек с едър кокал и склонност към изпълняване. Въпреки това изглеждаше много енергичен. Сякаш би се чувствал по-добре в някой пристанищен бар, отколкото в църква.

Третият член на групата беше монахиня. Казваше се Викториана и съвсем откровено, беше една от най-красивите жени, които съм виждал. Макар че беше облечена в одеждите на ордена си, аз бях изумен от безу пречната ѝ кожа, очите на кошута и съвършенството на изящните ѝ черти.

Защо ли се криеше в манастир? „Доволни сме от резултатите ви, доктор Кригер каза йезуитът. — И сме готови да предприемем следващата стъпка.“ Попитах каква е тя. „Пълен анализ“ — отговори кардиналът. Искаха да разберат всичко за кръвната проба. Освен това ми наредиха да получа генетичен отпечатък на човека, на когото е принадлежала кръвта. Спомням си как се учести пулсът ми. Онова, което искаха от мен, граничеше с биохимично изследване. Не можех да си представя по-голям късмет. Казах, че е необходимо да направя анализ на самата ДНК.

Нямах представа как би се осъществил един такъв план, но ги уведомих, че ми трябва екип и скъпа апаратура. Кардиналът се съгласи веднага.

Само махна с ръка и рече: „Не се тревожи“. Не ги изненада дори цената на електронния микроскоп. Изведнъж осъзнах колко сериозни са тези хора. Какво ставаше? Разбира се, както ще ви каже всеки учен, занимаващ се с изследователска дейност — не задавай въпроси, когато отварят портмонетата. Но фактът, че съм добър учен, се дължи отчасти и на вроденото ми любопитство. Не можах да потисна въпросите, които вече се оформяха в главата ми. Попитах за срока и крайната цел. Колкото можело по-скоро. А що се отнася до крайната цел, въпросът бил много сложен.

Кимнах, но наблегнах на необходимостта да знам причината за работата си, защото това ще повлияе на начина, по който я върша. Отец Франческо ме изгледа, но не каза нищо. Имах чувството, че ме преценява. За пръв път усетих, че е опасен. Макар да е свещеник, Франческо има очи на влечуго... и ме плаши. Монахинята се беше запознала задълбочено с работата ми и разбираше от клетъчна биология. Знаеше за експериментите на Уотсън, Крик и другите пионери в областта на съставянето на генни карти, наслагване то на генетични кодове и генното инженерство. Останах потресен. Откъде знаеха толкова много? Почувствах се неловко и направо ги попитах защо се интересуват толкова много от клетъчна физиология и методите за рекомбиниране на ДНК. Да не би папата да подготвяше нова енциклика по въпроса за противозачатъчните средства и изкуственото осеменяване? Настоях.

Попитах ги за какво точно става дума — извънматочно оплождане или клониране? Какво точно искаше да постигне Църквата?

Кардиналът се усмих на и отговори: „По малко от всичко“.

Какво искаха тези хора? За пореден път ги помолих да ми спестят театралниченето и загадъчните отговори. Казах, че ми е дошло до гуша.

Кардиналът вдигна пръст. Това беше достатъчно, за да привлече вниманието на всички. Сетне въздъхна и се съгласи да ми разкаже цялата история, но ме предупреди, че начинанието им е изключително сериозно.

Заклеха ме да мълча и ме заплашиха със смърт. Самата мисъл, че един свещеник заплашва със смърт, е абсурдна, но аз се вгледах в студените очи на Франческо и разбрах, че не се шегува. Кажа ли на някого, ще се простя с живота си, Невероятно! Лареджа кимна на монахинята и тя ми зададе един интересен въпрос — може ли според мен да се получи достатъчно генетична информация от ядрото на кръвната клетка, за да се репродуцират успешно гените чрез методите за рекомбиниране на ДНК?

Въпросът й толкова стимулира научната ми мисъл, че аз за миг забравих за трудностите. Идеята беше предизвикателна. Пръв я бе предложил Дейвид Силва от Станфорд. Викториана потвърди отговора ми, като издекламира откъс от спекулативните монографии на Силва, отнасящи се за изследванията в областта на рекомбинирането и клонирането. „Да съживим Моцарт“ беше публикувана в популярната преса, в „Сайънтифик Американ“, но повечето учени не й бяха обърнали внимание. После Викториана ми зададе основния въпрос — смятам ли, че идеите на Силва са осъществими? Мога ли да съживя мъртвец, като го клонирам от генетичната информация, запазена във физическите му останки? Стъписах се. Монахинята се усмихна и кимна. Беше много красива — почти като ангел. Да, Викториана искаше да възкресе мъртвец. Замислих се каква подготовка ще бъде необходима и какви експерименти ще трябва да се направят. Мислите ми се втурнаха в бъдещето и започнах да мечтая.

Сетне погледнах тримата и зададох един много съществен въпрос — съдържат ли кръвните проби, които ми дадоха, генетичен материал — т.е. белите клетки, които ще репродуцирам? Тримата кимнаха.

Монахинята добави, че донорът е починал, но аз вече се бях досетил за това. Лареджа ме погледна в очите. После ми каза, че

кръвта и влакната са от нещо, което италианците наричат Санта Синдоне.

Италианският ми не е добър, но аз знам какво означава това. Почувствах внезапно замайване. Тези хора са напълно откачени. Санта Синдоне Свещената плащаница от Торино. Те искаха да клонирам Иисус Христос.

ВТОРА КНИГА

*„И подире Му тръгнаха големи тълпи
народ от Галилея и Десетоградие, от Йерусалим
и Иудея и изотвъд Йордан.“*

Матей 4:25

ВАТИКАНА — КАРЕНЦА. 26 АВГУСТ 1998

Първата му реакция беше смях. Неудържим и истеричен.

Идеята беше абсурдна! Нямаше начин. Беше невъзможно.

Ала Питър знаеше, че не е така. Дори глупак би видял как фрагментите се подреждат. В дневника на Кригер имаше достатъчно неподправени емоции, които придаваха достоверност на разказа. Питър се разтрепери. Догади му се.

Господи! Възможно ли бе такова богохулство? По всичко личеше, че е така. Възрастта му — малко повече от трийсет години от първите записки в дневника на Кригер. Участието на лекаря — тогава и сега. „Чудото“, извършено от Питър и Комисията, която го разследваше.

Светът се разпадаше като пръснат на парчета кристал. Питър не чу стъпките зад вратата на кабинета, нито усети ръката на рамото си.

— Съжаляваме, отче, но ще трябва да дойдете с нас — каза един глас.

Каренца вдигна глава. Отец Орландо се беше вторачил в лицето му. Зад него, скрит в сянката, стоеше върлинезият като плашило Франческо.

Реакцията на Питър беше чисто инстинктивна. Той замахна, удари Орландо по брадичката, запрати го към Франческо и хукна към вратата.

Коридорът сякаш нямаше край.

Преследвачите му се приближаваха. Орландо се хвърли в краката му.

Питър падна и удари главата си в плочките на пода. Пред очите му блесна ярка светлина, после всичко потъна в мрак.

— Има ли му нещо?

Гласът беше нежен и загрижен. Женски.

— Ще се оправи — отговори друг, с лек германски акцент.

Питър усети прилив на сили и отвори очи. Лежеше по гръб. Над него се бяха навели четири лица.

Постепенно си припомни онова, което беше научил от дневника на Кригер. Все още му се струваше безумно и невъзможно. Кригер и „комисията“ се бяха вторачили в него.

— Колко прочете? — попита Франческо.

— Достатъчно — отговори Питър. — Разбрах защо съм тук. Знам, че не сте комисия за изследване на свръхестествените явления.

— Не искахме да стане така — рече монахинята.

— Нима? — изсмя се Питър. — А какво смятахте да направите? Малка изненада? Здравсти, Питър, ти не си онзи, за когото се мислиш. Ами че това е смешно!

— Дълбоко в душата си знаеш, че не е така — каза кардинал Лареджа.

Питър разтърси глава — Искаше да се събуди. Затвори очи, за да се изолира от четиримата, но Франческо го докосна леко по рамото и заговори с неприсъщ за него набожен тон:

— Ти знаеш истината, Питър. Доктор Кригер клонира бебе от кръвта на Иисус. То порасна и стана мъж. И това си ти. Ти си Спасителя.

— Не... Не може да бъде.

— Ти притежаваш свръхестествени сили, Питър — добави Лареджа. — Видя какво направи с крадеца. Приеми това!

Питър поклати глава и извърна лице. По дяволите, какво искаха от него?

— Това е номер, нали? — — попита той. — Някакъв странен психологически експеримент.

От четиримата най-много му допадна монахинята. Ала беше трудно да каже дали й има повече доверие, отколкото на останалите. Всичките бяха откачени. Нямаше начин да не е така.

— Питър, трябва да се подложиш на серия изследвания — каза кардиналът. — Доктор Кригер ще ръководи всичко.

Господи, нямаше ли да се откажат?

— Какво ще правите с мен? — отчаяно попита Питър.

— Ще ти обясним — отговори Франческо, — след като те прегледаме и свикнеш с истинската си самоличност.

— Вие сте луди! Аз съм Питър Каренца! Мислите ли, че нямаше да знам, ако бях Иисус?

— Иисус Христос е проявил божествената си дарба едва когато е навършил трийсет години — каза Лареджа.

— Ти си точно на тази възраст — рече Викториана, сякаш се молеше.

— Искате да кажете, че съм Божи син, но още не го знам?

Тя кимна.

— Е, това обяснява всичко.

Каренца отново поклати глава. Нямаше значение какво им казва. Те бяха убедени в успеха на замисъла си. Трябваше да се измъкне от тези религиозни фанатици.

— Записали сме всичко, което направихме — каза Кригер. — Всичко е документирано. Месеци наред усъвършенствахме метода „ин витро“. После създадохме подходяща среда за развитие. Трябваше да намерим начин да запазим ембриона жив, докато стигне до фазата на бластула. После...

Кригер, изглежда, се опитваше да го убеди в истината такава, каквато я виждаше самият той — сякаш научните обяснения щяха да накарат Питър да повярва.

— Говоря ти за начина, по който беше роден, сине — завърши Кригер.

Думите му пронизаха Питър и го ужилиха с язвителността си.

Възможно ли беше да е вярно?

— Заснехме дори филм — продължи Кригер. — От имплантацията до раждането.

— Непорочното зачатие — добави Лареджа благоговейно.

— Точно така — потвърди Викториана. — Майка ти е девствена.

Тези хора бяха невероятни. Трябваше на всяка цена да избяга оттук!

— Защо не престанете да дрънкате глупости? Оставете ме на мира!

Гласът му трепереше от гняв.

— Успокой се — каза Франческо и протегна ръка към него.

Питър се дръпна и се опита да стане, ала четиримата му мъчители го бяха заградили от всички страни. Той размаха ръце като обезумял.

Всички отстъпиха, с изключение на йезуита, който пристъпи напред и викна:

— Прости ми, Господи!

И го удари. Питър отново изпадна в несвяст.

Събуди се. Този път беше сам. Главата го болеше. Забеляза, че на ръката си има убождане от игла. Отиде до вратата и натисна дръжката, но беше заключено. Стаята се беше превърнала в затворническа килия.

Беше техен пленник. А уж го смятаха за Спасителя.

Усмихна се иронично и се хвърли в леглото. В същия миг резето щракна и на прага застана доктор Кригер. Изглеждаше замислен.

— Здравей, Питър. Може ли да вляза?

— Вече влязохте.

Ученият затвори вратата и седна на единствения стол. Сложи износената си лекарска чанта на пода и скръсти ръце.

— Бих искал да се извиня за всичко, което се случи от снощи насам.

Особено за това, че те държат под ключ. Идеята беше на Франческо.

— А, да, отец Джовани Франческо. Уникален човек. Не всеки може да се похвали, че е цапардосал Иисус.

— Трябва да те прегледам. Имаш ли нещо против?

— Да. Но има ли значение?

— За съжаление не.

— Не се ли страхуваш, че мога да те поразя с някоя мълния?

Кригер се взря в тавана за миг, сетне погледна Питър и очите. — Всъщност това никога не ми е минавало през ума...

Питър седна и огледа човека, спечелил Нобелова награда. Макар и на шейсет и няколко години, лекарят беше слаб и енергичен. Сребрилата му сива коса беше гъста и буйна.

— Откъде да знам, че ми казвате истината? И че това не е някакъв смахнат психологически експеримент?

— Нали прочете дневника ми? Имаме тонове документация и филми.

Кълна се, че всичко е истина. Освен това видя доказателството.

— Онова, което се случи с крадеца, не означава, че съм... който твърдите. Тогава стана нещо странно.

— От философска гледна точка може би имаш право. Но аз не мисля така.

— Наистина ли смяташ, че съм Божият Син?

Кригер се изкашля.

— Не знам. Много години съм мислил по този въпрос. Единственото, което знам със сигурност, е, че си генетичен двойник на човека, с чиято кръв е напоена плащеницата. Религията никога не ме е занимавала.

— Да, това е по-смислен отговор. А майка ми? Какво можеш да ми кажеш за нея?

— Почти нищо. Тя беше монахиня. Хубаво младо момиче, само на осемнайсет години.

— И тя ти позволи да я оплодиш по изкуствен начин? Не, сигурен съм, че така ѝ е било наредено. Божия воля или нещо подобно, нали?

— Да, нещо такова. Казаха ѝ да участва в експеримента, защото папата искал така.

— И какво стана с нея, след като я използвахте?

— Не знам. Предполагам, че си е в манастира. Наистина не мога да ти кажа.

— Кой манастир?

— Абатството на Бедната Клариса, доколкото си спомням.

— Наблизо ли е?

— Не съм сигурен, но мисля, че да. Защо питаш?

— Не е ли естествено един човек да иска да види родната си майка?

— Ще попитам кардинала.

— А защо не може аз да го попитам? Затворник ли ще ме държите тук?

— Не знам — отговори Кригер и извади от чантата апарат за измерване на кръвното налягане и слушалка.

— Какво всъщност искате от мен? — попита Питър отчаяно. — Да предположим, че всичко това е вярно, но защо сте го направили?

— Съблечи си ризата, ако обичаш — рече Кригер.

— Кръвното ми налягане е нормално. Махни този апарат и отговори на въпроса ми.

Лекарят се вгледа в него, после каза:

— Имаш право.

— И така, какво искат от мен?

— Наистина ли не се досещаш?

— Нямам представа. Кажете ми.

— Наближава краят на хилядолетието, сине. — Свършекът на света.

Питър се облеци. Най-лошите му опасения се превръщаха в реалност.

— Аз ли ще олицетворявам Второто пришествие? Та това е смешно!

Трябва да се махна оттук.

— Няма да можеш.

— Така си мислиш — усмихна се Питър, хвърли се върху него, стисна го за гърлото и прошепна:

— Не мърдай и нищо няма да ти се случи.

Лекарят кимна. Питър извади ключа от бялата му престилка, нахъса чаршафа, завърза Кригер и внимателно го сложи на леглото.

Претърси стаята и с изненада откри, че не са му взели парите и кредитните карти. Започна да се облича.

— Ще ти кажа само едно, сине — обади се Кригер. — Не знаеш с кого си имаш работа.

— Какво имаш предвид?

— Тези хора имат власт и се убедени, че изпълняват Божиата воля.

Вярват, че ще предизвикат Второто пришествие, а после светът ще стане рай.

— Това ли искат да направя? Да им поднеса Рая?

— На тепсия.

— Не мога да го възприема. Трябва ми време да помисля. Не издържам тук.

— Внимавай. Франческо е безмилостен. Ще направи всичко възможно да те хване. Няма да успееш дори да излезеш от града.

— Навън има ли друг освен Орландо?

— Не, само обичайната охрана. Лареджа не искаше да възбужда подозрения.

— Добре, ще се оправя.

МАНХАТЪН, НЮ ЙОРК — УИНДЗОР. 26 АВГУСТ 1998

Телефонът настойчиво извънх и Марион вдигна слушалката.

— Извинете — каза един женски глас. — Вие ли сте Марион Уиндзор?

— Да. Кой се обажда?

— Безпокоя ви от отдел „Справки“. Току-що ми се обади някой си отец Каренца. Каза, че е в Рим, на летището, и трябва незабавно да говори с вас. Не знае телефонния ви номер, защото го няма в указателя. Убеди ме да ви потърся.

Инстинктът ѝ на журналист веднага проработи и Марион взе писалката и тефтера. Какво ли правеше Питър Каренца в Рим?

— Свържете ме, ако обичате.

— Мис Уиндзор? — чу се след миг звучният глас на свещеника.

— Да. Какво мога да направя за вас, отче?

— Слушайте. Нямам време да ви обясня всичко. Извинявайте, че ви се обаждам в къщи, но ми казаха, че днес имате свободен ден. Имам неприятности и трябва незабавно да се измъкна от тази страна. Ще хвана полета в десет и половина. Ще бъда на летище „Кенеди“ около десет вечерта, нюйоркско време. Можете ли да ме чакате там?

— Мисля, че да. Какво става, отче?

— Нямам време да ви обясня. Вижте, може и да ви се стори странно, но нямам къде да отседна. Можете ли да ми помогнете? Няма кого друго да помоля. Нямам доверие никому. Те не знаят, че ви познавам.

— Отче...

— И си сложете тъмни очила и шапка. Гласът му изтъня и Марион долови страха му. — Не бива да ви познаят, ако са на летището.

— Но, отче, които са тези те?

— Нямам време. Самолетът ми излита. Ще дойдете ли?

— Да, разбира се — бързо отговори тя.

— Довиждане, мис Уиндзор.

— Господ да ви благослови... И затвори.

РИМ, ИТАЛИЯ — ТАРДЖЕНО. 27 АВГУСТ 1998

Отец Франческо му се обади посред нощ.

— Да, отче. Какво мога да направя за теб?

— Нуждая се от помощта ти — отговори йезуитът.

Раздразнението в гласа му означаваше или страх, или едва сдържан гняв.

Тарджено познаваше стареца и реши, че става дума за второто.

— По това време? Не може ли да почакаш до утре?

— Ако беше така, щях да ти се обадя сутринта.

— Добре — въздъхна Тарджено. — Какво искаш?

— Спешно е. Слушай.

Франческо разказа за бягството на американския свещеник, държан под наблюдение от Комисията за разследване на свръхестествените явления. Млад мъж с, психически отклонения, който в момента летеше за Ню Йорк.

Тарджено се усмихна.

— И искаш да намеря избягал свещеник? Сериозно ли говориш?

— Вече уредих да го чакат на летище „Кенеди“. Но искам да съм сигурен, че няма да има грешки.

— Не ми казваш всичко. Какво става? Първо онази работа с монахинята. А сега трябва да гоня някакъв смахнат свещеник.

— Казвам ти онова, което трябва да знаеш.

— Грешиш. Трябва да знам всичко! — изсъска Тарджено. — Луд си, ако мислиш, че ще изпълнявам някаква задача, без да знам подробностите. Така падат глави, отче.

Йезуитът тихо се изсмя.

— Да не би Хирурга да се страхува от един смахнат свещеник?

— Само мъртвите не се страхуват.

— Освен това, защо да ти казвам всичко, което знам, след като не изпълняваш задълженията си както трябва?

— За какво говориш?

— Доклада ти за монахинята. Щом не ти е казала нищо, защо си стоял цели три часа при нея? Сестра Викториана ми каза за

посещението ти.

Три часа са много време за нищо.

— Отче, мисля, че и за двама ни ще е по-добре, ако престанем да го увъртаме.

— Негодник... — каза накрая Франческо. — Добре, но не по телефона.

Ела в кабинета ми.

Тарджено се усмихна. Отдавна бе разбрал, че най-ценното в неговата професия са не парите, а информацията. Разполагаш ли със сведения, винаги можеш да получиш нещо в замяна.

Може би йезуитът щеше да му обясни защо германският учен е бил нает да наблюдава бременността на сестра Етиен. Или защо тя заяви, че ще разкаже за видението си само на сина си или на папата.

КАРЕНЦА КУИНС, НЮ ЙОРК. 27 АВГУСТ 1998

Самолетът кацна навреме и за пръв път, откакто бе започнало цялото безумие, Питър изпита спокойствие. Още не беше сигурен какво ще прави през следващите един-два дни, но се чувстваше по-добре. Поне беше далеч от ватиканските фанатици и откровенията им. Ами ако всичко това беше истина?

Мисълта, че от генетичния отпечатък от кръвта на Иисус може да е клониран човек, не излизаше от главата му. Но предположението, че въпросната личност е той... Не. Това беше пълен абсурд.

Как е възможно той да е този човек — самият Иисус, както твърдяха те?

Тръгна с потока пътници. Ако отец Франческо и компанията му бяха разбрали кой самолет е хванал, някой сигурно щеше да го чака.

Възможно ли беше Ватиканът да има внедрени хора в американските тайни служби? Всичко беше възможно.

Работеха седмина митничари. Освен ако всички не бяха агенти на Ватикана, тук щяха да го задържат трудно. Шансовете му да разбере кой е човекът на Франческо бяха равни на нула.

Нямаше проблеми. Излезе заедно с другите пътници, пристигнали с различните международни полети. Посрещачите в огромната зала се вглеждаха в лицата на всеки новодошъл. Родители чакаха децата си, влюбени се прегръщаха, шофьори държаха табелки с имената на хората, които не познаваха. Стресна се, когато Марион го хвана за ръката и каза.

— Не се тревожете, ще ви измъкна оттук.

Питър се вглеждаше в лицата на хората. Търсеше някой, който би могъл да ги следи. Всичко изглеждаше нормално.

— С вашата кола ли дойдохте?

— Не, взех колата на една приятелка.

— Добра идея.

— И аз така си помислих.

Питър се вторачи в лицето ѝ. Усмивката ѝ беше мила и открита.

Устните ѝ бяха прекрасни.

— Оттук — рече Марион и посочи ескалатора, който водеше към улицата.

Беше се вкопчила в ръката му като жена, дълго чакала да види любимия си. Близостта ѝ му бе приятна. Сигурно приличаха на влюбени.

Минаха през остъклените врати и видяха жълтите таксита, които чакаха клиенти, а зад тях — входа на паркинга. Един от носачите се втурна към тях и на Питър изведнъж му се стори, че не прилича на носач.

В същия миг се появи още един, който уж понечи да помогне на Марион, но я хвана за ръката. Първият препречи пътя на Питър. Онзи, който държеше Марион, извади хромиран пистолет със заглушител, почти го опря в стомаха на Питър и каза:

— Трябва да дойдеш с нас, отче. Знаеш защо.

Каза го съвсем спокойно. Усмиваше се, но очите му бяха студени.

Трябваше да направи нещо.

Усмихна се и се вторачи право в кръглите очи на мъжа с пистолета.

— Няма да стреляш. Отец Франческо ти е казал, че му трябва жив.

— Но не ми е казал нищо за нея — рече мъжът опря заглушителя в лицето на Марион и посегна да махне очилата ѝ.

— Жалко. Хубава е, а?

Марион внезапно се завъртя и го удари. Тъгълът беше преценен точно и лакътната му кост изпраця като суха съчка. Пистолетът падна на земята. Всичко стана за по-малко от секунда. Питър застина смаян.

— Бягай, Питър! — извика Марион.

В същия миг, обаче вторият мъж се хвърли към пистолета, грабна го, насочи го към Марион и извика:

— Мръднеш ли, ще те застрелям!

Питър стоеше безпомощен. Негодници!

— Какво искате от нас? — викна Марион.

— Да го върнем — ухили се нападателят. — Веднага.

— Защо? За Бога, какво си направил, Питър?

— Няма да повярваш, ако ти кажа. Съжалявам, че те замесих в тази история.

— Млъквай. Качвайте се в колата — прекъсна го мъжът с пистолета.

Марион се прегърби и покорно тръгна към лъскавия черен автомобил, спрял до тротоара.

— Тя няма нищо общо и... — почна Питър.

— Не ме интересува — прекъсна го онзи. — Ще дойде с нас. Има кой да реши какво ще я правят.

Питър не хареса последните му думи.

— И какво ще стане, ако ти, заповядат да я убиеш?

Едрият тип се ухили.

— Е, все някак трябва да си изкарваме прехраната, нали?

— Не — каза Питър съвсем спокойно, посегна и хвана ръката му.

— Качвай се в колата! — викна мъжът.

Едрият тип внезапно се олюля. Костите му изпращяха като сухи съчки. Питър продължи да стиска и тихо повтори:

— Не.

Беше сигурен, че макар да пицеше, мъжът го е чул.

Очите на главореза се изцъклиха, устата му се изкриви от болка.

Той политна към Питър и насочи пистолета към стомаха му. Свещеникът пусна китката му и сграбчи пръстите, стиснали оръжието.

Чу се приглушен звук и куршумът се заби във вратата на колата.

Погледът на Питър се замъгли за миг, после отново го обзе усещане за пълна яснота. Негодникът се беше опитал да убие него и Марион.

Около ръката на Питър затрептя синкаво сияние. Топящият се метал на пистолета се застича по невредимите пръсти на Питър. Лъскавите капки се сипеха по бетона като сребърен дъжд. Беше красиво. И ужасяващо.

Ръката на едрият мъж се превърна в овъглена кост и падна на земята като пепел от цигара. Синкавото сияние изчезна.

Онемяла и втрещена, Марион гледаше Питър. „Кой си ти?“ — питаха очите й. В тях се таеше страх, но и нещо друго. Питър се надяваше, че е благоговение.

— Хайде — каза той и й протегна ръка. — Да се махаме оттук.

Хукнаха към колата й, качиха се и потеглиха. Питър гледаше ръцете си. Опитва се да си представи как се чувства Марион и смутено попита:

— Видя ли какво стана?

— Отче, как бих могла да го пропусна?

Питър въздъхна и поклати глава. Как да ѝ обясни? Щеше ли да му повярва? Всъщност какво значение имаше?

— Виж какво — рече Марион и леко докосна ръката му. — Не знам какво става, но право да ти кажа, побиха ме тръпки. Първо, човекът, който иска да те обере, пада поразен от мълния — само дето лекарят каза, че по-скоро приличал на опечен в микровълнова фурна, — а сега...

Много добре видях какво направи с този тип и с пистолета. Извинявай за любопитството, отче, но какво става, по дяволите?

— Моля те, наричай ме Питър — каза той.

Колата летеше. Марион се взираше напред, но Питър имаше чувството, че го гледа в очите.

— Добре — въздъхна той. — Ще ти разкажа всичко, което знам.

РИМ, ИТАЛИЯ — ТАРДЖЕНО. 27 АВГУСТ 1998

— Стига сме си играли на криеница, Джовани — каза Тарджено.

— Хайде да бъдем откровени един с друг.

Свещеникът го изгледа кръвнишки. Тарджено се усмихна и продължи:

— Иначе не става. Досега разменяхме информация както децата делят бонбончета — никой не дава по-хубавото на другия.

— Казах ти всичко, което мога — отговори Франческо и се обърна към прозореца.

— Не си — каза Тарджено. — Чуй ме сега. Хората на Масериа се провалиха на летище „Кенеди“. Не знам как двама обучени агенти са били спрени от един свещеник, но ще разбере, повярвай. Йезуитът се обърна и се вторачи в него.

— Не мога да ти кажа нищо повече!

— Не дрънкай глупости! Ти и приятелите ти сте наели германски учен, за да оплоди по изкуствен начин едно наивно момиче, току що постъпило в манастир.

Франческо чак подскочи.

— Какво? Как...

— Е, не беше толкова сложно да разбере.

Тарджено знаеше, че е само въпрос на време да получи информацията, която искаше.

— Въртим се в един и същ затворен кръг, отче. Франческо се отпусна на стола и тежко въздъхна. Признак на отстъпление ли беше това?

— Имаше още двама...

— И за това знам. Лареджа и игуменката Викториана. Единственият друг човек, който е знаел нещо по въпроса, е бил покойният папа.

Франческо изглеждаше изумен.

— Как успя...

— Някои неща научих от монахинята, други — от компютърните файлове. Знам също, че ти се е обадил наставникът на Каренца и че е

използвал кодовото име Бронзини. Сигурно ти е казал нещо, което те е накарало да повикаш Каренца тук. В момента събирам сведения от Америка за Каренца. Ако напоследък му се е случило нещо необикновено, скоро ще разбера.

— Ти си невероятен — каза Франческо.

В гласа му прозвуча отвращение и едновременно възхищение.

— Ако мислиш, че можеш да запазиш цялата история в тайна от мен, след като ми възложи задачата, значи просто не ме познаваш. Малко интуиция и малко досетливост — усмихна се Тарджено. — Така запазих живота си през всичките тези години.

— Да, предполагам, че имаш право. Зная, че си добър професионалист. Не би трябвало да се изненадвам, че си разбрал какво става.

— И така, кой друг знаеше за експеримента ви?

— Покойният папа, както ти сам спомена. Той знаеше какви са плановите ни и ги одобряваше.

— А сегашният?

Франческо поклати глава.

— Той не знае нищо. Никой от папите след Павел VI нямаше представа за плана. Тарджено кимна.

— И така, открадвате бебето, посвещавате го на Църквата, а после го изпращате в Америка. И сега го искате отново тук, но той не желае да остане. Защо?

Франческо поклати глава и покри лице с тънките си дълги пръсти.

— Не очаквах, че Каренца ще се държи така. Или не вярва на онова, което е научил за себе си, или е ужасен от него. Както и да е, не иска да тръгне по пътя, който сме му начертали.

Тарджено се приближи до бюрото на йезуита и се надвесил над него. — Именно това искам да знам... Какво точно сте направили, че да накарате Каренца да избяга?

— Вероятно това е единственото, което проучванията и интуицията няма да ти кажат.

— Може и да е така — рече Тарджено и погледна часовника си, — но докато разговаряме, твоят беглец се изгубва в огромния град, а?

— Ще кажа на Масерия да те накара да ми помогнеш.

— Наистина ли мислиш, че Масериа може да ме накара да направя нещо, което не искам? — усмихна се Тарджено.

— Какво искаш да кажеш?

— Отдавна жадувам за дълъг отпуск. Пък и не съм имал възможност да разгледам добре Америка. Мога да отделя малко време и пари, за да попътувам из страната. Може никога да не започна да търся твоя свещеник и ще постъпя умно.

— Няма да го направиш.

— Слушай, отче. Вероятно мислиш, че съм само пионка в игрите ти, но ще ти кажа, че Тарджено е човек, който може да разсъждава!

— По дяволите! Не мога да ти кажа нищо повече!

— Трябва, инак не мога да ти помогна. Франческо поклати глава и от ново скри лице зад пръстите си.

— Никой не бива да знае тайната...

— Научих и още нещо — продължи Тарджено. — През 1969, когато Масериа тепърва започвал да се учи как да стане йезуитски главорез, полицията го разпитвала във връзка с изчезването на един твой служител.

Смуглото лице на Франческо внезапно пребледня.

Един млад семинарист на име Америго Понти. Безследно изчезнал в нощта, след като Ватиканската Комисия му възложила задачата да изследва Свещената плащеница.

Франческо удари с юмрук по бюрото.

— Върви по дяволите...

Тарджено се усмихна.

— Лека-полека ще разбере всичко, но ще ми отнеме много време, а дотогава ще загубим дирите на твоето момче. Готов ли си да отговориш на въпросите ми?

— Да, да те вземат дяволите...

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — УИНДЗОР. 27 АВГУСТ 1998

— Наистина ли очакваш да повярвам, че си Иисус Христос? — попита Марион.

Въпросът беше наистина глупав, но след всичко, което видя и чу, тя не знаеше какво да мисли. Обясненията на Питър надминаваха всякакви граници. Марион се почувства откъсната от реалността. Все едно беше дете и гледаше филм на Дисни — знаеше, че е измислица, но искаше да е истина.

— Как мога да искам да повярвам в нещо, в което не вярвам и самият аз! Само ти предавам думите им.

— Знам — рече Марион. — Само че всичко е толкова абсурдно и невероятно, че... — Тя го погледна в очите и попита направо: — И какво ще правим сега?

Седеше на края на дивана и се бореше с неудържимото си желание да го прегърне.

— Какво ще правим ли каза? Защо?

Искаше й се да му каже, че я привлича, но се боеше да не го уплаши или обиди. Пък и това не беше всичко.

— Ами защото ме интересува какво ще стане с теб, Питър. Ти си добър човек и имаш невъобразими неприятности. Пък и изглеждаш толкова самотен.

Той остави празната чаша на килима и потърка очи.

— Радвам се, че ме разбираш. Имам близък приятел, но се страхувам да му се обадя.

— Сигурно знаят за него и чакат да се свържете.

— Предполагам. Не искам да рискувам.

— Тук си в безопасност — каза тя и сложи ръка на рамото му. — Искаш ли да поспиш?

Хубаво беше да се отпусне след всичко преживяно. Марион го видя за пръв път да се усмихва. Искаше й се обстоятелствата да бяха по-различни.

— Хайде, можеш да се настаниш в спалнята за гости на горния етаж.

Аз трябва да се прибера вкъщи. Все пак ходя и на работа.

Питър кимна.

— Права си. Имам чувството, че не съм спал цяла седмица. И отново се усмихна. Беше невероятно красив. Тя изгаряше от желание да го попита дали иска да остане при него, но вместо това каза:

— Не се тревожи. Всичко ще се оправи. Господи, каква глупост!

— Знам — усмихна се Питър. — Още веднъж ти благодаря, Марион.

И тръгна към спалнята, а тя влезе в кухнята да се обади за такси.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — ЕЛИНГТЪН. 27 АВГУСТ 1998

Когато Питър не дойде в понеделник сутринта, Даниел Елингтън се притесни. А когато не се обади нито вечерта, нито през следващите два дни, тревогата му прерасна в паника.

Това изобщо не беше присъщо за Питър. Той беше внимателен и сериозен. Не би пропуснал срещата им, освен ако не се беше случило нещо непредвидено.

Дан знаеше, че взаимоотношенията на Питър с отец Собески са деликатни, и нямаше желание да му се обажда. Но минаха три дни, а от Питър нямаше никаква вест.

Даниел взе телефонната слушалка и набра номера на жилището към „Свети Себастиан“. Отговори му непознат мъж, който се представи като отец Райън.

— Добър вечер — каза Елингтън. — Търся отец Каренца.

— Няма го.

— А имате ли представа кога ще се върне? Трябваше да се срещнем, но той не дойде.

— Съжалявам, но не знам.

В гласа на Райън не прозвуча напрежение или преструвка.

— Можете ли да ми кажете къде е? Как да се свържа с него?

Инстинктът подсказваше на Дан, че нещо не е наред. Имаше чувството, че приятелят му е изпаднал в беда.

— Не мога да ви кажа. Отец Каренца не е в страната. Замина за Рим.

— Какво? — Дан не можа да прикрие изненадата си. — Кога замина? Защо?

— Съжалявам, господине, но наистина не знам. Пътуването беше уредено от отец Собески, но и той не е тук. Не са ми известни никакви подробности. Все пак какво да предам? Кой го търси? Дан каза името си и затвори.

Какво ли правеше Питър в Рим? После всичко му се изясни. Стариият Собески се бе обадил във Ватикана и оттам незабавно бяха привикали приятеля му.

Поуспокои се, но още се притесняваше защо Питър не му се беше обадил, преди да замине.

Е, утре не беше на работа и щеше да има предостатъчно време да намери Собески и да разбере къде точно е Питър и кога ще се върне. Дан включи телевизора и провери какви филми дават по кабелните програми.

Събуди го леко почукване на вратата. Телевизорът работеше. Дан потърка очи и разбра, че е проспал шпионския трилър.

Отново се почука. Шумът го разсъни напълно. Погледна часовника си и изненадан видя, че е два след полунощ. Кой ли тропаше в този час?

Отиде до вратата и погледна през шпионката. Мъж с черен костюм и шапка. Лицето му не се виждаше.

— Кой е? — попита Даниел.

— Отец Елингтън? — прошепна непознатият.

— Да?

— Аз съм детектив Бенджамино Ортис от нюйоркската полиция. Искам да ви задам няколко въпроса.

— Детектив, часът е два. Не можете ли да почакате до утре?

Последва кратко мълчание, после мъжът каза.

— Отче, отнася се до вашия приятел Питър Каренца...

Без да разсъждава, Дан отключи вратата. На прага стоеше висок широкоплещест мъж, облечен в черен, стилно ушит костюм и скъпа риза и вратовръзка. Лицето му беше слабо и загоряло от слънцето, а високите скули подчертаваха големите хлътнали черни очи. Не можеше да се определи на колко години е.

— Добър вечер, отче — каза непознатият и влезе.

Дан отстъпи. Мъжът се движеше с такава грациозност и устрем, че мигновено внушаваше уважение.

— Споменахте за приятеля ми Питър Каренца. Случило ли се е нещо?

— Не знам — отговори детективът. — Именно затова съм тук.

Той застана съвсем близо до Даниел. Излъчваше сила и заплашителност. Акцентът му не беше испански. Дан се намръщи. Нямаше причина да се страхува от един полицай... освен ако този човек не беше полицай. По дяволите! Защо отвори?

Непознатият сигурно прочете опасението, изписано на лицето му, и се приближи още.

— Какво има, отче? Усмихна ли се?

— Казахте, че сте детектив... Но не показяхте значката.

— Защото излъгах. Прости ми, ако съм съгрешил, отче.

— Кой сте вие? Какво искате от мен?

— Търся Питър Каренца.

Мъжът сграбчи Дан за рамото и го принуди да седне.

— Трябва да поговорим.

— Вижте какво, искам, да знам какво става тук! Не можете да влезете в дома ми ей така и да...

Ударът дойде изневиделица. Беше толкова бърз и нанесен с такава сила, че се стовари върху Даниел като чук.

— — Не дрънкай глупости — изсъска мнимият детектив. Беше ужасно спокоен и делови. — Питър Каренца е твой приятел. Искам да знам къде е.

— В Рим.

— Не е в Рим. Току-що пристигнах оттам. Не ме будалай, отче!

Питър не беше в Рим? Какво ставаше? Този човек предполагаше, че Дан знае нещо повече.

— Тогава нямам представа къде е. Честна дума.

— Непознатият се усмихна.

— Повярвай ми, отче. Ако знаеш нещо за Каренца, ще разбера. Или ми кажи, или ще ти причиня огромна болка.

Даниел отпусна рамене. Болката в челюстта се притъпи. Ухото му спря да кънти. Погледна нападателя си. Този човек приличаше на влечуго.

— Вижте какво, нищо не знам! Трябваше да се срещнем в понеделник, но той не дойде. Едва тази вечер разбрах, че е бил изпратен в Рим.

— Вече не е там — каза непознатият, наведе се и се вторачи в очите на Дан.

— Приятелят ти избяга и се качи на самолета за Ню Йорк. Тук е от двама и четири часа.

— Избягал ли е? Да не е бил затворник?

— Нещо такова — усмихна се мъжът.

— Слушайте, казвам ви истината. Не знам къде е.

— Ще видим — отново се усмихна непознатият. Извади от вътрешния джоб на самото си малка кожена кесийка, отвори я бавно и извади зловеща спринцовка. От другия си джоб измъкна някакво шишенце.

Ужасен, Дан замахна и блъсна кесийката. Съдържанието ѝ се разпиля на пода и се счупи.

Човекът, представил се като Ортис, само се усмихна.

— Жалко. Не обичаш иглите, така ли, отче? Животът ти щеше да стане много по-лек с малко ксилотол. Но сега се опасявам, че ще трябва да използвам по-старомодни методи...

С крайчеца на окото си Дан забеляза някакво неясно движение, което завърши със заслепяваща болка в главата му. После всичко потъна в мрак.

Свести се от леденостудена вода. Беше съблечен гол и завързан с телефонния кабел за стола.

Инквизиторът стоеше пред него и грижливо нареждаше кухненски прибори — ножове, отварачки, котлон, щипка за лед, бормашина и клещи.

До мивката стояха отворени буркани и консерви.

— Добре си се заредил, отче — усмихна се непознатият и посочи към масата. — Сигурно си предполагал, че ще дойда.

— Вижте какво, казах ви всичко, което знам. Какво искате от мен, по дяволите?

Мъжът взе един нож и небрежно заби острието в ръката му. Елингтън наблюдаваше ужасен как ножът пробива кожата му. Беше потресен по-скоро от дързостта на постъпката и от шока, отколкото от болката. От раната изтече изненадващо малко кръв.

— Ще ти задам един въпрос — каза непознатият. — Ако отговорът не ми хареса, ще накълцам ръката ти на парчета.

— Моля ви... Какво искате от мен?

— Само отговори. Кажи сега — знаеш ли защо приятелят ти замина за Рим?

— Не.

Острието се вряза по-дълбоко в ръката му. Бликна кръв. Мъжът взе отворената кутия със сода за хляб и посипа раната. — Следващия път ще сложа сол.

— Не знам защо! — извика Дан.

Плътта му изгаряше от болка.

— Искаш да кажеш, че Питър Каренца не ти е казал нищо за... преживяванията си напоследък, така ли? За неприятностите си?

— Не знам за какво говорите.

— Знаеш ли как ме наричат колегите? — усмихна се мъжът. — Хирурга.

Разряза ръката на Дан до лакътя, като внимаваше да не засегне някой главен кръвоносен съд. Даниел гледаше като хипнотизиран как раната се удължава. Хирурга я поръси със сол. Този път Елингтън едва ли щеше да устои на болката. Пред очите му затанцуваха разноцветни светлини.

— Лъжеш — тихо каза непознатият.

— Не! — изкрещя Дан, като се чудеше дали някой няма да го чуе. — Разказа ми за крадеца! И за мълнията! Това е всичко, което знам.

— Може би да, а може би не.

— Господи, истина е! Моля ви, повярвайте ми!

— Знаеш ли защо повикаха Каренца в Рим?

— Не, но...

Острието стигна до костта и нова агонизираща болка разтърси Дан.

— Но имаш предположения, нали? Разкажи ми за тях.

Със стиснати зъби, опитвайки се да преглътне сълзите си, Дан му каза, че може би Питър е бил повикан от Комисията за разследване на свръхестествените явления. — Логичен отговор — отбеляза Хирурга, сетне прокара острието по костта. Кръвта на Дан изтичаше бавно, може ни защото тялото му се бе сковало. Болката беше толкова вцепеняваща, че той гледаше ръката си така, сякаш не беше негова, а чужда. Усети, че тихо стене, дори хленчи.

— Казвам ви истината. Какво ви става?

— Не мисля така. Лъжеш, приятелю.

— Не... — изохка Дан. — Не лъжа.

Човекът го погледна в очите.

— Слушай какво ще ти кажа. Разправяш ми онова, което онези гадове от Ватикана искат да вгълпят на всички. Откъде знаеш какво да ми кажеш, след като не си разговарял с Каренца?

— Не съм говорил с него! Кълна се в Бога!

— Така ли?

Хирурга взе бормашината и леко натисна копчето. Инструментът забръмча.

— О, Боже, казвам ви истината...

— Ще видим.

Мъжът разтвори дланта на Дан и бавно допря въртящия се свредел в плътта. Дан изкрещя.

Хирурга проби няколко дупки и преди да се заеме с другата длан се вгледа в лицето на пленника си.

— Искаш ли да ми кажеш нещо?

— Не съм разговарял с него! Кълна се! Не съм го виж дал!

— Тогава откъде знаеш за Комисията?

— Не съм глупак! Това е най-логичната причина за отиването му там. — Дан не можеше да подреди мислите си. Болката го смазваше на талази и го замайваше. — Казах ви всичко, което знам. Моля ви, повярвайте ми. „Ортис“ включи котлона, на който Дан вареше кафе.

— Добре изглежда, нали?

— Моля ви...

Дан не можеше да откъсне очи от загряващия се котлон.

— Казват, че на върха на пръстите имало най-много нервни окончания. Вярваш ли в това?

— Да — чу собствения си обезумял глас Даниел.

— А сега пак ще те попитам — къде е приятелят ти Питър Каренца?

— О, Боже, не знам...

— Напротив, знаеш.

Мъжът хвана ръката на свещеника и бавно долепи средния пръст до горещата плоча на котлона. Чу се изсъскване. Болката порази Дан като силен електрически ток и притъпи всичките му усещания. Смътно чу цвърчене и долови миризмата на печено месо.

Дан извика. Потта капеше в очите му и се смесваше с парещите солени сълзи, процеждащи се през здраво стиснатите клепачи. Стомахът му се сви. Стана му лошо. Гореща жлъч се надигна в гърлото му и почти го задуши. Внезапно от него бликна урина, която намокри стола и потече по краката му.

— Каква гадост — рече непознатият.

— Моля ви... Недейте...

— Къде е Питър Каренца?

— Не знам!

— Има ли други близки приятели?

— Не знам...

Мъжът допря до горещия котлон показалеца му, Кожата изгоря и димящите капиляри се пръснаха. Болката замъгли съзнанието му. Всеки момент щеше да припадне.

Студената вода оципа лицето му и го върна в съзнание.

— При кого може да е отишъл?

— Не знам.

Дан плачеше.

— Мисля, че знаеш.

Хирурга остави котлона и взе щипката за лед.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — КАРЕНЦА. 28 АВГУСТ 1998

Събуди се с чувството, че е възкръснал от гроба.

Усмихна се. Може би това не беше най-подходящият израз в момента.

Разтърси глава, седна и потърка очи. Не беше сигурен дори какъв ден е.

Влезе в банята и се зачуди на невероятното количество козметика.

Написка лицето си и се погледна в огледалото. Изглеждаше променен.

Познатите момчешки черти бяха загубели. Около очите и устата бяха започнали да се образуват бръчки. Искаше му се да го припише на умората или на възрастта, но знаеше, че причината е преживяното през последната седмица.

Върна се в спалнята и видя, че часовникът показва четири и седемнайсет. Мъглявата светлина, проникваща през пердетата на прозорците, означаваше, че слънцето клони на залез. Наистина ли бе спал цяла нощ и почти целия ден?

Облече се. Слезе в кухнята и намери бележка от Марион. Щяла да свърши работа в двайсет и трийсет и после да му се обади. Питър се усмихна, смачка бележката и я хвърли в кошчето за боклук. Познаваше Марион бегло, но имаше чувството, че цял живот му е била приятелка.

Невероятните събития от изтеклата седмица ги бяха сближили, а след премеждието на летището, изглежда, им бе предопределено да бъдат заедно. Пък и не всеки ден казваш на някого, че си Бог.

Спомни си как унищожи ръката на онзи мъж. Макар да избягваше да мисли за това, подсъзнанието му не го оставяше на мира. Имаше чувството, че е способен да предизвика появата на синкавия огън. Не можеше да го контролира, но смяташе, че може да го причини, когато му е необходим. Пораждаше го явно изключително силно напрежение или опасност.

Ако беше така, вероятно можеше да се научи да го контролира.

Защо се опитваше да намери разумно обяснение за личността си?

Ватиканът му бе предложил възможно най-ясното тълкуване, а той не искаше да го приеме. Не, трябваше да има някаква основна грешка в доводите на групата от Ватикана. Питър съвсем нямаше чувството, че е Бог. Дори Негов Син. Надяваше се, че няма да полудее.

Подкрепата на Марион беше единственото нещо, на което можеше да се разчита. И на Даниел Елингтън също. Най-близкият му приятел заслужаваше да знае какво се бе случило, пък и сигурно щеше да му даде съвет. Питър се обади във Фордам, но му казаха, че Дан не е на работа.

Потърси го вкъщи, но никой не отговори.

Реши да изчака, докато Марион се свърже с него. Може би щяха да отидат заедно до университета във Фордам?

Не беше лесно да излязат от центъра на Бруклин и да влязат в Бронкс, но в този късен вечерен час движението не беше толкова оживено. Наближиха светлините на Уайт-Стоун Бридж. Питър продължаваше да се чуди защо не може да се свърже с Дан.

— Надявам се всичко да е наред — въздъхна той.

— Нали каза, че днес имал свободен ден. Може да е отишъл някъде — при роднини или другаде.

— О, не, те живеят далеч. Не знам, но имам някакво странно предчувствие.

Марион протегна ръка и преплете пръсти с неговите.

— Приятелят ти е добре. Ще видиш.

— Благодаря — отговори той и стисна пръстите ѝ, после отдръпна ръката си.

Чувстваше се неловко от близостта ѝ. Докосването ѝ караше сърцето му да бие учестено. Стигнаха пред малкия блок на Дан. Беше тъмен.

— Колата му е тук! — възкликна Питър. — Не може да е излязъл, нито пък да спи по това време.

Слязоха и забързаха по стълбите. Звънецът не работеше.

Питър потропа няколко пъти по металната врата. Усети, че се вцепенява. Марион стоеше до него и мълчеше.

— Дан! — изкрещя Питър. — Аз съм! Вътре ли си?

— Няма го — каза Марион. — Да вървим...

— Не, чакай! Той е вътре! Чувствам го!

Заудря по вратата и завика, после му се стори, че чува сподавен стон.

— Чу ли? — извика Питър и блъсна вратата, но тя не помръдна.
— Вътре е! Знаех си!

— Господи... — прошепна Марион.

— Дан, аз съм, Питър! Идвам!

— Внимавай, Питър. Може би трябва да потърсим помощ...

Той сложи ръце на валчестата дръжка на вратата. Опитва се да се отпусне, да се освободи от всички странични мисли и да се съсредоточи върху ключалките. Пречеха му и трябваше да ги премахне. Силата беше у него. Само трябваше да я обуздае и да се научи да я използва. Но как?

Блъсна вратата, но тя пак не се отвори. Опитва се да заповяда на енергията си да я отключи, но не се получи. Трябваше някак да се отпусне и да се включи в енергийния поток. Предишния път умът му бе успял по някакъв начин да се изолира от времето — именно в такива моменти се проявяваше особената му способност.

— Хайде! — извика Марион. — Трябва да намерим помощ. Не можем да влезем.

— Не! — изкрещя Питър. — Не!

Изад металната врата се чу още един стон.

Питър се ядоса, че Марион не му вярва и иска да изостани Дан в такъв момент. А и тази проклета врата...

Металът започна да излъчва синкава светлина и след миг дръжката и цялата брава се взривиха. Вратата се отметна и Питър се втурна в стаята.

Чу писъка на Марион. Самият той не можеше да произнесе и дума.

Какво бяха направили с приятеля му! Дан беше гол, завързан за кухненския стол. Бавно повдигащите се гърди и стенанията му бяха единственото доказателство, че още е жив. Едната му ръка беше разрязана, пръстите — изгорени до кокалчетата, устните — стегнати в метална скоба, клепачите — отрязани. Роговиците на очите бяха хванали кора. Щипката за лед беше забита в гениталиите му.

От очите на Питър потекоха сълзи. Усети ръката на Марион на раменете си. Тя трепереше и ридаше от страх, мъка и отвращение.

— Помогни ми — тихо каза той, — Трябва да го развържем. Хайде!

Тя се бе вкопчила в него, разтреперана и разтърсвана от ридания.

— О, Боже... Господи... — повтаряше Марион. — Какво са направили с него?

— Те търсят мен, Марион. Мислят, че ще ме намерят по този начин.

Питър развърза телефонния кабел и внимателно освободи краката и ръцете на Даниел. После се вгледа в приятеля си.

— Жив ли е?...

— Да.

— Помогни ми да го сложа на килима.

Горещите сълзи на Питър се стичаха по лицето му.

— Господи, Дан, кой направи това с теб?

Дан се опита да каже нещо през стегнатите си в скобата устни и завъртя очи.

— Ще повикам линейка — колебливо каза Марион.

— Ще ти помогнем, Дан — прошепна Питър. Лицето му беше мокро от сълзи. — Всичко ще се оправи.

— Телефонът е прекъснат — паникьосана съобщи Марион.

Питър понечи да й каже да се обади от някой друг апартамент, когато видя как няколко сълзи се търколиха върху обезобразената плът на Дан и се вцепени.

— Телефонът не работи! — повтори Марион.

— Марион, погледни! — извика Питър.

Тя коленичи до него и видя, че разрязаният мускул и костта на ръката светят със синкаво сияние.

— Какво става?

Питър докосна лицето си, после притисна влажните си пръсти до бузата й. — Сълзите ми... — Господи, какво е това?

Питър прокара пръсти по ръката на Даниел. Сиянието се усили и разкъсаната плът започна да зараства.

— Не мога да повярвам — промълви Питър.

Марион захлипа. След няколко секунди ръката на Дан се възста нови напълно, а кожата отново стана розова и непокътната. Питър избърса останалите сълзи от лицето си, хвана овъглените пръсти на

Дан и нежно ги погали. Синкавото сияние отново блесна и пръстите зараснаха и оздра вяха. Марион ридаеше неудържимо.

Сподавените стенания на Дан се превърнаха в радостни възклицания.

Питър докосна устните на приятеля си и металната скоба се разтопи и започна да се стича, без да причинява болка на Дан. Питър постави ръка на очите му и възвърна зрението и клепачите с дълги мигли.

Даниел започна да плаче. Питър махна щипката за лед, колкото можа по-внимателно.

Синкавото сияние вече обкръжаваше цялото тяло на Даниел. Трептеше само на няколко сантиметра от кожата му.

— Питър — прошепна Марион. — Колко е красив! Погледни го!

— Питър? — попита прегракнало Дан и го погледна объркано.

— Да, аз съм.

— Какво се е случило с мен? В гласа на Елингтън прозвуча страх и почуда.

— Ще се справиш. Не се безпокой.

— Сънувах ли? Какво стана?

— Кой ти направи това?

— Не знам кой беше. Представи се за ченге и каза, че имал вест от теб. Какво стана, Питър? Как направи това? Оня ме разряза като торта!

Господи... Питър отново се разплака.

— Съжалявам, Дан. О, Боже, аз съм виновен за всичко...

Дан протегна ръка и прегърна приятеля си.

— Трябва да отидем в полицията — каза Марион.

— Не — възрази Питър. — Какво ще им кажем? Че Дан е бил изтезаван, но сега е по-добре? Какви доказателства ще им покажем? А ако по някаква случайност ни повярват, какво ще стане после? Човекът, който е направил това, е професионалист, изпратен от Ватикана. Ченгетата никога няма да го намерят, а ние ще станем за смях. Или ще ни помислят за луди. Дан се вгледа в Питър. Очите му изразяваха смесица от чувства — страх, недоверие, смут, възхищение.

— Трябва да ми обясниш какво става, за Бога.

— Знам — отговори Питър.

БРУКЛИН, НЮ ЙОРК — УИНДЗОР. 28 АВГУСТ 1998

Докато караше колата към апартамента на Сузет, Марион беше обсебена от мисълта, че ги преследват. Не можеше да се отърси от чувството, че мъжът, който бе изтезавал Дан, е по дирите им и ще ги убие.

— Няма никой — каза Питър, след като се обърна и видя, че зад тях не светят фарове. — Успокой се.

— Може да е сложил електронно устройство, чрез което следи накъде се движи колата — каза Дан, сгъшен на задната седалка.

— Весело предположение — отбеляза Марион.

— Да оставим колата в гараж и да вземем метрото — предложи Даниел.

— Утре може да накараш някой техник от телевизията да я провери.

— Идеята не е лоша — съгласи се Марион.

Гласът на Дан звучеше съвсем нормално. В главата ѝ отново оживя споменът как Питър го излекува. Вероятно красивият свещеник още не можеше да приеме кой е, но правеше достатъчно, за да превърне нея, Марион, в истински вярваща.

Сиянието около тялото на Дан и начинът, по който кръвта и раните изчезнаха, беше най-хубавото преживяване в живота ѝ. Да стане очевидец на такова нещо! При самата мисъл на гърлото ѝ заседна буца и в очите ѝ бликнаха сълзи. Бе плакала и през цялото време, докато Питър разказваше на Дан необикновената си история. Йезуитът изслуша внимателно всяка подробност, не го прекъсна и не каза нищо.

Преценяваше и анализираше всяка негова дума.

— Знаеш ли — тихо каза накрая Елингтън, — на мен не ми звучи безумно. Като размислиш, има смисъл.

И изброи няколко научни обяснения за „дарбата“ на Питър да лекува и унищожават. Марион слушаше спокойните му логични думи и започна да мисли, че ще повярва в невъобразимото. Дан обобщи случая най-добре от всички.

— Приеми го, Питър. След онова, което направи с мен, не ми е трудно да повярвам, че може да си Божият син.

Питър реагира остро. Продължи да настоява, че е само инструмент и поради някаква причина Господ действа чрез него и само го използва.

Ала за какво? Никой нямаше отговор на този въпрос.

Оставиха колата в един гараж и се качиха на метрото. Марион не обичаше да се вози нощем в метрото и по принцип не го правеше. По докато до нея беше Питър Каренца, тя знаеше, че е в безопасност.

— Мисля, че нямаш голям избор, Питър — каза Даниел. — Трябва да се криеш, приятелю.

— Но къде да отида? Не мога вечно да бягам. — Нямам и пари. Нито дори кола.

— Аз имам пари — каза Дан.

— А аз — кола — обади се Марион и сама се изненада от думите си.

— Ще ми дадеш колата си? — изуми се Питър.

— Не съвсем — усмихна се тя. — Аз ще карам.

— И аз ще дойда — каза Даниел. — Не мога да те оставя да бягаш сам от онзи главорез. Пък и съм ти задължен.

— Нищо не ми дължиш.

— Така си мислиш ти — усмихна се Дан.

Марион погледна Питър Каренца и за пръв път се опита да превъзмогне мисълта, че се влюбва в него.

ДЮБОА, ПЕНСИЛВАНИЯ — КАРЕНЦА. 29 АВГУСТ 1998

Събитията се развиваха толкова бързо, че му беше трудно да се приспособи към промените в живота си. Ако Господ го бе избрал да изпълни специална мисия, тогава вероятно се налагаше да започне да свиква с това.

Трябваше да признае, че изпитва все по-голямо задоволство от особените си способности. Откакто изцели Дан, Питър се чувстваше много по-добре, защото разбра, че не е създаден само да унищожава. Можеше да се научи да живее с дарбата си и да я контролира. Беше убеден, че рано или късно ще овладее таланта си.

Подминаваха град след град и докато четеше имената им на табелите, Питър се чудеше какви ли малки драми се разиграват в хилядите домове. Страудсбург, Фенридж, Уайт Хейвън, Мурсбург, Ню Кълъмбия, Клинтъндейл — толкова много места, които не беше виждал, пълни с непознати хора. Пътуването вече му предлагаше редица нови преживявания.

Вероятно нямаше да съжалява, че е избягал от единствения начин на живот, който познаваше.

Отбиха до една стара тухлена бензиностанция с две колонки. До врата беше подпрян голям кафяво-черен Харли Дейвидсън, а на него се бе облегло младо русокосо момиче в кожено облекло. Изглежда ги някак странно, когато слизаха от колата. Те минаха покрай нея и влязоха в магазина към бензиностанцията.

В първия миг никой не видя младежа с пистолета. Видяха само как продавачката изпразва съдържанието на касата в един плик.

— О, Господи! — възкликна Даниел.

— Няма Господ — рече братият младеж. — Изпразвайте джобовете!

По-живо!

— Виж какво — обади се Питър, — ако имаш неприятности, можем да ти помогнем. Не е необходимо да правиш това.

Младежът го погледна и се изсмя насила.

— Я не ми опявай! Ще ми помогнете, като ми дадете парите си.

— Няма да стане — каза Питър. Каза го толкова категорично и равнодушно, че младият крадец се вторачи в него.

— Какво каза?

— Казах, че няма да ти дадем парите си.

— И защо?

Момчето се опита да се изсмее подигравателно, но не можа. Насочи пистолета към Питър, но движението беше колебливо, сякаш знаеше, че няма да го уплаши.

— Защото мога да те... унищожа, ако поискам, Питър усети, че всич ки погледи са приковани в него. Чуваше мрачното ехо на собствения си глас. — Знаеш, че говоря истината, нали?

— Кой си ти бе? — почна младежът неуверено.

— Аз съм онзи, от когото се нуждаеш. Свали оръжието и ни остави да ти помогнем.

Момчето рязко насочи пистолета първо към Марион, после към Дан и жената от бензиностанцията.

— Ще ви изтрепя всичките.

Външната врата се отвори и дългосотото русо момиче влезе в магазина.

— Хайде, Били! Какво чакаш? Целият град ще се събере.

— Затваряй си устата, Лорийн! — Хвърли пистолета, Били — каза Питър.

— Майната ти! Пряко волята си младежът се вторачи в очите му.

— Не мога да ти позволя да направиш това, Били.

Изведнъж пистолетът започна да свети в тъмноресено, Били го изпусна и още преди да падне на пода, пистолетът загуби формата си, разтопи се и се превърна в клокочеща лава. Пищейки Били залитна към Питър. Дланта му пушеше.

— Ръката ми! Мамка ти! — охкаше той.

Блондинката се втурна към вратата, но Марион я хвана.

Червеносотата продавачка заплака и се сви в ъгъла.

Били замахна със здравата си ръка, но Питър го сграбчи за китката и насочи показалеца си към раната на другата му ръка. Ужасен, Били се опита да се отскубне, но движението на Питър беше неумолимо и решително.

Докосна обгорената длан и вече познатото синкаво сияние затрептя като неосова светлина. От очите на младежа потекоха сълзи.

Раната му зарастваше. След миг Питър дръпна пръста си и погледна Даниел и Марион. На лицето на йезуита беше изписано безрезервно одобрение.

Марион всеки момент щеше да се разплаче.

— Ръката ми! — изхлипа през сълзи Били и падна на колене. — Господи, кой си ти? В гласа му вече не звучеше гняв, а страхопочитание.

— Да възхвалим Бога! — извика продавачката, изскочи иззад щанда и грабна ръката му. — Слава на Иисус, нашия Господар! Видяхме чудо!

Лорийн се отскубна от Марион и се хвърли към Били. Хвана ръката му, видя, че е здрава, и започна да хленчи.

— Това е чудо — ликуваше червенокосата продавачка. Знак от Бога!

Били и Лорийн бавно се изправиха. Младежът се изкашля и избърса нос в ръкава на коженото си яке. Погледна още горещото парче метал, после Питър и се усмихна.

— Не исках да го правя. Наистина съжалявам.

Питър кимна.

— Знам. Но защо го направи?

— Скоро се оженихме, а ме уволниха. Имахме нужди от пари.

— Толкова ли беше лошо положението, че беше готов да застреляш някого?

Били се усмихна стеснително. Беше грубоват, но хубав.

— По дяволите, пистолетът дори не беше зареден...Нямаше към кого да се обърна за помощ.

— Разбирам.

Били го погледна откровено.

— Като те видях, почувствах нещо странно. Ти какъв си извънземен ли?

Питър се усмихна и сложи ръка на рамото му. Били беше добро момче, ала отчаянието го бе накарало да прибегне до тази стъпка. Каренца беше виждал много хора със същия израз в очите.

— Били — тихо каза той. — Още не знам кой съм. Но възнамерявам да разбера.

— Ти си чудотворец, господине — обади се касиерката. — Не съм виждала такова нещо. Нашият пастор казва, че идва ново

хилядолетие и ще има най-различни знамения и поличби — точно като тази, така мисля аз.

Питър погледна Били и се засмя.

— Защо не разчистиш бъркотията, която направи?

Младежът кимна и започна да подрежда разпилените продукти, сетне пак го погледна.

— Какво да правя? Нямаме пари. Нито къде да живеем.

Без да се замисля, Питър се чу да казва:

— Можете да дойдете с нас.

— Къде отивате?

— Не знам — сви рамене Питър.

Даниел се приближи до него и прошепна:

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това?

Питър го погледна и отново сви рамене, после се обърна към прода вачката.

— Има ли наблизно място за нощуване?

— Тръгнете по шосе 219, на север от Трежър Лейк. Там има много къмпинги — отговори жената благоговейно.

— Ще дойдем с вас — каза Били. — Аз знам пътя.

ДЮБОА, ПЕНСИЛВАНИЯ — ЕЛИНГТЪН. 29 АВГУСТ 1998

Дан имаше чувството, че е очевидец на историческо събитие. Повече от час стоя в църквата „Благодатна Петдесетница“ и гледа и слуша, докато най-близкият му приятел говореше пред трийсетина селяни.

Не беше тържествена литургия. Питър стоеше пред хората, облечен в джинси и поло, и ги омайваше с големите си черни очи и ораторската си дарба.

Даниел се намести на металното сгъваемо столче и погледна Марион, която си водеше записки. Малкият ѝ касетофон работеше. Тя се обърна към него и му се усмихна така, сякаш искаше да каже: „В какво ли се забъркахме?“

Дан отвърна на усмивката ѝ, сетне погледна Питър, който се беше облегал отстрани на амвона. Малобройната му публика, сред която бяха Били Клемънс и дългокосата Лорийн, жадно поглъщаше всяка негова дума.

Зачуди се дали в затънтено място като Дюбоа католиците все още са привърженици на папата... През последните една-две години религиозната тенденция в страната беше започнала да се променя. Хората изпадаха в апокалиптично настроение, както се изразяваше Дан. Повече то американци вярваха, че когато векът свърши, светът ще бъде необратимо променен. С приближаването на края на века средствата за масово осведомяване отбелязваха постоянното нарастване на броя на посещаващите църквите от всички вероизповедания.

Вероятно това отчасти се дължеше на следвоенния скок на раждаемостта това поколение сега беше на пенсионна възраст и се завръщаше в лоното на религията. Но от друга страна, причината беше суеверието. Макар че светът стоеше на прага на третото хилядо летие, много хора бяха суеверни и несигурни както преди хиляда години. Освен всичко имаше и небивал взрив на малки организации, „нови“ църкви и апокалиптични движения, които никнеха като гъби след дъжд. Много от тях се ръководеха от измамници и бяха създадени с

единствената цел да трупат богатства, използвайки вродените страхове на хората.

Според Дан краят на века щеше да бъде най-странният карнавал, предлаган някога на хората.

Сега слушаше Питър и се надяваше, че той не е обречен да се превърне в част от представлението.

Беше против идеята Питър да изнася беседа в тази малка провинциална църква, но трудно биха отказали на делегацията, която преди няколко часа пристигна в къмпинга край Трежър Лейк.

Продавачката Грета се беше похвалила на пастора на църквата „Благодатна Петдесетница“ и на местния шериф и ги бе убедила да посетят странниците край езерото. Питър нямаше друг избор, освен да изпълни желанието на хората.

Дан погледна часовника си и излезе да изпуши една цигара. Марион се измъкна след него, помълча малко и попита:

— Мислиш ли, че той е Христос?

Даниел се изсмя нервно.

— Вече нищо не знам. Не знам кой е и какъв е. Но ако и действително са го клонирали от кръвта върху плащаницата, тогава генетично той е човекът, когото са разпънали на кръст и увили в онова платно. И ако това е бил Иисус значи Питър е Син Божи.

— Колкото пъти се замисля за това, се чувствам зашеметена.

— И аз изпитвам същото — сякаш всичко около мен е нереално.
— Но е истина.

— И все пак Питър непрекъснато повтаря, че не се чувства Бог...
Марион кимна.

— Да. Но имам чувството, че той... някак се променя. Познавам го отскоро, но така усещам.

— И аз имам същото чувство, а го познавам отдавна.

— Като днес например, с Били. Беше толкова сигурен в себе си.

— Да. Учи се да използва силата си.

— Чудил ли си се някога на какво друго може да е способен?

Дан се усмихна криво, хвърли угарката на чакъла и каза:

— Знаеш ли, аз съм йезуитски възпитаник, но и прагматик. Бях такъв поне доскоро. Дори бях започнал да губя вярата си. А сега...

Връщаха се в къмпинга. Питър седеше на задната седалка на маздата.

В гласа му звучеше вълнение, каквото Дан не беше чувал досега. Не знаеше дали е за добро, или за лошо.

— Толкова много неща се случиха напоследък, че почти бях забравил колко е хубаво да изнасяш проповеди — каза Питър.

Фаровете осветяваха големите листати дървета от двете страни на пътя.

— Наистина ли? — попита Марион.

В огледалото за обратно виждане светеше фарът на мотоциклета на Били.

— Почувствах такова единение с хората. Те действително се нуждаеха от мен тази вечер. Искат да отида пак, когато се събере цялото паство.

— Няма ли да продължим да пътуваме? — попита Марион.

— Нали трябваше да се крием?

— Знам — отговори Питър. — Трудно е да ви обясня, но чувствам, че трябва да говоря на онези хора. Те се нуждаят от напътствия.

Уплашени са. Несигурни. Объркани.

— Като нас, а? — обади се пак Марион.

Питър продължи да говори възторжено, без да обръща внимание на забележката и.

— Да ходя по света — Може би съм избран точно за това да помагам на хората.

— Мислех, че дойдохме с теб, за да те пазим и да ти помагаме да се криеш.

— Знам — отговори Питър. — Съзнавам всичко това. Не съм забравил.

Само си помислих, че да се крия не е най — добрият начин.

— Какво искаш да кажеш? — попита Даниел.

— Ами че когато съм сред хората и всички ме виждат, Ватиканът няма да ми посегне.

— Хм. Може би — рече Марион.

— Разбира се! Ако се крием и никой не ни вижда, и онзи тип ни открие, какво мислите, че ще стане?

— Ще те предаде на Ватикана и ще убие Марион и мен — отговори Дан.

— И никой няма да разбере.

— Точно така. Анонимността може да не е в наша полза. Помислете за това.

— Знам ли — рече Дан. — Мисля, че поемаме огромен риск. Ти не видя онзи главорез. Нямах представа на какво е способен.

— Е, не забравяй, че имам някои „дарби“. Мисля, че не трябва да се страхуваме от никого.

— Освен може би от самите себе си — каза Марион. На лицето ѝ се че теше напрежение. Тя погледна Питър, сетне Дан. — Не знам за вас, но аз се страхувам.

КЛИЪРФИЙЛД, ПЕНСИЛВАНИЯ — ТАРДЖЕНО. 30 АВГУСТ 1998

Точно така — Клиърфийлд. Селце в Пенсилвания. Това обаждане до Ватикана беше първият му доклад, откакто бе пристигнал в Америка.

Беше потресен от онова, което бе узнал, но подготовката и опитът не му позволяваха да издава вълнението си. Все пак изводите от наученото никак не му харесваха...

— Трудно ли го проследи?

— Разбира се, че не. Електронното устройство в колата им предава накъде се движат.

— Отлично. Кога ще го доведеш?

— Не бързай толкова. Имам много работа. Първо трябва да ти кажа някои интересни неща.

— Чакам — рече Франческо.

„Естествено, че ще чакаш“ помисли Тарджено.

— Спряха да пренощуват. Утре ще разпитам някои от селяните.

— За какво? — нетърпеливо попита йезуитът.

— Трябва да знам какво прави. Не смея да го следя отблизо, откакто напусна Ню Йорк. Пътува с още двама.

— Необходимо е да науча повече за взаимоотношенията им.

— Изобщо не ми пука какви са взаимоотношенията им! Искам да го доведеш тук — извика отец Франческо.

Гласът му се чуваше толкова ясно, сякаш беше в съседната стая, а не на хиляди километри.

— Знам.

— Кой са хората, които пътуват с него?

В гласа на йезуита прозвуча нотка на безпокойство, но той направи всичко възможно да го прикрие. Тарджено въздъхна.

— Приятелят му от семинарията, Елингтън. Сигурно вече разполагаш със сведения за него.

— Разбира се. А другият?

— Марион Уиндзор, журналистка от нюйоркската телевизия. Нямахте информация, че Каренца я познава.

— Или е бил много предпазлив, или дружбата им е отскоро.

— Повярва ли вече в това, което ти казах?

Тарджено всмукна от цигарата и издиша тежкия парлив дим.

— Не знам какво да вярвам. Чух разказа ти и получих потвърждение за инцидента на летището, но...

— Какво?

— Разпитах приятеля му Елингтън. Той счупи спринцовката ми и затова нямахте терапия с опиати и се наложи да прибегна до сандъка с инструменти.

— Отвращаваш ме.

— И въпреки това търсиш услугите ми. Значи все пак постъпвам правилно.

— Стига вече! — извика йезуитът. — Разказвай!

Тарджено изреди накратко мъченията, на които бе подложил Елингтън, и добави, че наблюдавал апартамента му до пристигането на Каренца и жената.

— Поставих устройствата на колата и зачаках. Когато излязоха, Елингтън беше с тях.

— Какви ги дрънкаш?

— И беше напълно изцерен.

— Изцерен?

— Нямахте дори белези. Все едно не го бях докосвал.

— Тогава Каренца го е възстановил?

— Какво друго може да е станало? Казвам ти, Вани, накълцах го като пече на патица.

— Той е Божият агнец! Наистина успяхме!

— Щом казваш...

— Много си тъп — прекъсна го йезуитът. — Каренца изгори ръката на приятеля ти и изцери една от жертвите ти, а ти още не вярваш!

— Вярвам единствено в себе си. Той е само някаква приумица на природата.

— Да, но с власт, която ти не проумяваш. И с която не можеш да се справиш. И знаеш ли, мисля, че се страхуваш от него.

— Може би. Човек, който не се страхува, обикновено не остарява.

— Добре. Друго?

— Ще продължа да го следя чрез електронното устройство. Мога да разбера какво прави, като задавам подходящи въпроси. Трябва да науча повече за жертвата си, преди да я прибера. Какви са навиците му, потребностите.

Плановете. Всичко това ще определи стратегията ми. Не мога да отида при него ей така и да му заповядам да се върне в Рим. Вече знаем, че със си ла не става.

— Прави каквото искаш, но ми трябва жив.

— Разбирам. Не ме обиждай.

Франческо се изсмя. — Не мисля, че това е възможно. Но трябва да ти кажа, че ако повредиш стоката, ще бъдеш наказан с „изключително предубеждение“, както го наричаш.

— Това обещание ли е?

— За съжаление, да.

— Дочуване, отче. Ще ти се обадя, когато науча нещо ново.

Тарджено се върна във взетата под наем кола — черна, — тъмни стъкла и отличен мотор. На предната седалка лежеше куфарчето със сканиращото устройство. Мигащата стрелка върху географската карта показваше къде се намира колата на Уиндзор. Беше й поставил две електронни устройства, когато тя паркира във Фордам. Едното беше грубо-направен фалшификат.

Тарджено знаеше, че ако го намерят, едва ли ще търсят други. Само профе сионалист от висока класа би се сетил да търси мъничкия керамичен предавател, който приличаше на петънце кал върху регистрационния номер.

Включи климатичната инсталация, запали цигара и вдъхна острия тежък аромат на турския тютюн. В същия миг скенерът започна да писука. Стрел ката взе да пулсира и да променя координатите си.

Те се придвижваха, но нямаше да ги изгуби.

Мислите на Тарджено бяха спокойни, но в чувствата му се прокрадна неже лана тревога. В главата му се въртеше нещо, което йезуитът бе казал.

Нямаше съмнение — Тарджено се страхуваше от жертвата си. Е, това е благоразумно, когато имаш работа с неизвестното. Но наистина

ли не се интересуваше кой точно е Каренца?

Възможно ли беше да е Иисус Христос?

Ако беше така, цялата игра на котка и мишка се свеждаше до пълна глупост.

Имаше ли смисъл да се будалка със Сина Божи?

УОРЪНТЪН, ИНДИАНА — УИНДЗОР. 14 ОКТОМВРИ 1998

Не беше за вярване, но прекараха в Пенсилвания месец и половина, че и повече. Дан искаше да се махнат, но Питър се увлече от радушния прием на слушателите си. Най-после отново поеха на юг. Марион шофираше по междущатската магистрала, а Били и Лорийн ги следваха с кафяво-черния „Харли Дейвидсън“. Смятаха да се отдалечат колкото е възможно повече от Ню Йорк. Прекосиха Синсинати и влязоха в Кентъки. Трябваше да решат дали да продължат на запад към Сейнт Луис, или на юг, към Нашвил. Били и Лорийн искаха да разгледат световната столица на кънтри-музиката, на Даниел му беше все едно. Питър беше необичайно мълчалив и часове наред гледаше през прозореца. Гласува за Сейнт Луис, но без особен ентусиазъм.

Когато излязоха от магистралата край едно градче на име Уорънтън, по местното радио съобщиха за последното развитие на работническия бунт в близкия Бънсвил. През последните три дни големият завод за производство на корейски автомобили бил разтърсван от вълнения, след като управата призовава всички работници да участват в програмата за физическо и умствено развитие. Имало кървави сблъсъци между щатската полиция, охраната на завода и няколкото хиляди работници, които демонстрирали пред цеховете. Един работник бил убит от охраната и оттогава заводът бил обсаден. Марион беше отразявала подобни събития и моментално изпита съпричастност към колегите си от Евънсвил.

— Съвсем близо е — обади се внезапно Питър. — Може би трябва да отидем и да помогнем.

— Глупости! Нали бягаме и се крием.

Той не каза нищо, но когато след малко спряха в един къмпинг, за да хапнат, отиде уж до тоалетната и не се върна.

Намериха го пред завода. Но първо видяха мигащите светлини на пожарните, полицейските микробуси и телевизионните коли. Навсякъде гъмжеше от полицаи и други униформени служители.

Разнасяше се мирис на димни бомби и сълзотворен газ. Във въздуха отекваше шумът на огромната тълпа. Чувахе се мегафон, от който ехтеше неприятен глас, вероятно на работническия водач.

Пред портите бяха натрупани чували със слама, а зад тях се извисяваше водонапорната кула с надпис ЮЗАНГ. На импровизираната трибуна стояха двама мъже и говореха на тълпата. Полицаи и пожарникари се суетяха около огромното кипящо множество, обсадило входа на автомобилния завод. Тук-там възникваха юмручни схватки. Изнесоха носилка с някакъв окървавен човек.

— О, Боже, каква гадост! — възкликна Даниел.

— Виждала съм и по-неприятни сцени — каза Марион. — Хайде. Ако Питър е там, трябва да го намерим.

Слязоха от колата, тя отвори багажника и извади видеокамерата. Закачи журналистическата карта на ревера си и подаде прожектора на Даниел.

— Вече си техническо лице.

— Страхотно! — извика Били. — Ще падне търкал. Тъкмо работа за мен.

Не, Били — строго каза Марион. — Дойдохме, за да намерим Питър. Чу ли?

— Само се пошегувах, Марион. Аз съм превъзпитан, забрави ли? Тръгнах към тълпата.

Дръж високо прожектора, все едно че снимаме — каза Марион на Даниел.

— А няма ли да снимаме?

— Не е задължително.

Мъжът с мегафона подстрекаваше протестиращите да щурмуват портите на завода. Призиви за власт и контрол се сипеха над множеството като възпламенителна течност върху горещи въглени. Въздухът сякаш пращеше от напрежение. Нещата взимаха опасна насока и Марион се надяваше, че снимачната техника ще запази нея и Дан, докато се промъкваха сред работниците. Вгледа се в лицата им и се учуди, че има толкова много жени.

Изведнъж нападнаха Лорийн. Една ръка се протегна и сграбчи Лорийн за рамото, друга се плъзна по гърдите ѝ. Тя се обърна и заплю

досадника, после го ритна между краката. Писъкът му се изгуби сред всеобщия шум.

— Ето го! — изкрещя Били.

— Къде? — попита Марион.

— Най-отпред. Спори с онзи с мегафона.

— Страхотно — каза Дан. — И как ще го измъкнем от там?

— Трябва да опитаме — отговори Марион. — Усили светлината докрай, микрофона — също и върви след мен.

Докато си проправяха път сред работниците, микрофонът започна да улавя думите на Питър и водачите на стачката.

— Кой си ти, по дяволите? — попита един от тях. Беше с бяла каска.

— Ваш приятел — усмихнато отговори Питър.

— Да-да — рече вторият водач, килна назад бейзболната си шапка, скочи от чувалите със слама и застана пред Питър.

— Обзалагам се, че си внедрен от федералните власти.

Затова изчезвай, приятел, докато не си загубил хубавите си зъбки.

Хората около Марион крещяха, но тя се съсредоточи върху разговора, който чуваше в слушалките. Питър сложи ръка на рамото на мъжа.

— Но аз наистина съм ваш приятел. Вярваш ми, нали?

Може би докосването оказа въздействие. Или гласът на Питър. Но Марион забеляза внезапна промяна в държането на работническия водач.

— Добре. Какво мога да направя за теб?

— Помогни ми да се кача горе при приятеля ти.

След миг Питър вече говореше в мегафона.

В напевния му глас имаше нещо, което мигновено прикова вниманието на хората. Думите не бяха толкова важни, по-скоро начинът, по който говореше.

Питър говореше на работниците неща, които не искаха да чуят, но те не можеха да спрат да го слушат. Марион реши да включи камерата. Имаше чувството, че ще стане нещо интересно. Питър явно оказваше въздействие върху тълпата. Още щом отвори уста, всеобщото вълнение намаля. Само след секунди всички го слушаха.

Как ли го постигна?

— Всеки от вас знае, че насилието няма да реши проблема ви — уверено почна той.

Тълпата се развика и засвирка, после стихна. Имаше нещо страховито във влиянието му над хората. Въздействието му беше убедително, почти хипнотично. — Трябва да се замислите защо всъщност сте тук. Защо излагате на риск сигурността на семействата си, здравето си и безопасността си? В името на какво? Защото не искате да участвате в програмата за физическо и умствено развитие ли? От какво се страхувате? Че ще се почувствате по-добре? Че ще живеете по-дълго? И че ще бъдете по-продуктивни?

Марион слушаше и наблюдаваше реакцията на тълпата. Беше напълно озадачена. Питър не казваше нещо потресаващо. Логиката му, макар и здрава, не беше неоспорима, нито съкрушителна. И въпреки това хората го слушаха жадно.

И изведнъж колата край трибуната експлодира... По-късно Марион научи от Били, че след като чули думите на Питър, бомбаджииите решили да махнат взривното устройство от микробуса на заводската охрана, ала някой объркал жиците...

Патрулната кола се взриви като оранжево цвете. Експлозията втрещи всички. Над тълпата се посипаха отломки горещ метал и части от човешки тела.

Ченгетата и охраната се опитаха да запазят самообладание. Докато работниците стояха вцепенени, тактически полицейски части ги обградиха. Заводската охрана насочи оръжията за борба с масовите безредици, пожарникарите извадиха маркучите. Действаха в синхрон, като светкавична атака.

Върху насъбралото се множество се изсипа дъжд от гумени куршуми. Водните струи събориха работниците на земята. Все едно се разразяваше ураган.

— Негодници! — извика Дан.

— Трябва да отидем при него! — изкрещя Марион.

Заводската охрана изстреля нов залп от гумени куршуми и повали първите редици. Питър и мъжът с бялата каска гледаха безпомощни безредицата. Притиснати в средата на тълпата, Марион и Дан бяха предпазени от водните струи и гумените куршуми, но не можеха да мръднат. Огромното море от хора се вълнуваше във всички посоки и те нямаша друг избор, освен да се оставят на променящото се

течение. Марион се отдалечи от Били и Лорийн, после изчезна и Дан. Гневът на тълпата бушуваше като горски пожар. Работниците щурмуваха портите и Питър, сякаш го обвиняваха за обрата в събитията. Да, той бе станал главната мишена на атаката им. Марион беше сигурна, че ще го убият.

Погледна в обектива на камерата и видя, че Питър стои на импровизираната трибуна с разперени ръце. Викаше нещо и макар че нямаше мегафон, Марион чу думите му.

Всички ги чуха.

— Не! Спрете!

Гласът му отекна като гръмотевица. Ченгетата, охраната и работниците се обърнаха към самотния мъж, който им заповядваше да престанат. За миг настъпи такава мъртвешка тишина, че Марион усети как кожата ѝ настръхва.

Питър вдигна ръце и блесна светкавица. Изневиделица се развилня дъждовна буря. Всичко се намокри за секунди. От маркучите продължаваше да струи вода, но никой не ѝ обръщаше внимание. Хората пощуряха. Близко до Питър някой стреля във въздуха. Последваха още изстрели. Към импровизираната трибуна полетяха тухли. Мълнии осветяваха сцената. Всички едновременно се втурнаха към заводските порти. Марион продължи да снима.

Светкавиците се сипеха като водопад.

— Спрете! — прогърмя гласът на Питър. — Веднага!

Даниел беше успял да се добере до Марион. Отново блесна мълния. Някой изкрещя и посочи портите. Всички вдигнаха очи нагоре и на лицата им се изписа благого вение.

— Господи... — промълви Дан.

Водонапорната кула светеше. Светеше и Питър — в странно сияние, което лудешки искреше около тялото му. Стоеше неподвижен, протегнал ръце над тълпата. Сиянието се усили и на Марион ѝ се стори, че той за миг се издигна над платформата. Тълпата ахна.

— Вървете си — тихо каза Питър.

Вдигна ръка към водонапорната кула и тя се взриви, сякаш ударена с ракета. Но вместо с вряла вода и горещи отломки въздухът се изпълни с рози. Едно нежно розово листче се спусна от невероятна височина и леко докосна лицето на Марион. Разнесе се приятно ухание, после листецът падна на мокрия блестящ асфалт и изчезна.

Цареше пълна тишина. Хората започнаха да се разотиват, всеки потънал в мислите си. Марион се почувства изтощена и пречистена. Какво беше станало? Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Внезапно нощта стана тежка и потискаща. Питър бе изчезнал в мрака.

— Видя ли? — тихо попита Дан.

— Да. Роза — потресена прошепна тя.

Поклати глава и тръгна към колата. Там, където допреди няколко минути буйстваше тълпата, сега блестеше само мокрият асфалт, Били и Лорийн дотичаха при тях.

— Той е Господ! — извика Били.

— Тихо, Били. Мълчи.

— Но това е истина! И ти го знаеш!

И изведнъж млъкна и се разплака.

Колите и микробусите около тях се изнизваха в мрака. Пожарните напускаха паркинга. Марион стигна до маздата, отвори багажника и прибра камерата и прожектора, Дан ѝ помогна, после сложи ръка на раменете ѝ и попита:

— В какво се забъркахме?

— Не знам — отговори тя.

Обърна се и видя Питър. Стоеше до колата. Сякаш се бе материализирал от нищото. Побиха я тръпки. Питър ги изгледа с глуповата усмивка и каза: — Видяхте ли? Знаех, че мога да помогна. — Да, приятелю — съгласи се Били.

— Ще тръгваме ли? — попита Марион и посочи опустелия паркинг.

Една патрулна полицейска кола прибираше последните демонстранти.

Питър сви рамене.

— Защо не?

Качиха се в маздата. Питър моментално заспа на задната седалка и остави Марион и Даниел унесени в мислите си. Тя беше твърде стъписана и объркана, за да говори. Дан като че ли искаше да се разтовари, но я погледна и не каза нищо.

През нощта Марион се събуди, излезе навън и се взря в необятната звездна шир.

Беше започнала да разбира докъде ще доведе приключението им. Знаеше, че ще става все по-трудно да пренебрегва знаците и

аналогииите. Сходствата бяха очевидни и основателни. Съзнаваше, че ще стане съпричастна на най-сензационната история на десетилетието, а може би и на всички времена.

Зачуди се дали ще има сили и смелост да издържи докрай.

ТРЕТА КНИГА

„Пак Го завежда дяволът на твърде висока планина и Му показва всички царства на света и тяхната слава, и Му дума: всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш.“

Матей 4:8-9

БЕСЕМЕТ, АЛАБАМА — КУПЪР. 15 ОКТОМВРИ 1998

— И така, момчета и момичета! — извика преподобният Фримейсън Купър и нагласи слушалките на главата си, като внимаваше да не развали грижливо направената и напръскана с лак прическа на сребристите си коси. — Да видим какви злини има днес по света.

Седем часът в жилището с южно изложение на преподобния винаги беше специален случай. Всяка вечер Купър и помощниците му се събираха в обзаведения с кожа и дъб кабинет, за да гледат новините. В съседната стая, отделена със стъклена стена, имаше четири големи телевизора „Сони“, всеки настроен на различна програма от „медийните ястреби“, както той наричаше четиримата си помощници. Купър завъртя стола си към електронната апаратура, която му осигуряваше пълен контрол над уредите в двете помещения. Купър и ястребите му общуваха чрез специална връзка. Зад него чакаха десетки други помощници. Някои седяха и се готвеха да водят записки на портативните си компютри, свързани с близките радиостанции, други стояха и чакаха да им възложат някаква задача.

Наистина беше забавно да имаш много пари.

Купър избра една тънка пура, специален внос от Куба, и я помириса.

Трите пръста бърбън бавно разтапяха кубчето лед в чашата в дясната му ръка. Преди много години баща му му беше разяснил лечебните свойства на уискито. Макар и на деветдесет и една години, старецът още посрбъбваше и може би знаеше нещо, останало тайна за лекарите.

Адисън, наперен млад мъж, който приличаше на агент от ЦРУ, щракна запалката още преди Фримейсън да поднесе пурата към устата си. На мониторите се появиха лицата на говорителите. Устните им се движеха, но през стъклената стена не проникваше звук. Купър изобщо не се интересувахе от онова, което казваха — за това плащаше на персонала си. Те гледаха събитията на деня, отсяваха житото от плявата и осигуряваха на преподобния материали за нощните му сателитни предавания. Имаше множество противоречиви неща, които

винаги можеше да бъдат преиначени, видоизменени и пригодени за негова употреба. Всичко необикновено незабавно стигаше до ушите му.

Купър дръпна от пурата. Уханието беше сладко като влагалището на младо момиче. Примесено с бърбъна, то имаше аромата на горски букет.

Господи, колко хубав беше животът! Фримейсън погледна лениво към екраните, от които репортерите бълваха най-важното събитие на деня — престрелки в Южна Африка, където вилнееше гражданска война. На пръв поглед репортажът не приличаше на послание от Бога, но какво знаеше преподобния за тези неща?

Купър не си правеше труда да тълкува новините. За това плащаше на писари. Десет от най-умните библейски учени на Юга се скъсваха от работа, за да извличат справки от евангелията, свързани с онова, което ставаше по гнета. Наистина бяха добри. Осигуряваха му най-въздействащите и ясни проповеди. Нямаше телевизионен проповедник с толкова много зрители. Неговата сателитна телевизия „Църквата на Светата Дарохранителница“ слагаше всички в джоба си.

Фримейсън много се гордееше с това. Имаше зрители по цялото земно кълбо, а парите, които изпращаха, му даваха непоклатима власт, влияние и богатство. Той беше на гребена на вълната на телевизионния евангелизъм.

Тъй като проповедите му бяха свързани с текущите събития, и беше съдействал за пораждането на тъй нареченото апокалиптично мислене.

Всичките му предавания бяха посветени на настъпващото трето хилядолетие и вероятния свършек на света.

Неизвестно защо много хора намираха тази тема за крайно интересна.

Най-важната новина изчезна от екраните и телевизионните канали преминаха към следващите съобщения. Единството на програмите се разпадна и на мониторите се появиха сцени от различни политически и обществени събития. Не беше тайна, че от Втората световна война насам средствата за масово осведомяване се контролираха от шайка раболепни слагачи и хомосексуалисти. Купър поднесе чашата към устата си и чу шум в слушалките, Някой беше включил звука.

— Преподобни — обади се Номер Три, седнал пред монитора, предаващ новините на Си Би Ес, — мисля, че тук има нещо интересно.

— Какво?

— Сигурно ще поискаш да чуеш всичко. Изключителна новина.

— Е, пускай тогава, момче.

Фримейсън се вторачи в персоналния си монитор, където се появи образът на някаква жена. Излъчваше здраве и сексапил. Гледаше в обектива така, сякаш правеше любов с него, и Купър моментално изпита похотливо желание. Като всеки репортер от мястото на събитието, беше облечена в спортен екип и държеше камера и микрофон, по дрехите не можеха да скрият чувствените форми на тялото ѝ. Беше жена от главата до петите. Точно каквито харесваше преподобният.

Сякаш в отговор на молитвите му на екрана изписаха името ѝ, „Марион Уиндзор от Дабъл Ю Пи Ай Екс“.

— Насилието и кръвопролитията, които измъчваха автомобилния завод „Юзанг“ в Евънсвил, Индиана, през последните два дни, неочаквано спряха. Снощи, точно след полунощ централно време, групи разярени работници смятаха да щурмуват портите на завода. След предизвикателствата на полицията, охраната на завода и пожарникарските части за потушаване на масовите безредици онова, което започна като мирна демонстрация срещу новата политика на корпорацията, ескалира в опасна обсада...

Докато Марион Уиндзор говореше, камерата показваше отблизо как тактическите полицейски части се смесват с огромната тълпа работници.

Силни струи вода поваляха хората на земята. Позната сцена — какво ѝ беше толкова специално? Фримейсън посегна да позвъни на Номер Три и да го наругае, когато Марион Уиндзор стигна до същината на разка за си.

— И сигурно щяха да последват и смъртни случаи, ако не беше внезапната поява на един млад мъж на име Питър Каренца, енорийски свещеник от Бруклин, Ню Йорк, която промени всичко...

На екрана се появи висок мускулист мъж с тъмнокастени коси и черни очи. Стоеше върху купчина чували със слама. Свещеник? Та той приличаше на телефонист. Тълпата се вълнуваше под него като море по време на буря. Говореше, но думите му бяха заглушени от

гласа на репортерката. Хладнокръвната решителност в очите на младия мъж обезпокои силно Фримейсън.

Уиндзор описа насилието, последвало след взривената по непредпазливост бомба. Камерата показва удивително ясна картина на пламъците, гумените куршуми и адската дъждовна буря. На фона на индустриалния пейзаж проблясваха светкавици.

Купър видя как около младия свещеник се появи сияние. По металната порта и водонапорната кула затанцуваха зелени отблясъци.

Тълпата онемя стъписана и страхопочитанието ѝ проникна дори през екрана на видеомонитора. Фримейсън се вледени. — В Евънсвил се случи чудо...

Б паметта му изникна спомен от детството. Возеше се на задната седалка на бащиния си шевролет. Дъждът плющеше по предното стъкло, колата подскачаше по неравния селски път, а малката пластмасова фигурка на Иисус на таблото излъчваше противна зелена светлина. Блесна светкавица и Фримейсън се уплаши от фигурката. Каза на баща си, но той само се изсмя и продължи да върти волана. Споменът бе избледнял, но за миг се появи с болезнена яснота.

Фримейсън изтри устни с опакото на ръкава си. Потребността от глътка бърбън беше непреодолима, но не можеше да откъсне очи от екрана. Каренца вдигна ръка към водонапорната кула и мълнията я взриви.

Невероятно!

Треперещите пръсти на Купър намериха чашата и я сграбчиха.

— И насилието, което разтърсваше този малък индустриален град, свърши. Марион Уиндзор, репортер от мястото на събитието, Евънсвил, Индиана.

Купър отметна глава и изгълта остатъка от бърбъна, после завъртя стола си и взе гарафата от бюрото. По дяволите, какво беше това? Защо трепереха ръцете му? Защо сърцето му биеше като обезумяло?

Обърна се и погледна помощниците си. Всички изглеждаха озадачени и мълчаха.

— Искаш ли копие от това, преподобни? — попита Номер Три.

— Да — отговори Фримейсън.

— Имам още за събитията в Евънсвил — обади се Номер Едно.
— Искаш ли да го видиш?

— Пускай — рече Купър.

Обикновено ръководеше цялата церемония по изслушването на новините. Обичаше да употребява жаргона на бизнеса и да си играе на телевизионен директор, но сега установи, че само наблюдава сцените. Не можеше да се отърси от образа на младия мъж, сияещ в мрака.

От екрана говореше един от стачниците. — Ами онзи тип стоеше там и аз видях как взриви водонапорната кула!

— Като магьосник от рисуваните филмчета.

На негово място се появи млада жена с униформа на пожарникар. — Изумително преживяване. Все едно бях в църква. Не съм виждала тако ва нещо. Той беше поразителен.

— Видяхте ли къде отиде? Разбрахте ли кой е?

— Не... Но бих искала отново да го видя.

— Ако знаете къде е, бихте ли го последвали? Ще го потърсите ли?

— Да... Така мисля.

После показаха друго лице и същия микрофон. — Беше като религиозно преживяване. Сякаш бях спасен. За пръв път изпитвам такова чувство.

На следващия кадър се появиха две младежки физиономии. Момчето беше дългокосо и облечено в кожени дрехи, а приятелката му беше блондинка. Едва ли можеше да се каже, че е красива.

— Аз го познавам — каза младежът. — Той спаси мен и Лорийн.

— Как ви спаси? — Искях да оберa един магазин и той ме спря. И после излекува ръката ми. Вижте! Можете да говорите, каквото си щете, но аз ви казвам — той е истинският.

— Какво имате предвид?

Младежът се вторачи в обектива и подигравателната му усмивка изчезна. — Онзи, когото всички чакахме. Видяхте какво направи тази вечер. Само един може да извърши подобно нещо — Иисус.

Фримейсън натисна едно копче на контролното табло и екранът помръкна. Писна му да гледа тъпотии. Да ги вземат дяволите тези от телевизията! Опитваха се да превърнат някакъв млад свещеник в Спасителя. Все пак, трябваше да прегледа видеозаписите, но всичко това безспорно беше номер за спечелване на зрители. Купър вдигна пръст и около него моментално се струпaха неколцина помощници.

— Искам да проучите тази история в Евънсвил. Разберете всичко.

Докато нацията се приготвяше да погълне поредната доза телевизионен наркотик — най-важната новина бе силно заетресение в Китай, — Фримейсън освободи всичките си служители. Плъзгащата се ламперия от полиран дъб скри електронната апаратура, библиотеката замаскира стъклената стена, а контролното табло потъна в пода.

Персоналът се изниза бавно от стаята и го остави сам. Купър си наля още три пръста бърбън, пусна кубче лед и поднесе чашата към орловия си нос, за да вдъхне аромата. Позволяваше си само по три пури на ден и беше изпушил последната по време на телевизионното предаване. Но, по дяволите, тази вечер му се искаше да запали още една. Не можеше да избие от главата си образа на младия свещеник и сиянието около него.

Вероятно беше някакъв фокус, но неизвестно защо това го безпокоеше.

През страничната врата влезе нисък тантурест мъж с остри черти — Престън Дж. Пиърс. Официалната му титла беше директор на управителния съвет, но всъщност той вършеше по малко от всичко — от главен доставчик до финансов съветник на Купър.

Фримейсън му разказа набързо за случката в Евънсвил и за реакцията на хората и нареди:

— Изпрати някои от нашите момчета по дирите му. Погрижи се да го намерят и да го държат под око.

РИМ, ИТАЛИЯ — СЕСТРА ЕТИЕН. 15 ОКТОМВРИ 1998

Защо бе постъпила така игуменката с нея?

Образите от видеозаписа, който и бяха показали, бяха замъглили съзнанието ѝ. Накъдето и да погледнеше, виждаше младия Питър Каренца.

Сякаш виждаше привидение. Той беше постоянно пред очите ѝ и все пак тя знаеше, че не е невменяема.

Отпусна се на меките възглавници и затвори очи... Човекът, облечен в черно, продължаваше да е пред очите ѝ — но там, където би трябвало да е главата му, имаше тъмен водовъртеж, досущ като черната роза, която бе видяла в градината.

Света Дево! Какво ставаше с нея?

Беше помолила игуменката да ѝ уреди аудиенция с папата. Единствено Божият наместник на земята можеше да разбере какво бе видяла. Дълбоко в душата си монахинята знаеше, че Господ ѝ говори и ѝ изпраща известие, което трябва да бъде предадено на Светия отец.

Защо Викториана отказваше да я изслуша?

Етиен премигна и видя, че бялата стена срещу леглото се променя в нещо друго — сякаш прожектираха филм през замъглен обектив. Различи неясно видение на Великата китайска стена, виеща се като змия, увенчана с крепостни кули. Изведнъж земята се разтресе и започна да се стапя. Великата стена се напука и се разпадна като крехка яйчена черупка. Градушка от отломки насипа всичко, а земята продължи да се люлее и трепери, Небето помръкна.

Сестра Етиен чу виковете на хора и животни, извисени в хор от агония и ужас.

ВАТИКАНА — ЛАРЕДЖА. 1 НОЕМВРИ 1998

— Отец Франческо иска да ви види, Ваша милост...

Още преди секретарят да свърши, Джовани Франческо застана на прага, разперил ръце, и извика:

— Невероятно!

— Седни, Вани...

— Не мога! Гледа ли новините по сателита?

— Да, разбира се. Знаеш, че ги гледам редовно.

— Какво се опитва да докаже?

— Може би, че е такъв, какъвто му казахме, че е.

— На обществени места?

— А на какви други? — усмихна се Лареджа.

— Откъде да знам, че Кригер не го е пуснал да избяга? — Едва ли. Не забравяй, че Рудолф е учен. Не би пропуснал възможно стта да проследи развитието на един трийсетгодишен експеримент.

— Прав си. Той ще дойде ли на съвещанието?

— Не виждам смисъл. Но засега ще го държа в Рим.

— А къде е Викториана? Закъснява.

— Не. Ти подрани. Очаквам я всеки момент. Йезуитът нервно закри из стаята. Приличаше на мършав вълк. — И какво ще последва? — възкликна Франческо. — Ще нахрани хората с хляб и риба ли?

Паоло Лареджа се подсмихна.

— Ами нали казват, че историята се повтаря...

Влезе майка Викториана. Дългите ѝ тъмносини одежди докосваха облицования с испански плочки под и тя сякаш не вървеше, а се плъзгаше из стаята.

Паоло ѝ се възхити за кой ли път — не похотливо, само оценяваше нейната красота и вродена грациозност. Сексуалните му желания отдавна бяха започнали да отслабват, потискани от възрастта и затлъстяването.

Старият Джовани обаче беше друго нещо. Лареджа го видя как я проследи с поглед. В очите му блестеше неприкрита похотливост. Слаб

и жилав, Франческо може би си въобразяваше, че е сексуален робот. Изглеждаш чудесно, Викториана — рече Паоло и я поведе към масичката и стола от лявата страна на бюрото си. — Сядай. Сядай и ти, Вани.

Франческо взе един стол и се стовари върху него. Гледаха се един друг с надеждата да намерят решение на проблема.

— И така — рече най-сетне йезуитът, — нашите планове се провалиха. Какво ще правим сега?

— Нищо — отговори Паоло.

— Какво? — възкликна Джовани. — Той се е превърнал в зрелище за тълпите! При това в Америка! Ще стане клоун. Телевизионна звезда.

— Може би трябва да бъде точно там — каза Викториана. — В пророчествата на Нострадамус пише, че Месията ще дойде от Новия свят.

— Интересно — замислено отбеляза Лареджа.

— На кого му пука за Нострадамус! — извика Франческо.

Игуменката го погледна крадешком.

— Знаеш ли, отче, според мен онова, което те разстройва най-много, е, че изгуби контрол над великия зами съл...

Франческо я погледна изпитателно.

— Наистина ли смяташе, че ще контролираш Господа? — продължи тя.

— „Контрол“ едва ли е най-подходящата дума — сви устни Франческо.

— Нима? — подсмихна се Лареджа. — Тогава как да наречем изпращането на двама сицилиански главорези да го отвлекат?

— Възмутена съм, че си направил това! — каза Викториана. — Как можа, Вани? Понякога си мисля, че никога не си вярвал в онова, което правим.

Франческо само сви рамене.

— Няма да го върнем — въздъхна Лареджа. — В пророчествата пише, че накрая ще дойде сам. Може би просто трябва да чакаме този ден. — Имаме ли друг избор? — попита Франческо и го изгледа гневно. — Той прави каквото си иска...

Паоло поклати глава.

— Не си прав. Мисля, че Той свиква с новата си самоличност.

— Точно заради това трябваше да бъде тук. Всички бяхме единомисленици, че Му трябват специални съвети и подготовка — рече йезуитът.

— Да — съгласи се Викториана, — но вероятно ние сме виновни за високомерието Му. Беше много самонадеяно от наша страна да мислим, че можем да Го научим как да стане Месия.

Лареджа кимна.

— Това не ми харесва — каза Джовани и запали цигара.

— Той трябва да бъде в Рим. — Може и да е така — каза Паоло.

— Но трябва да признаем, че сме напълно безпомощни.

Франческо издиша дима и недоволно поклати глава.

— Как можахме да не преценим нещата?

— Значи сме на едно мнение — каза Лареджа. — Няма да се намесваме в желанието му да стои в Америка, така ли?

Франческо и игуменката кимнаха.

— Мисля, че някой трябва да го следи отблизо — рече Лареджа. — Не ми харесва, че американските медии са единственият ни източник на информация. Вероятно Тарджено може да ни свърши работа.

— Медиите преиначават всичко според собствената си политика — съгласи се Франческо. — Видя ли как обсадиха Собески пред „Свети Себастиан“?

— Да, но той се справи много добре с репортерите. Нищо не им каза — рече Викториана.

— Само защото не знае нищо — изсумтя Франческо.

Лареджа вдигна ръка, за да привлече вниманието им.

— Къде е Тарджено?

— Пътува след караваната на Питър. Събрали са неколцина последователи от Индиана и се движат из страната.

— Дискретно ли ги следи?

— Разбира се!

— Мисля за Етиен... — обади се игуменката.

Паоло забарабани по масата с дебелия си пръст. Съвсем беше забравил за майката на Питър.

— Нали каза, че състоянието ѝ се подобрява?

Въпреки привидната си загриженост, кардиналът не даваше пет пари за сестра Етиен. Тя си беше свършила работата преди трийсет

години и вече не им беше нужна. „Видението“ ѝ нямаше стойност, защото бе отказала да го сподели с тях. Лекарите на Франческо бяха започнали да ѝ дават успокоителни, които явно действаха. Монахинята си лежеше в леглото, хранеше се и говореше по малко. Но продължаваше да настоява, че ще разкаже за религиозното си преживяване само на папата.

— Снощи след вечеря реших да направя един експеримент — продължи Викториана.

Какъв?

Помислих, че ще ѝ бъде интересно да види сина си. Показах ѝ видеозапис на сателитните новини от Евънсвил.

И какво? — попита Франческо.

Боя се, че реагира много зле. Щом видя лицето на Питър, започна да пищи. Бълнуваше, че е видяла земетресение и настояваше да се срещне с папата. Наложих се да я упоим.

Китайското земетресение?

Явно го е видяла — кимна Викториана. — Има прозрения, Франческо вдигна ръце отвратен.

Това не означава нищо! Тя просто не може да приеме истината, че нейното бебе е станало на трийсет години, а тя е остаряла.

Това е най-смешното нещо, което съм чувала — отбеляза Викториана.

— Според мен Етиен отдавна преживяла раждането. Мисля, че става дума за друго.

Страхува се от сина си ли? — попита кардиналът.

Мисля, че не това е въпросът, който трябва да си задаваме — отговори игуменката. — Може би ние трябва да се страхуваме.

БЕСЕМЕТ, АЛАБАМА — КУПЪР. 21 НОЕМВРИ 1998

— Записахме това от новините в единайсет — съобщи му един инженер с очила и бяла риза. Казваше се Еймс.

— Местните ли? — попита Фримейсън.

— От Монтгомъри — отговори Пиърс. — Но ги предаваха по националните канали.

Купър се отпусна на подплатения кожен стол и съсредоточи вниманието си върху големия монитор. Намираха се в източното крило на сградата, превърнато в аудиовизуално студио. Екранът примига, сетне показва жената с кестенявите коси, която бе видял преди — страхотна сладурана. Стоеше край някаква магистрала под черното небе, осветявано от меките отблясъци на далечен огън. Отдолу се появи името „Марион Уиндзор“ и телевизионният канал, за който работеше.

Думите „Ню Йорк“ приковаха вниманието на Фримейсън. Какво правеше една нюйоркска репортерка в Илинойс? Нещо не се връзваше.

— Междущатска магистрала 64, източно от Сейнт Луис, близо до изхода за Илинойс, е сцената на една от най-трагичните автомобилни катастрофи в историята на щата...

Лицето на Марион Уиндзор остана в левия ъгъл на екрана и камерата разкри жестоката действителност — линейки с мигащи лампи, кръв и разруха. Изкривени и обгорели останки от различни превозни средства бяха разпръснати по шестлентовото платно като детски играчки. Сред тях се стрелкаха пожарни коли и линейки.

— Трийсет и осем превозни средства се сблъскаха във верижна катастрофа, отнела досега живота на шейсет и четирима души. Очевидци твърдят, че злополуката е станала, когато камион с ремарке, превозващ самолетно гориво, се преобърнал на пътя.

Картината отново се смени. На фона на горяща развалина се очерта силуетът на самотна фигура. Мъжът хукна към пламъците и сигурната смърт.

— Какво е това, по дяволите? — — измърмори Фримейсън.

— Гледай и не говори — каза инженерът.

Камерата проследи някакъв мъж, който тичаше сред пламъците и отломките. Приблужи се до една горяща каравана с откъртена врата. Огнените езици се протегнаха към него.

Изглеждаше невредим. После се качи в караваната.

— Свидетели сме на най-смелия и невероятен опит за спасяване досега. Въпреки пъкления огън, предизвикан от възпламеняването на самолетното гориво, един човек рискува живота си, за да потърси оцелели.

Мъжът се появи на вратата с малко телце в ръце. Буйните пламъци го скриха за миг. Караваната се заклати и рухна. Всичко гореше. Вилнеещ ад, в който никой не можеше да оживее. Стомахът на Фримейсън се разбунтува, като си представи какво е да умреш така — нервите ти се наелектрипират, косата ти изгаря до черепа, а бялото на очите ти се сварява като яйце. Колко ли секунди минават, преди да престанеш да усещаш каквото и да било?

— Гледай! — извика Еймс, — Невероятно!

Фримейсън се вгледа внимателно в пламъците. Мъжът се появи отново и бавно се отдалечи от горящата каравана.

— Не... — промълви Купър.

Докато носеше телцето през пламъците, мъжът придоби застрашителни размери. За миг на Фримейсън му се стори, че огънят се отдръпва, за да му стори път, макар че това беше невъзможно. Трябваше да пусне отново записа. Мъжът се приближи до камерата и Купър видя, че телцето в ръцете му не е никакво телце, а пихтия.

— Този човек, разпознат като отец Питър Каренца от Ню Йорк, лично спаси живота на седем души. Момиченцето в ръцете му е деветгодишната Аманда Бекер, обявена за загинала на място от медицинските лица. Но чудесата на Питър Каренца не свършват дотук.

— Гледай — каза Престън.

Дрезгавият му глас трепереше от благоговение.

Каренца се наведе над неподвижното овъглено трупче. Очите му пламтяха. Фримейсън беше виждал такива погледи и преди — в очите на други решителни мъже — и винаги се бе плашил от тях.

Оранжевите пламъци скачаха и трептяха, придавайки на сцената неземан вид. Каренца сложи ръка върху обгорялата плът на момиченцето, после затвори очи. За секунда не стана нищо.

Е? — попита Купър. Надушваше някакъв фокус. Гледай! — извика Еймс.

— Няма да повярваш!

Овъглената кожа на детето се беше втвърдила като черупка, но когато мъжът я докосна, започна да се напуква с лек звук. Цепнатините постепенно се разшириха и от тях лумна ярка синя светлина — досущ като автомобилни фарове, прорязващи мрака.

Купър затаи дъх.

Каренца прокара тънките си пръсти по напуканата черупка, тя се разпадна на парчета, отдели се от тялото и разкри съвършено здрава и непокътната плът. Камерата показва лицето на момиченцето — херувимско, съвсем спокойно, със затворени очи и леко усмихнати устни. Каренца докосна с три пръста челото ѝ. Синята светлина избледня и момиченцето отвори очи. От насъбралата се тълпа се изтръгна въздишка, която бързо прерасна във всеобща радост. Вече изтощеният и измъчен Каренца успя да се усмихне мило за миг, преди да бъде обкръжен от хората и понесен на ръце.

— Марион Уиндзор, от мястото на събитието, Ричвю, Илинойс.

Екранът помръкна.

Фримейсън се опита да преглътне, но гърлото му беше пресъхнало.

Обърна се и видя, че Престън вече налива бърбън в чашата му.

Еймс и Пиърс се бяха вторачили в него.

— Преподобни Купър — каза Еймс и махна очилата си с привично движение, изразяващо едновременно уважение и раболепие, после се засуети и ги сложи отново, — Това не беше фокус.

Макар че гласът му трепереше, той говореше с убеждение.

— Дрън-дрън! Това беше игрален филм!

— Подложих записа на дигитален анализ, преподобни — рече Еймс.

— Опитваш се да ми кажеш, че това е истина!

— Точно това ти казва, Мейсън — намеси се Пиърс. — Бях до него, когато проверяваше лентата. Повярвай, няма измама.

— Но това е абсурдно! — изсмя се Фримейсън. — Как е възможно човек да върви през пламъците? Това е трик, казвам ви.

— Нали видя как съживи момиченцето — каза Пиърс, отпи от уискито си и се изсмя. — Та той я върна от гроба!

— Не дрънкай глупости! — изкрещя Купър. — Никой не се връща от гроба. И няма човек, който може да го направи.

— Преподобни — каза Пиърс, — мисля, че има такъв човек...

— Недей да остроумничиш. Това е номер за привличане на общественото внимание, някаква шмекерия,...

— На мен ми се видя реално — прекъсна го Еймс. — Всъщност изглеждаше адски правдоподобно.

— А аз мисля, че някой прави всичко възможно, за да го покажат по новините.

— Но защо? — попита Пиърс.

— За да стане известен! За какво друго, по дяволите?

Фримейсън взе бутилката, наля си още няколко пръста и изпи половината на един дъх.

— Заради славата! Този човек иска да се прочуе!

— Откъде си толкова сигурен? — попита Еймс.

— Славата означава власт — отговори Престън, като нервно потриваше ръце. — А властта ражда богатство.

Кое то на свой ред води до още по-голяма власт.

— Амин — усмихна се Купър и изказа мислите си на глас. — Чудя се защо всеки път, когато дават Каренца по телевизията, репортерката е мис Марион Уиндзор. И щом с журналистка от нюйоркска кабелна телевизия, какво, за Бога, прави посред нощ в Илинойс?

Пиърс поглади плешивата си глава.

— Виж това наистина е малко странно...

— И трябва да разберем кой е този мъж.

Отколешните връзки на Купър с шарлатани и мошеници го бяха направили свръхчувствителен към човешката измет. Всичко, което беше видял досега, потвърждаваше, че става нещо необяснимо, и той не беше сигурен дали наистина е такъв непукист, за какъвто се опитваше да се представи пред служителите си.

Всъщност, като се замислеше за стореното от Каренца, пред очите му изпъкваше един ужасен спомен. Когато беше дете, бе надникнал в кладенеца във фермата на леля Дейзи. Видя усойна тъмна дупка и се зачуди какво ли чудовище живее в черните води. Знаеше, че там долу се спотайва нещо страховито, което се надява, че той ще

падне вътре, и чака да го сграбчи. Мислеше, че най-лошото нещо, което можеше да му се случи, е да се катурне и онзи кладенец.

Споменът го накара да потрепери. Представи си ясно зловещия мрак.

— Измисли ли нещо? — попита Пиърс.

Фримейсън се облегна назад и се вторачи в тавана.

— Обади се на Фреди Бевинс. Кажи му, че имам работа за него.

Пиърс кимна.

— Искаш да дойде и да разговаряте лично, така ли?

— Да. Става дума за нещо сериозно.

— Кога го искаш?

— Утре сутринта. И му кажи да се освободи от всички задължения.

Да бъде изцяло на мое разположение, докогато ми трябва.

РИЧВЮ, ИЛИНОЙС — КАРЕЩА. 25 НОЕМВРИ 1998

— Питър, наистина си голяма работа — възкликна Даниел Елингтън. Седяха до кухненската маса в караваната — подарък на Питър от Херман Бекер, бащата на възкръсналата Аманда и собственик на няколко магазина за автомобили в Сейнт Луис.

Караваната беше паркирана във фермата на Джордж Афхолтър, чиито смъртоносни рани бяха излекувани от Питър след катастрофата на междущатска магистрала 64.

Питър само се усмихна.

— Колко ще продължи всичко това? — продължи Дан.

— Имаш предвид подвижното партизанско проповядване?

— Никога не ми е минавало през ум да го определя така — ухили се Питър. — Но знаеш ли, звучи добре.

— Партизанско проповядване — харесва ми.

Той надникна през прозореца и видя хилядите хора, заобиколили караваната.

Глъчката на тълпата се беше превърнала в постоянен съпровождащ шум. Хората чакаха от часове. Повечето бяха от градчетата около Сейнт Луис, други от самия град. Бяха се смесили с екипите на различните радио — и телевизионни станции. Марион беше някъде сред тях и се опитваше да се оправи с множеството и с прииждащите журналисти.

Въпреки есенния хлад, който се усещаше във въздуха, навред се чувстваше празнична атмосфера.

— Погледни, Даниел — каза Питър. — Колко амбулантни търговци има. Това е неизбежно, нали?

Продавачите на сандвичи, сладолед, ядки и пуканки се надпреварваха да си пробият път през тълпата.

— Ами инак трябва да извадим отнякъде хляб и риба, нали? — каза Даниел.

— Не ме изкушавай, Дан — усмихна се Питър.

Каза го на шега, но приятелят му не се засмя. Всъщност Питър не си спомняше Даниел да го е гледал толкова сериозно.

— Знаеш ли — рече Дан, — това съвсем не е смешно.

Питър го разбра много добре и се замисли.

Преди няколко седмици, когато отец Франческо и неговите приятели му бяха разказали цялата история, той се вбеси. Целият му живот изглеждаше една лъжа, основана на фалшиво минало.

Но след това, когато се бяха опитали насила да го върнат в Рим и бяха изтезавали Дан, Питър реши, че най-добрата защита е атаката. А това означаваше да бъде сред хората.

След бунта в автомобилния завод се посъветва с Дан и Мариои. Те се съгласиха с него и събитията се развиха с шеметна скорост.

— Знаеш ли, има нещо, за което никога не разговаряме каза Даниел.

— Какво?

— Кой си ти, Питър? Иисус ли си? Трябва ли да коленича пред теб? Ти ли си Онзи, на Когото се моля цял живот?

Питър не знаеше какво да отговори. Накрая каза:

— Точно това се опитвам да разбера и аз, Дан. Не се чувствам Господ. Не усещам да съм се променил. Все същият съм.

— Но...

— Но животът ми е съвършено различен. Знаеш ли, че не съм извършвал богослужение, откакто напуснахме Ню Йорк? Нито едно! Чувствам се някак неестествено без този ежедневен ритуал.

Даниел се усмихна тъжно.

— Знам. И аз имам същия проблем.

— Толкова сме заети... Сякаш дълбоко в душата ми има стаичка, която е била заключена през целия ми живот. Онова, което научих в Рим, махна резето и сега, когато вратата е отворена, знам, че никога няма да я затворя. Светлината, струяща от тази стаичка, ще осветява пътя ми до края на живота.

Имаш ли чувството, че се приближаваш до тази стаичка? Ще погледнеш ли през вратата, за да видиш откъде идва светлината?

Надявам се. Усещам, че неумолимо вървя към нея. Без да спирам.

И какво изпитваш? Какво ще стане, ако решиш, откриеш или приемеш, че си Божият син? Мислил ли си за това?

— Не толкова, колкото би трябвало; Става ми неудобно.

Дан кимна.

— Вярвам ти, Но какво ще правим по-нататък?

— Ами, единодушни сме, че започнахме нещо важно.

Хората винаги са ме харесвали. Ще продължим и ще върша онова, което съм правил винаги.

— Добре, но какво ще кажеш за всичко онова, на което са ни учили и в което вярваме?

— Имаш предвид Христос ли?

— Да, и Второто пришествие. Ако ти си Месията, какво ще стане после? Ще настъпи ли краят на света?

— Не знам, Даниел. Кълна се!

Питър погледна множеството, събрало се около караваната. Чувстваше се отговорен за всички и искаше да ги поведе — каквото беше и тяхното желание.

— За какво се замисли? — попита Дан.

— Знам, че тези хора навън се нуждаят от нещо. И поне засега това съм аз.

— Сигурен ли си, Питър? Това е голяма отговорност.

Каренца сви рамене.

— Нямам друг избор. Чувствам какво им е потребно.

Не разбираш ли?

Видя Марион Уиндзор, която разговаряше с малка група небрежно, но стилно облечени хора — явно журналисти. С негово съгласие тя ръководеше сензационната му поява в средствата за масово осведомяване.

Марион беше изумителна жена и му въздействаше по съвършено непознат начин. След като през целия си зрял живот бе потискал едно от най-естествените човешки желания, сега му беше трудно дори да си признае, а още повече да разкрие чувствата си. Но искаше да опита.

РИЧВЮ, ИЛИНОЙС — УИНДЗОР. 26 НОЕМВРИ 1998

— Наистина има въздействие върху хората, нали? — каза Марион.

Стоеше до Чарлс Бранфорд, директора на новините в Си Би Ес. От другата ѝ страна беше Мери Чин, втората след него. Марион току-що бе свършила интервютата с шефовете на Си Ен Ен и Ей Би Си и се чувстваше много самоуверена. Първите ѝ репортажи за Питър бяха приети възторжено от всички телевизионни мрежи. Всички харесваха външността и стила ѝ, а съдържанието на репортажите ѝ беше сензационно.

— Невероятно — рече Чарлс Бранфорд. — Отсега нататък ще следим историята отблизо.

— Стига Питър да се съгласи — усмихна му се Марион.

— Да, ако Питър продължи да ни съдейства — многозначително каза Бранфорд. — А аз съм сигурен, че вие имате влияние над него в това отношение, мис Уиндзор.

— Надявам се, Чарлс — усмихна се тя.

— Много сте прозорлива, Марион. Предполагам, че търсите място в някоя от големите телевизионни компании...

Тя знаеше, че сега не е моментът да се стеснява. Погледна го право в очите и най-сериозно попита:

— А вие на мое място нямаше ли да го правите?

Бранфорд кимна. Извърна поглед за миг, сетне извади визитна картичка от вътрешния джоб на самото си и я подаде.

— Добър отговор. Нека да поддържаме връзка. Бранфорд и придружителите му се качиха на колите си и потеглиха, Марион остана сама с проблемите си.

Вярно, служебните бяха почти решени. Но личните? Желаше ли Питър Каренца като мъж? Усети, че се усмихва. Уместен въпрос. Е, нали затова бяха журналистите — да задават проникателни въпроси.

Едва не се засмя на глас на собствената си шега. Питър още говореше.

Думата „проповядва“ винаги бе имала негативен нюанс за Марион. Трудно ѝ беше да възприеме Питър като проповедник. Нещо в стила и в хармонията му със слушателите въздигаше онова, което правеше, в изкуство.

Връзката, която създаваше между себе си и публиката, беше наистина необикновена. Не беше необходимо да си специалист по социология или теология, за да доловиш силното въздействие, което Питър имаше върху слушателите си. Внушаваше им да възприемат света по неговия начин и Марион беше убедена, че повечето от тях действително ще променят възгледите си.

Беше почти полунощ, когато Марион привърши да записва бележките си в портативния компютър. Даниел Елингтън вече спеше. Питър беше навън, до огъня. Денят беше толкова натоварен, че Марион не бе разговаряла с него.

Може би сега беше подходящият момент. Тя затвори компютъра и го прибра в коженото куфарче. Излезе от караваната и го намери седнал на един градински стол пред огъня. Съсредоточеният му поглед, макар и прикован в пламъците, малко я стресна.

— Добър вечер, отец Каренца — тихо каза Марион.

— Не знам защо — рече Питър, без да откъсва очи от огъня, — когато другите ме наричат „отче“, ми звучи естествено, но от теб не.

— Наистина ли?

— Да. От твоите уста звучи някак... нелепо.

— Съжалявам, само се пошегувах — каза тя. — Няма вече.

— Не е необходимо да се извиняваш. Не се обидих. Но като чух, че ме нарече „отче“, сякаш помежду ни се издигна изкуствена бариера. А това не ми харесва.

Марион се усмихна и докосна ръката му, за да счупи всяка бариера, която би могла да се изправи между тях. Той трепна от допира ѝ, но не дръпна ръката си.

Известно време седяха, без да разговарят. После Марион вдигна очи към него и тихо каза:

— Знаеш ли... влюбих се в теб.

Думите отекнаха в съзнанието ѝ и колкото по-дълго Питър мълчеше и я гледаше, толкова повече тя се притесняваше. За миг се почувства като ученичка, готова да скочи и да избяга.

Очите му не трепнаха, докато изучаваше душата ѝ.

— Сериозно ли говориш? — попита накрая той.

Тя кимна. Не можеше да каже нищо. В гърлото ѝ беше заседнала буца.

Питър отново се вгледа в пламъците.

— Знаеш ли, това, което ми казваш, всъщност не ме изненадва.

— Толкова ли е очевидно? — усмихна се тя и разсеяно приглади косите си.

Той сви рамене.

— Може би за другите не е, но аз го усещам. При това силно.

— Съжалявам — измънка тя.

— Недей — каза той и изведнъж взе ръката ѝ и я стисна.

Марион не знаеше как да тълкува нито изражението, нито думите му.

Как беше възможно един човек, който изглеждаше толкова чистосърдечен, внезапно да стане загадъчен и непроницаем?

Питър продължи да я гледа в очите и да държи ръката ѝ. Марион си спомни как, когато беше на петнайсет години, седеше до Джейми Фалконе в стария олдсмобил на баща му. Джейми я гледаше и държеше ръката ѝ — също като Питър сега. В движенията му имаше такава невинност... Марион почувства, че сърцето ѝ литва.

Това беше лудост. Недействително. Не можеше да се пребори с това усещане.

— Питър — попита тя след дълго мълчание, — какво ще правим?

— Не знам — усмихна се нежно той. — Не съм специалист по тези въпроси. За последен път държах ръката на момиче, когато бях в гимназията.

— О, Питър...

Без да разсъждава, тя го притегли към себе си и го целуна. Той протегна непохватно ръце да я прегърне и я събори на земята. Тя го подрази с език, като близна леко устната му, но той не откликна.

Не знам какво да правя! — забързано каза той, очевидно объркан и развълнуван.

— Обичай ме.

Питър я притисна до себе си. Марион усети горещите вълни, които се излъчваха от него, и уханието на тялото му. Никога не бе желала толкова силно някой мъж.

— Марион — прошепна той и се дръпна назад, за да се вгледа в лицето ѝ.

Устните му отново се раздвижиха, но не можа да каже нищо повече.

Тя мълчеше и го целуваше — вече по-спокойно и по — уверено. Този път той откликна на ласките ѝ. Езикът му докосна нейния и тя потрепери от страст. Искаше ѝ се той да разкъса дрехите ѝ и да долепят голата си плът. Желаше го.

Притисна се до него, почерпила сили от неговия плам, усети, че пенисът му е възбуден. Питър вкопчи ръце в гърба ѝ и прошепна: Какво ще правим?

— Стой тук — отговори тя и внимателно се отдръпна от то. — Сега ще се върна.

Изтича до маздата, измъкна един спален чувал и се върна при огъня.

Бавно, все едно спазвайки някакъв ритуал, тя разстла чувала и съблече Питър. Тялото му беше слабо и мускулесто. Всичко беше съразмерно и пропорционално. Нямаше нищо излишно. Само красота.

Той се държеше като момче и се суетеше неуверено. Изглеждаше благодарен за помощта и разбирането ѝ и я караше да го желае още повече... Непрекъснато мислеше колко неизвестно и безумно беше това преживяване за него.

Типичната за жената мечта да обучи съзряващо момче се превърна в действителност за Марион.

Той я изследваше бавно с ръце, език и тяло, толкова опиянен от възбуда и чувственост, че не можеше да пророни нито дума освен името ѝ. В допира му имаше трепет и безкрайна радост и Марион се опита да му върне всяко удоволствие, което той ѝ даваше така безкористно.

Можеше вечно да лежи до него. Нямаше нищо против, ако умреше в обятията му.

Той не можеше да се владее. Свърши твърде бързо, после още веднъж.

Беше изпълнен с неизчерпаема енергия и ентусиазъм и Марион се опасяваше, че няма да може да следва ритъма му.

Накрая се отпуснаха на мекия спален чувал. Звездите осветяваха голотата им. Сякаш се носеха прегърнати, без да говорят.

После, съвсем ненадейно, Питър затрепери, зарови лице в косите
й и заплака.

Марион искаше да попита какво не е наред, но вече знаеше
отговора.

Всичко беше наред.

И това беше проблемът.

СЕЙНТ ЛУИС, МИСУРИ. 29 НОЕМВРИ 1998

Той караше на запад към Сейнт Луис. Радиото свиреше класическа музика. Симфоничният оркестър на Болтимор се справяше великолепно със заключителните акорди на Третия концерт за пиано от Рахманинов.

Движението не беше натоварено. Концертът свърши и говорителят започна да съобщава новините.

Тарджено посегна да намери друга станция, но спря, когато чу водещата новина — явлението Питър Каренца, Изсмия се на глас. Каква нелепост! Шефовете му искаха да преследва обект, за когото предаваха всички средства за масово осведомяване по света. Франческо вероятно се нуждаеше от докладите му толкова, колкото от финалната фаза на белодробен рак. По дяволите. Журналистите можеха да стоят много по-близо до сцената на събитията и репортажите им бяха много по-актуални от всичко, което той можеше да научи от дискретното разстояние, на което се държеше.

Ала Тарджено можеше да осигури на Ватикана нещо непостижимо по друг начин — тълкувания, изводи и предвиждания за следващите ходове на Каренца. Дългогодишният опит в изучаването на промените в човешкото поведение беше направил Тарджено експерт по проблемите на хората, живеещи под напрежение.

Основният въпрос все пак оставаше — колко дълго Франческо и другите щяха да имат нужда от сведенията му.

Новините продължиха с подробностите около последните събития в историята на Питър Каренца — част от които Тарджено вече знаеше. Питър и котерията му бяха пристигнали в Сейнт Луис. Гражданите ги посрещнали с овации и кметът ги приветствал с добре дошли и организирал шествие в тяхна чест. Където и да се появеше Питър, хората го обикваха. Получил бе покани да говори във всеки голям град в страната и в хиляди малки селища.

Един от най-богатите търговци на недвижими имоти от Сейнт Луис беше предложил на Питър земя и средства да построи собствена църква.

Младият свещеник отказал. Смятал, че мисията му е да пътува и да помага на хората. Непрекъснато отхвърляше всякакви връзки с организираната религия, макар че беше католик. Ватиканът запазваше мълчание по въпроса. Опитите да интервюират или папата, или представителите на Кардиналската колегия, получаваха стандартния отговор „Без коментар“.

Тарджено се усмихна. Какво правеха онези глупаци в Рим? Момченцето им обикаляше Америка и се правеше на Господ, а те си мълчаха. Ако беше журналист, Тарджено би се усъмнил. Въпреки това вестниците, списанията и телевизията обръщаха малко внимание на този любопитен факт.

Когато стигна в града, се настани в „Холидей Ин“ и веднага се обади на отец Франческо в Рим. Телефонът иззвъня много пъти, преди жилият дърт негодник да вдигне.

Какво искаш, Тарджено? Как разбра, че съм аз? — изсмя се Тарджено.

Кой друг може да се обажда в този безбожен час? Мислех, че е подходящ за такъв безбожник като теб ухили се Тарджено. Добре, какво искаш?

— Аз ли? Нали ти ме нае да ти съобщавам информация?

— Ако имаш да докладваш нещо, казвай!

— И аз имам същото предвид. Нужен ли съм ви, след като медиите му отделят толкова голямо внимание?

— Ако вярвах в почтеността на американските медии, щях да те отстраня незабавно. Ала се двоумя. Другите мислят, че трябва да продължиш.

— Е, и какво да правя?

— Ако искаш да се откажеш, можеш да се прибереш веднага. Донеси ми подробен доклад и кажи хонорара си.

Решихме, че не го искаме в Рим — поне засега.

— Това е ясно. Но защо?

— В пророчествата пише, че последният папа ще дойде отвъд Голямата вода.

— А, да — ухили се Тарджено. — Тогава всичко ще съвпадне, нали?

— Да.

Франческо явно беше доволен от себе си. Тарджено реши да се възползва от доброто му настроение. Имаше няколко въпроса.

— Ако Питър Каренца е клониран от кръвта по Свещената плащаница, тогава какво мислиш за разкритията на независимите изследователи през 1988?

— Имаш предвид Папската комисия ли?

— Все едно как го наричате там. Вани, седем независими научни агенции са изследвали плата по въглеродния метод. Заявили са — при това с папската благословия, че платното датира едва от четиринайсети век. Свещената плащаница е фалшификат.

Джовани се изсмя тихо.

— Учудваш ме, Тарджено. Ти, който се гордееш, че долавяш и най-малките подробности.

— Давай. Образовай ме. Накарай ме да се почувствам глупак — ако можеш.

— Добре, слушай тогава — каза свещеникът. — Учените имат право — платното е само на седемстотин години.

Обаче твърдят, че и отпечатъкът върху него е на същата възраст.

— А не е ли така?

Джовани се засмя — твърде театрално и зловещо.

— Оригиналната Свещена плащаница е нещо повече от реликва. Тя е физическото превъплъщение на Тялото и Кръвта на Иисус. Символ на Светото Тайнство, превърнат в реалност. Свещената плащаница е била и си остава Тялото и Кръвта на Иисус. Тъканта съдържа молекулярни елементи и от двете.

— Но платът е от четиринайсети век, следователно отпечатъкът трябва да е бил пренесен от оригиналната плащаница върху друга...

— Ах, колко си умен! Нищо чудно, че толкова дълго съумяваш да запазиш живота си.

— Но как и от кого? Дори със съвременните методи.

Франческо се изсмя на глас.

— Да не мислиш, че съвременните методи са по-добри от инженерните подвизи и уменията за мумифициране на древните египтяни? От астрономическите познания на древнокелтските жреци?

— Разбирам какво искаш да кажеш. Продължавай.

— Всъщност няма какво толкова да ти обяснявам. Първият папа създаде Ордена на Плащаницата, тайна организация, чиято цел е

запазването на Свещената плащаница.

В началото на четиринайсети век платът започва да се разпада. Монасите от „Белле Кастро“, манастир в Падуа, прочути с успешните си алхимични опити, изучили тайните на древните египтяни и измислили начин да пренесат веществото и отпечатъка от оригиналната плащаница върху друго парче плат.

Толкова ли било просто?

— Да, макар че „просто“ не е най-подходящата дума.

— А ти и старите ти приятелчета несъмнено сте членове на il Ordine, нали?

— Тарджено, ти си гений! — изсмя се отново свещеникът.

Всъщност онова, което бе разкрил старият йезуит, не беше изненада за Тарджено. Ватиканът и католическата църква бяха пълни с тайни ордени и организации.

И още нещо — защо през 1988 папата одобри версията, че плащаницата датира от четиринайсети век? Защо Църквата би направила нещо, което ще дискредитира тикава известна реликва?

Защо? — повтори като ехо Франческо.

— Свещената плащаница е нагледно, физическо доказателство за съществуването на Иисус. Защо Църквата му развенчава този мит?

Защото il Ordine посъветва Негово Светейшество да постъпи така...

Аха, това обяснява всичко — иронично отбеляза Тарджено. — Предполагам, че сте имали основателна причина. Разбира се. Някой може и да свърже Питър с Кригер, но няма стигне до Плащаницата, защото е доказано, че тя не е оригинал. Тайната ни ще бъде запазена. Освен това до 1988 Църквата никога не е заявявала официално, че Плащаницата е автентична.

— Но тя се съхранява от свещениците в катедралата „Свети Йоан Кръстител“ в Торино. Това ми се струва съвсем официално.

— Това бе сторено като жест към семейството на Умберто II Савойски. Той все още е истинският собственик на Плащаницата.

Най-важното е, че тайната ни е запазена.

— Според мен ти и приятелчетата ти сте откачени.

— Светът ни прави такива.

— Е, да. Щом този свят е такова ужасно място, защо не бързате да го напуснете? В джоба си държа ангела на вашето избавление, Вани.

Той е само деветмилиметров, но кажеш ли, твой е.

— Имам още работа. Затова Бог ми е дал толкова много години.

— Разбира се. Извинявай. Забравих.

— Прибери се и си вземи проклетите пари, Тарджено.

Или продължавай да докладваш. Както решиш. Що се отнася до мен, аз си лягам.

И старецът затвори. Тарджено изведнъж се почувства много самотен в безличната хотелска стая. Беше необяснимо изтощен след чутото за Плащаницата. Тръшна се на прекалено мекото легло и усети, че е адски уморен. Вероятно най-после бе станал твърде стар за занаята си. В миналото незабавно прогонваше подобни мисли, но сега страховете му може би бяха оправдани. Несъмнено, все още беше силен и бърз, както на млади години, но сега бе несравнимо по-мъдър. Нямаше ли средно положение?

Да, имаше. Но само за известно време. После везните неизменно се накланяха.

Зачуди се за миг дали в момента не става точно това. Но от такива мисли нямаше полза. Съсредоточи се върху това какъв да бъде следващият му ход.

Омръзна му да преследва Каренца. Трябваше да вземе някакво решение. Цялата история с младия свещеник го интригуваше. Щеше ли да постъпи разумно, ако обърне гръб на всичко и отново потъне в бездънната яма на международния шпионаж?

Шпионин срещу шпионин. Да откраднеш или да откраднат от теб. Да убиеш или да бъдеш убит.

Изтощителна игра, в която бе участвал много пъти. В живота му винаги имаше място за нещо ново. Тарджено включи телевизора, за да се разсее, и се спря на една от евангелистките сателитни програми. Те бяха еднакви навсякъде по света — разкошна обстановка с изобилие от драперии и позлата, хор от светещи от чистота млади вярващи и въодушевена публика от предимно възрастни хора. Проповедниците обикновено изглеждаха изключително честни, въпреки скъпите си ушити по поръчка дрехи. Тарджено често гледаше откъси от такива предавания — според него те бяха едни от най-веселите в телевизията.

Ала тази проповед беше съвсем различна. Декорът представляваше свръхмодерна техника — всичко украсено с лъскави метални повърхности, лазерно осветление и разни оптически фокуси.

В програмата имаше някакъв блясък, жизненост и свръхмощ, които бяха безспорно привлекателни и подбрани с вкус.

Той легна и започна да гледа.

Гвоздеят на предаването беше един човек, чието име Тарджено знаеше, но когото досега не беше виждал — Фримейсън Купър висок широкоплещест мъж с гъста сребрееща коса, подстригана по последната мода. Носете стилни очила и елегантно ушит костюм. Излъчваше достойнство. Държането му беше уверено, изискано и свръхпрофесионално.

У преподобния Купър нямаше и следа от раболепие. Той гледаше смело в камерата и почти предизвикваше зрителите да не вярват на нито една негова дума.

Тарджено се усмихна, докато Купър се спря накратко на стандартното четене и тълкуване на библейските текстове. За религиозните това вероятно беше доста вълнуващо, но за Тарджено — обичайните набожни лигавщини. Далеч по-интересен беше неповторимият начин, по който Фримейсън съчетаваше проповедта си с фантастично шоу. Около него имаше три големи екрана — досущ триптих от непрестанно променящи се картини. Онзи, който оркестрираше мониторите, беше виртуоз. Образите им само съвпадаха с коментара на Купър, но проблясваха и се променяха в пълен синхрон с ритъма на интонацията му.

Резултатът беше изумителна и почти хипнотична атака върху зрителните и слухови възприятия. Тарджено се възхити на уменията на Купър да използва текущите събития, за да илюстрира библейските сцени и нравоуче ния. Това беше най-умелата експлоатация на свръхтехническа пропаганда, която бе виждал. Но не толкова интелигентните като него хора нямаха друг избор, освен да гледат стъклените си екрани и да попиват посланието като безпомощни бебета.

Изведнъж се появи образът на Питър Каренца. Преподобният Фримейсън се оказа заобиколен от тройното изображение на младия свещеник. Познатият репортаж беше прецизно редактиран и монтиран, за да съответства на словото на Купър.

Тарджено се наведе напред и се заслуша. Преподобният внимаваше много да не отрече открито очевидно добрите дела на Каренца, но също така се стараеше и да не го похвали. По-скоро се

опита да приеме ролята на страничен наблюдател, който само съобщава на последователите си, че знае за новопоявилиия се на религиозната сцена.

Но в думите му се долавяше и нещо друго, което Купър едва ли съзнаваше. Тарджено се усмихна.

Преподобният Фримейсън Купър изпитваше отчаян страх от Питър Каренца. А Тарджено беше достатъчно умен, за да се плаши от отчаяни хора.

„Благодаря ти, преподобни Купър — помисли той. — Току-що ми помогна да взема решение.“

РИЧВЮ, ИЛИНОЙС — КАРЕНЦА. 29 НОЕМВРИ 1998

Това беше най-приятното и същевременно най-ужасното преживяване.

И през ум не му беше минавало, че такова шеметно въодушевление ще завърши с пълно отчаяние.

Питър Каренца се облегна на оградата и вдигна очи към страховитото вълшебство на нощното небе. Разкъсваше се между чувствата и разума.

Как можа да наруши обета за благочестивост? Щеше ли Господ да намери достатъчно милост, за да му прости такъв ужасен грях? Беше ли изобщо грях? Дали по-радикалните теолози, които настояваха за отмяна на обета за целомъдрие, нямаха право? Знаеше, че пълното и неотклонно въздържание е неестествено, но винаги го бе приемал като едно от изискванията на религията. Духът би трябвало да властва над плътта.

И все пак, като си помислеше за Марион и нейната първична сила, женственост и сексуална енергия, идеята да остане целомъдрен изглеждаше смешна. Как бе възможно някой, споделил такава интимност, както той с нея, да мисли за такова неосезаемо нещо като обет? Някои мъже може би имаха сили да се противопоставят на емоционалния поток, породен от такъв контакт, но Питър не успя.

И затова ли трябваше да бъде прокълнат? Струваше му се несправедливо, но ако искрено вярваше в законите на Църквата и в догмата на вероизповеданието си, трябваше да повярва и в проклятието — метафизичната болка да знаеш, че никога няма да видиш лицето на Бога.

Никога. Думата се повтаряше в мислите му, докато изгуби смисъла си и се превърна в безкраен низ от свързани срички.

Питър се сепна и се върна в ясната нощ и фермата в Илинойс.

Най-важният въпрос оставаше — дълбоко в душата си вярваше ли, че е извършил смъртен грях срещу Бога?

Като се задълбочеше в мотивите си, довели до съвкуплението с Марион, не можеше искрено да повярва, че е презрян грешник. Никога

не бе мислил за греха.

И все пак оставаше фактът, че е свещеник, избран от Бога — както и по-важният въпрос: кой всъщност е Питър Каренца? Откакто бе научил подробностите около раждането си, той внимателно отбягваше сериозните мисли на самоличността и произхода си. Но всичко, последвало сетне, когато се върна в Америка, го принуждаваше да признае, че може да е нещо повече от само инструмент в ръцете на Господа. Вероятно притежаваше искра от истинската Божественост.

Знаеше, че това са опасни мисли. Този път водеше към лудостта.

Питър се взря в звездите и се запита дали гледа Божието лице.

Въздъхна и заговори на глас, сякаш се молеше.

— Само да знаех какво означава всичко това... Ако ми кажеш...

Вселената се вторачи в него със звездното си безразличие.

ЕЛИНГТЪН СЕЙНТ ЛУИС, МИСУРИ. 14 АПРИЛ 1999

Минаха много месеци, откакто Питър и придружителите му бяха напуснали фермата на Афхолтър. Нещата се усложниха толкова бързо, че Даниел нямаше друг избор, освен да предложи да се настанят в просторна и официална главна квартира в Сейнт Луис. Макар и негласно, той беше станал нещо като „изпълнителен директор“ на пътуването. Всичко нарастваше в геометрична прогресия — натискът от страна на медиите, парите и стресът от последователите на Питър — и ставаше все по-трудно за управление.

Приеха поканата на един богат търговец на недвижими имоти от Сейнт Луис да използват част от офиса му. Остъклената врата на Даниел гледаше към помещението с дванайсет работни места — почти всички заети. Бяха се превърнали в бизнес-корпорация.

Даниел поклати глава и погледна към работното помещение, където служителите отговаряха на обажданията и вкарваха информация в компютрите. Неколцина разтоварваха пощенските чували на масите. Писма, документи, молби и множество дарения се стичаха с невероятна скорост в новата главна квартира. Въпреки честите призови на Питър да не изпращат пари, милиони хора продължаваха да го правят.

Благотворителната фондация „Каренца“ се разрастваше. Трудно му беше да си представи, че всичко стана толкова бързо.

Видя, че влиза Марион, и се загледа в нея. Хм. От години не му бяха хрумвали подобни мисли.

Отдавна имаше чувството, че целомъдрието има по-скоро психологически, отколкото физически измерения. Един от професорите йезуити казваше, че половият орган е между ушите, а не между краката, и Дан бе съгласен с него. Въпреки това беше сигурен, че на младите момчета, които пристъпваха прага на семинарията девствени, им беше по-лесно, отколкото на хлапетата, прекарвали няколко изпълнени със страст нощи. Просторното административно помещение избледня и Дан се унесе в спомени...

Беше седемнайсетгодишен. Изтегнал се бе на шезлонга с Джуди Борнуел. Родителите ѝ отсъстваха, малкият ѝ брат спеше и Джуди бе решила, че това ще е нощта, в която ще стане жена.

Джуди Борнуел.

Единствената му любов. И любовница. Дан често се чудеше какъв ли е сексът с жена, а не с момиче...

— Добре ли си, Дан?

Мелодичният ѝ глас го стресна и той погледна Марион така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Извинявай — каза той и усети, че се изчервява.

Бях се замислил...

Марион се усмихна. Беше адски красива. Хрумна му налудничавата мисъл да ѝ каже как му въздейства и че я желае.

Не. Не можеше да го направи. Не беше сигурен в чувствата си. Може би близостта ѝ и ежедневните им контакти го караха да се вълнува така.

Тя заговори за служителите и за планове на Питър за следващите няколко седмици, но Даниел не я слушаше и когато тя го попита нещо, се стресна:

— Извинявай, Марион. Напоследък не спя достатъчно. Просто не те слушах, само те гледах.

— Знаеш ли, понякога си много сладък — засмя се тя.

Думите и го покосиха като куршуми. Какво искаше да каже? Дан се усмихна безпомощно.

— Питам те дали да кажем на онзи репортер от „Ню Йоркър“ да се обади след един-два месеца.

— Да. Тогава може би няма да е такъв хаос.

— Добре. Ще кажа на Питър какво е мнението ти.

Тя се обърна да тръгне. В изблик на внезапен гняв той я хвана за ръката. Допирът беше изключително чувствен възбуждащ.

— Ти си много близка с него, нали? — тихо попита той се вгледа в зелените ѝ очи. — Буфер между него и останалия свят. Всичко минава през теб, преди да стигне до него.

Марион се усмихна стеснително.

— Наистина ли изглежда така?

— А не е ли?

— Да, предполагам.

— Искам да кажа, че аз съм му приятел отдавна. Сам мога да му кажа какво мисля за тоя проклет репортер.

— Знам, Дан. Извинявай.

Никоя жена не му беше въздействала по този начин.

— Не е необходимо да се извиняваш — бързо каза той и я пусна.

— Не исках да стане така. Просто трябваше да ти обърна внимание върху този факт. Някои хора ще те намразят.

— Имаш право. Все забравям колко си умен, Дан.

— Между другото, къде е Питър? Не съм го виждал цяла сутрин.

— Горе, в апартамента. Разговаря с издателите от „Саймън и Шустер“. За книгата.

Даниел кимна. Преди осем месеца никой не бе чувал за Питър. А сега се държаха с него като със звезда. Дали и „Плейбой“ нямаше да поиска интервю?

— Добре, следобед ще се кача и ще се опитам да поговоря с него.

— Ще се видим по-късно — каза Марион и излезе от кабинета му.

Да, щяха да се видят отново. Но никога нямаше да я види така, както в една нощ преди много време.

Нямаше представа какво го накара да надникне през щорите на караваната. Дали подсъзнанието му бе усетило какво става навън? Огънят беше почти загаснал, но светлината беше предостатъчна.

Вътрешният му телефон отново иззвъня.

— Да?

— Отец Елингтън? Някой си мистър Бевинс иска да ви види.

— Кой?

— Фредерик Бевинс. Казва, че имал уговорка...

Даниел прокара пръсти през дългите си руси коси.

Бевинс. Точно така. Оня тип с превъзходните препоръки, който кандидатстваше за охраната.

— Добре — каза той. — Да дойде при мен.

На остъклената врата се почука и секретарката въведе един нисък набит мъж, облечен в обикновен сив костюм. Над тънките му устни имаше грижливо подрязан мустак, а носът му май беше счупван повече от веднъж. Очите бяха малки, разположени далеч едно от друго и под гъсти вежди. Макар да не изглеждаше на повече от четирийсет години, косата му беше оредяла. Фактът, че я бе подстригал късо и

сресал назад, показваше, че не му пука. Външността му не беше заплашителна, но загатваше, че е по-добре да не го закачат.

— Отец Елингтън — каза младата секретарка, — това е мистър Бевинс.

Даниел стана и се ръкува с мъжа. Ръкостискането му беше силно.

Твърдостта показваше, че мистър Бевинс не се бои от тежка физическа работа.

— Седнете, мистър Бевинс.

— Благодаря, отче — отговори той и огледа кабинета.

Даниел прочете още веднъж биографията му. Научна степен по съдебна психология от университета в Мисури, две години в армията, три години заместник областен шериф във Вашингтон и десет години в „Уелс Карго“ като охрана, а накрая сержант. Сетне още три години като заместник-президент на „Сикюър Систимс лимитид“.

— Разкажете ми за последното си назначение, мистър Бевинс.

— Може да ме наричате Фред, ако желаете.

— Добре. Какво е „Сикюър Систимс лимитид“?

— Фирмата на моя шурей. Но винаги съм искал сам да си бъда началник. Желанието ми е да се занимавам с модерни охранителни системи и компютри.

Даниел кимна, макар че не разбираше много от тези неща.

— И какво стана? Защо кандидатствате за това място?

Фред Бевинс се усмихна и сви рамене.

— Ами, нещата стоят така... Бизнесът потръгна и шурейт ми стана алчен. Нае други хора да вършат работата ми, като им плащаше наполовина от моето възнаграждение и всъщност ме извади от играта.

— Разбирам — каза Дан — И така, значи пак търсите работа като охрана...

— Ами това е единственото, от което разбирам. Пари не са ми необходими, най-важното е да върша нещо.

Даниел се усмихна. Въпреки външността и грубоватите си черти, Фредерик Бевинс беше забавен и приятен.

— Ясно... Искате да се занимавате с нещо през свободното си време.

— Да, но не е точно така, както мислите. Ще върша добра и сериозна работа. Това не е шега за мен. Аз съм католик, макар напоследък да не ходя често на църква.

Тази работа ще ми даде възможност да си възвърна Божията милост.

Дан кимна. Познато обяснение. От няколко месеца беседваше с кандидатите за работа и се учудваше на големия брой на онези, които изтъкваха подобни причини, за да служат при отец Питър.

— Шефът ви, отец Питър, върши добри дела за всички.

Това ме навежда на размисъл. Чувствам се длъжник на хората, които не са успели като мен.

— Да. Разбирам.

— Имате ли много кандидати за шеф на охраната?

— Да, но малцина имат сериозен опит като вас. Желаете ли да чуете какви са изискванията ни, мистър Бевинс?

— Разбира се. Но, моля ви, наричайте ме Фред.

През следващите няколко минути Дан обясни какви са задълженията на поста. Питър Каренца се нуждаеше от лична охрана, докато пътуваше из страната. Трябваше да бъде пазен от тълпата, защото привличаше вниманието на все повече умопомрачени люде и потенциални убийци. В сградата също трябваше да има охрана. Даниел изброи затрудненията и изслуша Бевинс, който се съгласи с всичко и направи уместни забележки и предложения. В края на разговора стана ясно, че Бевинс знае достатъчно. Един пенсиониран полицейски капитан от Сейнт Луис бе предложил услугите си да ръководи нещата, но Бевинс щеше да бъде добър сержант, макар и негов заместник, Даниел би го назначил дори за шеф на охраната.

Държеше да беседва лично с новите служители. Не забравяше, че всеки кандидат може да е внедрен от Ватикана, за да саботира организацията или да се добере до Питър.

След разговора Бевинс си тръгна, а Дан се облегна и пак се замисли.

Една сцена изгаряше мислите му. Образ, който се бе запечатал в паметта му. Очертано на фона на синкаво — черната нощ, съвършеното тяло на Марион се извиваше и люлееше в най-древния от всички ритми.

В такива мигове, когато образът го изпепеляваше като новородена звезда, нищо друго нямаше значение. Дан я желаше.

БЕСЕМЕТ, АЛАБАМА — КУПЪР. 16 АПРИЛ 1999

Топлата като женска утроба вода го успокои. Преподобният Фримейсън Купър доплува до края на басейна.

Двайсет дължини. Всяка сутрин. Преди закуска.

Нищо чудно, че според лекарите имаше тяло на петнайсет години по-млад мъж. Чувстваше се по-здрав, отколкото през целия си живот.

Жените също го намираха привлекателен.

Църквата на Купър навлизаше в най-оживения и доходоносен период, чиято кулминационна точка беше Великден. И макар че тази перспектива не го вълнуваше толкова много, както преди, Купър изпита удоволствие при мисълта, че реката от пари ще повиши нивото си през идните седмици.

Излезе от водата и Линдстрьом, шведът прислужник и масажист, се приближи до него. Носеше пухкав бял халат с монограм.

— Благодаря, Лини — рече Фримейсън, избърса голото си тяло и бавно се загърна в халата.

— Да кажа ли на Фрида, че сте готов?

— Да, но да не ми дава пак диетични кренвирши. Писна ми непрекъснато да ям соени боклуци.

— Добре, преподобни.

Линдстрьом кимна и тръгна към кухнята. Фримейсън подозираше, че е педераст, но така и не бе успял да го разобличи. Линдстрьом беше много тих и потаен.

„Вероятно ме мрази и в червата“ — помисли Фримейсън с иронична усмивка.

Докато закусваше, се обади Фреди Бевинс, частният му детектив. Всичко беше наред. Беше успял да се внедри при Каренца.

— Дори им казах, че съм католик. Представяш ли си?

— Е, ти си способен на всичко. Трябва да си вършиш работата добре. Искам да провериш всичко за Каренца.

— Ясно, преподобни. Ще му извадя кирливите ризи.

Фримейсън затвори. Добре, че бе послушал баща си.

Старецът бе изкуфял в някои отношения, но още беше с разсъдъка си, ходеше сам по нужда и си пийваше.

„Трябва да се справиш с онзи тип, сине — беше му казал Закари Купър. — Няма какво да се правиш, че той не съществува.“

Основното правило беше — опознай противника. Фримейсън смяташе, че това е голямо преимущество. Е, ако Каренца наистина му беше враг... Пък и чудесата му. Не знаеше какво да мисли за всичко това. По телевизията показваха много фокусници.

Макар че не винаги трябва да се вярва на онова, което дават по телевизията. Той разбираше тези неща много добре.

КОЛОРАДО СПРИНГС, КОЛОРАДО — КАРЕНЦА. 20 ОКТОМВРИ 1999

Той се променяше.

С всеки изминат ден усещаше, че става различен. Опознаваше се, но същевременно се отдалечаваше от личността, която представляваше преди странното си пробуждане.

Понякога лежеше нощем в леглото, без да може да наспи и се опитваше да се моли, но все едно си говореше сам. Мълчанието на душата му подсказваше, че никой не го слуша.

Защо?

Дали защото всъщност не говореше? Или защото не можеше да се вгълби в душата си? И кога за последен път бе отслужвал литургия?

Тогава оставаше въпросът с дарбата му.

Непрекъснато го предизвикваха да изпробва силата си до краен предел. Пресата и последователите му наричаха делата му чудеса и Питър започна да им вярва. Когато лекуваше и съживяваше хората, той чувстваше как някаква сила минава през него като приятен електрически ток. Не, не беше точно така — силата не преминаваше през него, а се излъчваше от него. Досуц гейзер от зашеметяваща енергия.

А понякога имаше чувството, че умира, и се питаше какво става.

След първите няколко прояви на дарбата си, когато беше помолил за Божието напътствие и не бе получил нищо, бе изпаднал в пълно отчаяние и унизителен страх.

Напоследък обаче страхът се изместваше от нещо друго — по-непроницаемо от болката и съмнението.

От една страна, чувстваше, че страхът вече няма значение.

Предстоеше му много работа и беше все едно как ще я свърши или какво ще изпита. Най-важното беше да я свърши докрай. Не възприемаше мисията си по нов начин, но имаше усещането, че самото му съществуване е различно. Дори да беше ръководен от някаква външна сила, той, не съзнаваше това и може би нещо още по-лошо — изобщо не го беше грижа.

Събудиха го слънчевите лъчи, които проникваха през дръпнатите щори на прозореца. Какъв ли ден беше? Къде се намираше?

Обърна се на другата страна и коляното му докосна голото бедро на Марион. През тялото му премина тръпка. Марион още спеше. Питър си спомни как тя дойде при него в полунощ. Усети, че получава ерекция. За разлика от предишните месеци, той вече не изпитваше угризения или необходимост да потиска сексуалните си желания. Всъщност, когато се замислеше, си казваше, че това е съвсем обикновена и естествена реакция.

Марион безспорно беше красива, и привличаше мъжете. Вгледа се в нея. Кестенявите ѝ коси бяха разпилени върху възглавницата, очертанията на тялото ѝ изпъкваха под чаршафа. Дългите ѝ мигли почиваха върху висо ките скули, тъгълчетата на устните ѝ бяха леко извити. Изведнъж клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха. Бездънните морскозелени очи, които пазеха съкровенията ѝ тайни, го погледнаха.

— Добро утро — каза Питър и се наведе да я целуне.

— Можех да спя вечно.

— Един ден и това ще стане.

— О, тази сутрин нещо не сме в настроение. Дано Лари Мелманик ти го оправи.

Лари Мелманик. Човекът, който ги бе докарал тук. Питър разсеяно прокара пръсти през косата си. „Маунтин Рок 99“, най-големият благотворителен концерт на десетилетието, щеше да се състои в ранчото на един застарял хипар и според Лари щеше да привлече двойно повече от очакваните двеста хиляди зрители. А Питър щеше да го открие.

Усмихна се при мисълта, че ще застане пред такова огромно множество. Досега не беше говорил пред толкова много хора — освен в кошмарите си.

Да, Питър щеше да се обърне към потомците на битниците и хипитата, продължили традицията на американската приемственост на градивен скептицизъм и дух, вечно търсещ промяна. За пръв път нямаше да говори пред обикновените хора от Средния запад, а пред хора, които искат нещо ново и различно.

— Питър, те ще бъдат много щастливи, че ще те видят! — възкликна Лари Мелманик.

— Надявам се.

Въпреки че месеци наред се бе явявал пред хората, Питър се чувстваше малко нервен при мисълта, че ще застане пред такова огромно множество. Но опасенията му бързо се разсеяха. Знаеше, че може да контролира тълпата.

— Не се притеснявай, отче — извика Тим Върнън, фермерът хипар. Беше шейсетинагодишен и брадатото му лице беше обветрено от югозападния вятър като стара гора. — Ще се справиш отлично.

— Разбира се — съгласи се Сами Айзенглас, един от организаторите на концерта. — Ще ги шашнеш. Със сигурност ще дойдат два пъти повече хора заради теб.

Сами от Лос Анджелис, любител на крещящото облекло, бе станал доста известна личност благодарение на зрелищните събития, които беше организиран през последното десетилетие. Специалитетът му бяха рок-концертите и кечът, но имаше успех и с религиозните събори и семинари за самоусъвършенстване. Славеше се като безмилостен бизнесмен, създал си много врагове по пътя към успеха.

Най-странното беше, че Питър го харесваше. Не му се възхищаваше, но разбираше мотивите му. Макар да не одобряваше методите му и учебната липса на състрадателност, Питър разбираше необходимостта от съществуването на хищници като Сами във всяка професия. В края на краищата в океана имаше място за акули и те живееха там от милиони години. Хората като Айзенглас никога нямаше да изчезнат от света.

Тим Върнън явно се чувстваше неудобно в присъствието на Сами и атмосферата във фургона, служещ за апаратна, беше малко напрегната.

Тим търпеше Сами само заради безкрайните му обещания да дари всички приходи от „Маунтин Рок 99“ на многобройните прокудени по света бежанци от последните войни в Централна Америка и жертвите на стълкновенията в Южна Африка.

Питър обаче знаеше, че Айзенглас не се интересува от прокудените бежанци. Безразличието струеше като мръсна пот от всяка негова пора.

Но какво значение имаше това, след като предприемчиви и пробивни хора от неговия калибър допринасяха за общото благо — и осигуряваха на Питър появата пред най-многобройната досега публика?

Питър се замисли защо ли за него е толкова важно да печели все по-голяма известност. Неизказаната на глас цел беше започнала да обсебва цялата му дейност и планове. Знаеше, че рано или късно ще трябва да изследва по — задълбочено мотивите си.

Но не и точно сега.

Вратата на фургона се отвори. Влезе Марион, облечена в джинси и широка бяла блуза. Косата ѝ беше завързана на тила с шарено шалче.

Вече бе придобила здравословен загар от вятъра и слънцето на великолепното циганско лято в Колорадо. Всички се обърнаха да я огледат.

— Трябва да започваме — каза тя. — Тълпата вече скандира.

— По-добре да отида при тях — рече Тим Върнън.

— И аз ще дойда — извика Сами.

Отправи се към изхода и спря да погледне през рамото на един от видеотехниците, чийто монитор показваше картина на тълпата от хеликоптер. Стотиците хиляди хора се вълнуваха като разноцветно море.

Вниманието им беше приковано в огромната, подобна на храм сцена. До черните тонколони, издигащи се като древни паметници, бяха наредени плоски видеостени, големи колкото екрани в киносалон. Всяка показваше различен аспект от сцената, тълпата и ранчото, като непрекъснато променяше изображението. Множеството продължаваше да нараства.

— Видя ли? Какво ти казах! — изкрещя Сами и посочи екрана. — Ако не се съберат половин милион души, зарязвам този бизнес и ставам равин!

— Наистина са много — отбеляза Марион. — Как ще осигуриш храна и вода, Тим?

— Имам кладенци, имам и напоителна система. И много туби и бидони. Пък и повечето хора са си донесли храна. Младежта има опит в концертите.

— Надявам се. Може да счупиш всички рекорди.

— Нали на това разчитаме, красавице — намеси се Сами.

— И така — каза Върнън, — да се качваме на сцената.

Ще представя Сами, после ще дам думата на отец Питър.

Скандиранията на огромната тълпа се носеха над пасището като гръмотевици. Чак земята се тресеше. Цялата територия зад сцената,

включително паркингът за превозните средства на изпълнителите, беше оградена с вериги и охрана. Сами Айзенглас беше опитен организатор и бе помислил за всичко. На входа стояха Фред Бевинс и две грамади, облечени в униформите на охраната.

Телохранители и усилена охрана — какъв живот! Питър още не можеше да определи какво е мнението му за Фред Бевинс. Човекът беше общителен, дори се подмазваше, но се държеше някак неискрено. Дали му говореше все по-засилващото се шесто чувство, или това беше само сблъсък между личности? Питър си напомни да провери документите на Бевинс... щом му остане свободно време.

Едва когато започна да изкачва дългата стълба към сцената, се зачуди какво ще каже на огромното множество. Винаги разчиташе на импровизацията и всеки път успяваше.

Застана зад кулисите и видя как Сами плъзва ръце около кръстовете на придружаващите го дългокраки млади жени, препасани с къси копринени ленти, които не прикриваха нищо. Тим Върнън излезе на сцената и скромно се представи, като каза, че е съвсем обикновен човек. Тълпата хареса това и го приветства. В срещуположните кулиси група „Лингус“, първите участници в концерта, пристъпваха от крак на крак и нервно пушеха. Шестте момчета, нарочно облечени в скандални костюми, се опитваха да изглеждат отегчени, но по-скоро бяха уплашени до смърт, че са част от цялото това неவிжданo стълпотворение.

Върнън представи Сами Айзенглас, чиято поява на такива събития се бе превърнала в пародия. Когато той и момичетата му изскочиха на сцената, неизброимото множество избухна в аплодисменти — дюдюкаха, крещяха подигравателно, смееха се и ръкопляскаха. Обичаха го, защото беше твърде лесно да го презират. Питър се зачуди дали Сами съзнава тази елементарна истина... И дали тя изобщо има значение. Айзенглас стоя пред тълпата само няколко минути, но се възползва по най-добрия начин от тях, като се перчеше и гримасничеше като стар актьор от водевил и щипеше девойките по задниците.

Отвратителна демонстрация на човешкото падение и безспорно най-чудатото и пошло въведение за появата му. Каренца се зачуди дали в Сейнт Луис Даниел гледа всичко това. Ами в Рим? Усмихна се, като се представи, че онова тлъсто прасе Лареджа гледа рок-концерт. След

последната тъпотия на Айзенглас глъчката постепенно стихна и Сами каза:

— А сега... Ще започнем с кратка благословия, произнесена от най-сензационната атракция в страната! По специална уговорка с Бога! Доведохме за вас... чак от Сейнт Луис, Мисури... отец Питър!

Огромното море избухна в аплодисменти. Питър пое дълбоко въздух, бавно издиша и тръгна към средата на сцената. Сами и съблазнителните му мадами се отдалечиха от микрофона, без да престават да се усмихват.

Питър им кимна учтиво, после се обърна към множеството. Усмихна се, вдигна ръце с дланите нагоре и зачака оваците да стихнат. Усещаше топлотата, която се излъчваше от хората и го докосваше. Най-сетне тълпата се смълча.

— Благодаря ви за радушното посрещане — бавно изрече Питър, така че гласът му да не ехти по уредбата и думите да не се застъпват. — Знам, че не приличам много на свещеник... — Посочи памучната си риза и джинсите.

— Но това може би е защото вече в известен смисъл не съм свещеник.

Тълпата ахна, сякаш не разбра какво има предвид или не искаше да повярва на такова нещо.

— Прекарах почти целия си живот, затворен в църквата и енорийското жилище — изолиран от хората. Е, да, в Божия храм идваха богомолци и получаваха помощта, от която се нуждаеха. Но това не беше достатъчно.

Щом Господ ми е дал особена дарба, способността да прониквам в душите на хората и да им говоря тогава, когато те изпитват най-силна необходимост от това, мисля, че Господ е възнамерявал също така да напусна светилището и да отида сред хората.

Той млъкна за момент и тълпата отново започна да аплодира. Бяха разбрали думите му и ги одобряваха. Той знаеше, че ще стане така.

След като привлече вниманието им, нататък беше лесно. Броят на слушателите изобщо нямаше значение. Те поглъщаха всяка негова дума и той подсъзнателно знаеше, че не е необходимо да говори дълго. Скоро щеше да демонстрира магията си над тях.

Заговори им за любовта и нейната сила. За множеството пластове и нива на духа и душата. Каза, че в началото на всичко е умерената любов към собственото его, защото ако не можем да обичаме себе си, то и за другите няма да ни остане любов.

Говори за сплотеността и че единственият начин за оцеляване през настъпващото ново хилядолетие ще бъде чрез общите усилия — цялото човечество да се обедини в името на една цел и да желае едни и същи неща. Обикновено и въздействащо послание. Без гръмки фрази, многословни обещания и театралничене.

За пръв път Питър осъзна колко много извлича от последователите си. Онова, което преди беше подсъзнателно преобразяване, сега беше толкова очевидно, че не можеше да се пренебрегне. Той черпеше сили от дълбините на душите им и от първичната им жизнена енергия. Вече знаеше това. Хората излъчваха сила и той я поемаше. Беше като сателитна чиния, която събираще сигнали и ги пренасочваше. Това беше съвършеното единение. Питър задоволяваше потребностите и мечтите им, а те му даваха енергия във форма, която можеше да използва, да преработва и да препредава. Психически кръговрат — вечна хранителна верига за душата.

Спря да говори и почувства, че в атмосферата над прерията се заражда мощен заряд. Тълпата беше като гигантска батерия и складираще енергия, която чакаше да бъде освободена. Завърши словото си с тиха и смирена благословия и хората раздраха тишината с възторжен вик. Но той знаеше, че това не е същинското освобождаване на енергията, таяща се в тях.

То щеше да дойде по-късно.

ЧЕТВЪРТА КНИГА

„И когато се свършат хилядата години, сатана ще бъде пуснат от тъмницата си, и ще мами народите в четирите краища на земята.“

Откровението на
Йоана 20:7-8

КОЛОРАДО СПРИНГС, КОЛОРАДО — УИНДЗОР. 24 ОКТОМВРИ 1999

Марион седеше сама в хотелската стая. На нощното шкафче една-единствена лампа се бореше с мрака и осветяваше бутилка калифорнийско вино и стъклена чаша. Вратата беше заключена, но тя знаеше, че той може да влезе, ако наистина иска. Зачуди се дали има нещо, което той да не може да направи.

Облегна се на таблата на двойното легло, протегна крака и се опита да пресъздаде с думи събитията, на които бе станала очевидец през деня. Искеше ли да пусне репортажа в ефир, предстоеше ѝ още много работа.

Благотворителният концерт „Маунтин Рок 99“ продължаваше вече седемдесет и два часа. На сцената един след друг излизаха най-изтъкнатите имена в музикалния бизнес и пееха най-прочутите си мелодии. Тълпата изпълни пасището и преля извън границите на имението на Тим Върнън. Вече никой не се съмняваше, че броят на зрителите е над половин милион.

Казват, че историята не се повтаря, но асоциациите с Удсток бяха неизбежни. Въпреки подробното отразяване от средствата за масово осведомяване и загатнатите опасения, че ще се случи нещо неприятно, инциденти нямаше, Вярно, че имаше разсъблечени хора и секс, но насилие и агресивност липсваха.

Това беше прекрасно свидетелство за благородната цел на фестивала.

„Маунтин Рок 99“ беше частица от съвременната история.

Първите обезпокоителни признаци се появиха късно следобед в петък, когато из тълпата тръгна слухът, че няма храна. Снабдителите не се бяха подготвили за толкова многобройна публика. Това означаваше, че десетки хиляди хора огладняват. Цялото милосърдие и добра воля на света нямаше да нахранят всички.

Безпокойството на Тим Върнън нарастваше. Зрителите можеха да изкарат ден-два без храна, но това щеше да ги изнерви и да възникнат неприятности.

— Да организираме поход за храна, Сами, а? — предложи Върнън.

— Докъде? — ухили се Сами. — До местния супермаркет или до „Макдоналдс“ на ъгъла? Това са половин милион души!

— Има и още нещо. Кладенците ми са почти изчерпани, а река Арканзас е твърде далеч.

— Е, и? — сви рамене Сами, — Ами тук често е сушаво, но водата винаги е стигала.

Нямах представа обаче колко хора ще дойдат, още по малко колко вода ще използват. Мислех, че няма да има проблеми. Но всичко това е невероятно.

— Какво би могло да стане в най-лошия случай?

— Ако водата свърши около полунощ, като знам какъв е климатът тук, към обед хората ще ожаднеят доста.

— Предупредихте ли ги да се запасят?

— Разбира се. Всеки изпълнител им го напомня. Но според мен водата ще свърши още тази вечер.

— Страхотно. Опасно ли е това?

— „Опасно“ е относително понятие — каза Върнън и се почеса. — Някои ще издържат. Други скоро ще се почувстват зле — особено децата. Много хора са довели децата си — както правеха хипитата, и...

— А Питър? Какво предлага той?

— Казах му веднага — отговори Върнън, — но той не се притесни. Щял да намери начин да се погрижи за всичко.

Марион се замисли за Питър. Той обичаше музиката и вероятно още стоеше зад кулисите и поглъщаше цялото събитие като замечтано дете в магазин за играчки. Зачуди се колко критичен може да стане проблемът с храната и водата и най-важното — дали Питър ще може да помогне по някакъв начин.

Видя, че лампата на телефонния секретар свети, и натисна копчето за връзка с хотелската централа. Изслуша обичайните обаждания от различните телевизионни канали и от Чарлс Бранфорд, но последното я завари напълно неподготвена. „Изненада! Обажда се Даниел, Пристигнах в шест. Ако се върнеш, преди да затворят, ще ме намериш в бара.“

Даниел Елингтън беше останал в Сейнт Луис, за да ръководи фондацията. Какво ли правеше тук?

Тя слезе в хотелския бар, където една уморена на вид жена във вечерна рокля свиреше на пианото отегчителни стари песни. Беше пълно с посетители.

Даниел бе седнал на една ниска маса до прозореца. Беше облечен в скъп костюм и носеше вратовръзка. Пред него стоеше изпита до половината бутилка бира и стъклена чаша. Марион го виждаше за пръв път без „религиозните работни дрехи“, както той наричаше черните си одежди, и ѝ се видя много красив и елегантен. Никой не би казал, че е свещеник.

— Дан, изглеждаш страхотно — каза тя и седна на стола срещу него. — Какво правиш тук, за Бога?

Той се усмихна и сви рамене.

— Помислих, че тук ще е по-вълнуващо, отколкото в Сейнт Луис. Пък и никога не съм бил в Колорадо. Освен това исках да видя как Питър се справя с огромната тълпа.

— Ами, добре. Изцяло е погълнат от концерта. Били и Лорийн също.

— Как върви бременността ѝ? — Дан се усмихна глуповато и за миг ѝ заприлича на малко момче.

Обожаваше това изражение — слабост, заради която цял живот си беше навличала неприятности.

— Лорийн е добре. През последните три седмици доста наедря, но няма никакви проблеми. Не разбирам много от бременни жени и бебета, но смятам, че всичко е нормално.

— Ходи ли на лекар?

— Не. Много сме заети. Но Питър каза, че била добре, а тя му вярва повече, отколкото на лекар.

— Да не е станал и гинеколог?

— Не, но казва, че „усеща“.

Изневиделица се появи една сервитьорка и попита дали Марион желае нещо. Тя си поръча чаша бяло вино, сетне погледна Дан и видя, че той видимо ѝ се възхищава. Лицето му беше поруменяло.

Марион не беше в настроение да водят теологични разговори, затова попита:

— Защо не дойде на концерта?

— Той не ме интересува. Откровено казано, пристигнах, защото ти ми липсваше.

Марион отдавна чувстваше, че го привлича, но никога не бяха разисквали този въпрос. Но сега?

— Разбирам какво имаш предвид. И ти ми липсваше — каза тя.

Сервитьорката отново се приближи до масата им, остави виното и пак изчезна в тълпата.

— Наистина ли? — попита Дан и се наведе напред, без да може да прикрие изненадата си.

— Ами, ние тримата сме заедно от толкова много месеци. За пръв път се разделяме.

Даниел кимна.

— Така е, но аз нямах предвид това, Марион.

Тя отпи от виното и го погледна.

— Знам...

Дан се наведе още по-близо. Красивото му лице излъчваше искреност.

— Марион, не знам как да обясня какво чувствам. Ами, като останах сам, осъзнах, че все повече мисля за теб.

Непрекъснато.

Марион не каза нищо, само кимна.

— И тогава разбрах, че когато съм далеч от теб, направо пощурявам. Наистина свикнах да съм край теб.

Той разкриваше душата си, а тя нямаше представа какво да направи.

Изпи виното и поръча още.

— И това не е всичко — продължи Даниел и глътна остатъка от бирата си.

— Така и предположих — отговори Марион, като се опита да се усмихне непринудено и спокойно. Но усещаше, че става все по-нервна.

— Никога не съм изпитвал такива чувства към жена.

Дан замълча, прокашля се и направи знак на сервитьорката да донесе още питиета.

— Дори не знам какво чувства човек в такива ситуации.

— Дан...

Искаше да му каже, че всичко е наред и го разбира, но той я прекъсна:

— Знам... Ще кажеш, че съм свещеник и тъй нататък, но не мога да надвия чувствата си, Марион. Влюбвам се в теб.

Без да мисли, тя се пресегна и го хвана за ръката. Той мигновено стисна пръстите ѝ.

— О, Дан, не знам какво да кажа.

Той поклати глава и се опита да се усмихне, но не можа.

Сервитьорката донесе питиетата и двамата посегнаха към тях, сякаш по даден знак. Чувстваха се неловко.

— Дори не знам какво е да се влюбиш в някого — продължи Даниел. — Само съм го виждал по филмите и чел в книгите.

— Всеки се влюбва по различен начин, Дан.

— Значи не се сърдиш?

— Защо? Напротив, поласкана съм. Дори нещо повече.

— Какво искаш да кажеш?

Той пак стисна ръката ѝ.

— Не се срамувай от чувствата си, Дан. Не винаги можем да контролираме емоциите си. Те са основното в нас.

— Почувствах се много по-добре, като ти казах, Марион. Ставаше все по-непоносимо. Не издържах сам в Сейнт Луис. Реших да се кача на първия самолет, да се напия и да ти кажа всичко...

Тя се усмихна — този път по-искрено. Той нямаше представа колко очарователен може да бъде, което на свой ред го правеше още по-очарователен.

— Много добре си направил.

— Мислиш ли?

— Да.

Моментът на отчаяние бе отминал. Чувстваше се по-спокойна. И двамата се държаха по-свободно, след като Дан беше дал воля на потисканите си емоции.

— Всъщност, Дан, не си спомням някой мъж да ми е говорил такива неща, при това по толкова мил начин.

— Казваш го само, за да се почувствам по-добре.

— Съвсем не. Нямах представа колко е приятно да слушаш как един мъж ти говори без хитрини, намеци и лукавства.

— Не знам как се говори с жена.

— Така е, и Слава Богу.

— Това е другото, което ме влудява! — дрезгаво прошеп на той. — Самоличността и мястото ми в този свят се разпадат. Знам, че не бива да се чувствам така, но...

— Какво? Кажи ми.

— Много отдавна дадох обет за целомъдрие. Това не е лесно — поне за мен не беше. Разбира се, в семинарията, пък и след това, имах много колеги, които не го спазваха, но аз устоях. Бях научен, че ако се заемеш с нещо, или го направи както трябва, или изобщо не се захващай. Разбираш ли какво имам предвид?

— Да, Дан.

Виното се разливаше из нея като река, излязла от коритото си.

Русокосият мускулест мъж ѝ изглеждаше все по-красив.

— Винаги съм мислил, че постъпвам правилно. Например никога не съм съжалявал, че станах свещеник. Да бъда йезуит беше голямо преживяване за мен. Но...

— Но не и да не бъдеш мъж, нали?

Искаше ѝ се отново да хване ръката му, но потисна желанието си.

Макар да го намираше за все по-привлекателен, Марион знаеше, че не бива да допуска нищо между тях. Един свещеник е достатъчен в живота на всяка жена.

Дан се вгледа в очите ѝ.

Мълчаха, но се чувстваха все по-близки. Даниел беше толкова мил и невинен. Марион го желаше така, както всеки друг мъж преди Питър, но чувството, че това е грешно, я караше да се владее.

— Марион — отчаяно каза Дан. — Какво ще правим?

Тя се засмя, стисна пръстите му и отдръпна ръката си.

— Ще се научим да живеем с това.

В този миг отново се появи сервитьорката. Поколеба се, сякаш усети, че прекъсва важен разговор, после каза:

— Извинете, но ще затваряме.

Марион огледа бара и осъзна, че музиката е спряла и всички посетители са си тръгнали.

— Съжалявам. Разговаряхме и не забелязахме.

— Няма нищо — отговори сервитьорката и им даде сметката.

Марион кимна и написа номера на стаята си. Стана и се усмихна вяло.

— Даниел, мисля, че ще трябва да довършим разговора друг път.

— Марион — бързо каза той, стана и тръгна след нея, — извинявай, ако съм те обидил с нещо.

— Не се извинявай, Даниел. Всичко е наред — прошепна тя.

— Трябва да изясним този въпрос, Марион. Не ме оставяй така... Той огледа неловко фоайето на хотела.

— Много е късно, Дан.

— Но...

— Но ти искаш да разговаряме още, така ли?

— Само си помисли — гневно и отчаяно каза той. — Прелетях почти цялата страна, напих се и разголих душата си заради една изгубена кауза. Марион, не знам какво да правя и това ме плаши до смърт!

Дан отново й заприлича на малко момче и този образ я завладя. Не можеше да го остави ей така.

— Добре. Ела да поговорим в моята стая.

Това явно го изуми, но той тръгна мълчаливо с нея. Проговори едва когато стигнаха до вратата на стаята й и Марион започна да рови из чантата си за ключа.

— Марион, не мисля, че...

Тя спря и го погледна в очите.

— Уморена съм, Дан. Искам да поспя, но не мога да не те изслушам и да не ти помогна.

Тя отключи и влязоха. Даниел отиде до барчето, наля си бърбън и сода и започна да говори.

Беше невъзможно да го слуша мълчаливо, но знаеше, че той трябва да каже всичко веднъж завинаги. На няколко пъти го прекъсна със съвети и забележки, но през повечето време го остави да говори на воля.

Постепенно, докато свикваше с мисълта, че няма да се отдадат на поривите и желанията си и че няма нищо лошо в това да разголиш душата си пред човек, на когото вярваш, Дан престана да бъде толкова уплашен и смутен. Накрая замълча, за да си налее още едно уиски, и Марион се възползва от възможността да му каже лека нощ.

— Дан, мисля, че става твърде късно. Изтощена съм.

— Така ли?

Във въпроса му прозвуча изненада, но не и умора.

— Освен това не искам някой да ни завари така.

Дан седна до нея на леглото и погледна часовника. Беше два и трийсет и три.

— Толкова е късно — каза той. — Никой не би ни безпокоил по това време...

Преди Марион да успее да отговори, вратата се отвори и на прага се очерта слабият силует на Питър Каренца.

— А аз? — тихо попита той.

КОЛОРАДО СПРИНГС, КОЛОРАДО — КАРЕНЦА. 23 ОКТОМВРИ 1999

Марион подскочи.

— Питър! Какво правиш тук?

— Е, говорим за вълка, а той в кошарата — усмихна се Даниел Елингтън.

Първата реакция на Питър, когато наближи стоята и чу гласове, беше ярост. Влезе с желанието да ги разобличи в изблик на изпепеляваща омраза и гняв.

Но като ги видя напълно облечени, страстите му охладняха.

Реакцията му го обезпокои, сетне отново го ядоса. Наистина ли искаше да ги завари в леглото? Смути се от тази мисъл, но това с нищо не намали яростта му.

Питър вдигна дясната си ръка и посочи първо Марион, после Даниел.

Подсъзнателната сила, която се таеше дълбоко в съществото му, трепна, сетне започна да пулсира. Преди няколко месеца не би я разпознал, нямаше да може да я обуздае, да я овладее и да реши дали да я използва, или не. Ръката му трепереше. Яростта, която разкъсваше душата му, молеше да бъде освободена и крещеше за миг на неподправен гняв. Волята му се бореше сама със себе си.

Даниел се вторачи в очите му, без да обръща внимание на пръста, който сочеше право към гърдите му. Явно разбра, че в душата на приятеля му се води борба.

— Мога да ви убия — каза Питър. — И двамата...

Думите му отекнаха в стоята и ехото им остави хлад.

Даниел се изправи разтреперен и се олюля. Вдигна ръка, имитирайки подигравателно библейската поза на Питър, и го посочи с пръст. Изглеждаше глупаво и Питър се зачуди дали и той е толкова смешен.

— Точно така, приятелю! — изфъфли Дан. — Ще ни убиеш! И защо? Откога разговорът е в противоречие с Божия закон?

— Питър — намеси се Марион, — какво ти е? Не виждаш ли, че тук не става нищо?

Той знаеше, че тя говори истината. Отпусна ръка и гневът му започна да затихва. И в този миг Даниел отново се обади:

— Е-един момент! — Залитна напред, все още насочил пръст към Питър, и продължи: — Между другото, какво те засяга, дори да ставаше нещо? Господ или не, ти не притежаваш никой от нас!

— И по-рано сме говорили за това, Даниел — рече Питър. Опитваше се да запази самообладание.

— Да, точно така. Свобода на волята и други врели некипели — каза Дан пиянски. Гласът му бе изпълнен с презрение. — Всички ли сме Божии марионетки — включително аз и ти, — или действително правим своя избор в живота и любовта? Кой управлява света?

— Стига — рече Питър.

Изведнъж всичко му стана ясно. Даниел го предаваше. Откъсваше се от властта му и изменяше на доверието му. Даниел имаше право само за едно — каквато и да беше, връзката му с Марион нямаше никакво значение. Но Питър не можеше да се примири с мисълта, че приятелят му се отвръща от него.

— Стига, а? Моят Господ ми нареди. Можеш ли да ми заповядваш винаги, когато поискаш? — Даниел се изсмя.

— Това са пълни глупости. И ти също го знаеш.

Даниел се отвръщаше. От Него. Измяна. Предателство. Питър усети, че яростта му се възвръща.

— Дан, Питър... Моля ви! — Гласът на Марион трепереше.

Дан тръгна тромаво към Питър. На лицето му беше изписана несвойствена за него нагла и подигравателна усмивка. Пръстът му още сочеше Питър.

— Не знам какво става с теб, Питър, но не е хубаво. За кого, по дяволите, се мислиш?

— Достатъчно, Дан.

— Ти не ни притежаваш, Питър — викна Дан. — Разбираш ли това?

— Дан! Питър!

Гласът на Марион сякаш идваше от много далеч. Всичките усещания и чувства на Питър бяха приковани в Даниел Елингтън.

Обзе го ярост и той започна да гледа на Дан като на противник и дори враг. Зачервеното, изкривено от гняв лице на Дан пулсираше като фар, който насочваше Питър към мрачните владения на омразата.

— Дан, чуй какво ще ти кажа — махни се от очите ми.

Веднага.

— Не, Питър! Ти ме чуй и се разкарай оттук. И без това никой не те е канил да се появяваш посред нощ!

И го блъсна.

Каренца залитна. За миг му се стори, че го всмуква водовъртеж. За да потисне това усещане, той се вторачи в Даниел, който се извисяваше заплашително над него, стиснал юмруци.

Питър посегна към него, но не с ръката си. Също както човек с ампутиран крайник изпитва безчет усещания, така и Питър почувства силата и мощта на някаква невидима ръка, която се протегна към Даниел.

Светлината в стаята помръкна и гласовете на Марион и Дан се превърнаха в глухи стонове. Питър отчаяно пое въздух. Протегна невидимата си ръка и бръкна в гърдите на Дан. Побиха го ледени тръпки, когато пръстите му докоснаха горещото слизесто сърце.

В този миг престана да мисли какво прави. Вместо да отблъсне Дан от себе си, му се стори много по-лесно да стисне противната пулсираща буца, която пощуря от внезапния натиск, и да почувства как клапите се свиват и отпускат конвулсивно в лудешка аритмия.

Даниел Елингтън залитна назад и лицето му се изкриви в агония.

Извика и падна на колене. Очите му се изцъклиха. Хвана се за гърдите.

Питър се наведе напред и стисна още по-здраво.

Писъкът на Даниел постепенно заглъхна и се превърна в жаловито стенание. Той се надигна и протегна към Марион скованата си ръка.

Остана за миг в тази поза, после се строполи на пода.

В същия миг Питър загуби усещането, че има невидима ръка, и дори споменът за нея изчезна.

Сякаш безкрайно дълго никой не помръдна и не каза нищо.

После Марион се свлече до Даниел и извика: Помогни му! Питър, помогни му! Направи нещо! Не мога — отговори той.

Тя го погледна и разбра, че казва истината.

— Даниел! О, Боже! Дан! Даниел... — шепнеше Марион.

Питър не чувстваше абсолютно нищо.

Онова място в душата му, където обикновено кипяха страсти, беше необичайно мрачно и пусто. Студът, който го просмукваше в него, го ужаси. С надежда очакваше да изпита неприятната жлъч на угризението и страха.

Ала не усещаше нищо...

След миг, който му се стори цяла вечност, Марион го погледна.

— Извикай помощ! Бързо!

Той се приближи до телефона и сякаш изпаднал в унес, набра номера и повика „Бърза помощ“. Обърна се и погледна Марион с безизразни очи.

— Ти ли го направи? — попита тя. — Ти ли го уби, Питър?

— Сигурно е получил сърдечен пристъп. Беше толкова развълнуван, държеше се като обезумял. Не съм виновен.

— Не мога да повярвам...

Марион продължаваше да прегръща Дан и да го разтърсва. Питър я наблюдаваше, питаше се какви са истинските му чувства и се удивляваше, че не изпитва абсолютно нищо.

Наистина ли бе убил най-добрия си приятел? Възможно ли беше да убие някого толкова лесно?

Не, абсурд. Невъзможно. Самоизмамата, че имаше... невидима, смъртоносна ръка...

Не.

Тропането на вратата прекъсна мислите му. Погледна часовника си — бяха минали десет минути, откакто потъна в размисъл след случката.

Отвори вратата и лекарите минаха покрай него и се наведоха над тялото на Даниел.

Без да каже нищо, Питър се измъкна навън и тръгна по дългия коридор — притихнал и пуст като сърцето на Дан. Стъпките му заглъхваха в мекия дебел килим.

— Отец Каренца — попита дежурната на рецепцията, — какво има? Всичко наред ли е?

— Няма нищо — тихо отговори той.

— С какво мога да ви помогна?

— Бихте ли се обадили във фургона в ранчото на Върнън? Кажете им да изпратят хеликоптера.

— Сега ли, отче?

— Да. Трябва да отида на едно място. Предайте им, че ще чакам на покрива.

Повече от час летяха в лилавата нощ. Питър седеше до пилота, погълнат от полета в хлада и мрака. Очите му бяха притворени.

Близостта до металния корпус позволяваше на възприятията му да обхванат по-осезаемо чудото на летенето. Усещането беше опияняващо и най-важното — прогонваше мислите му.

Щеше да има достатъчно време за размисъл.

— Онова там беше Доув Крийк — рече пилотът, който като повечето местни жители, обичаше щата си.

Питър кимна, но не каза нищо.

— Докъде искате да отидем, отче?

— До някоя пустиня. Искам да посрещна там изгрева на слънцето.

Видя как хеликоптерът се вдигна нагоре, закръжи като любопитно насекомо, после се стрелна напред и свърна на север. Пилотът не искаше да оставя Питър сам на пустинния хребет. Макар че Питър му каза да се върне след шест часа, преди слънцето да започне да пече силно, пилотът го накара да си вземе шише вода.

Долу, в полите на стръмния южен склон, призрачно осветената от луната пустиня сякаш го викаше. На изток върховете на далечната планина вече блестяха от първите лъчи на новия ден. На запад небето беше още тъмносиньо и бездънно, но скоро щеше да се промени. Питър се огледа, доволен, че е съвсем сам — за пръв път от много време на километри от него нямаше никой. Никакви магистрали, коли, светлини, нищо, което да го разсейва. Нищо не нарушаваше абсолютната тишина в пустинята. Самотата прочисти мислите му като полъх студен вятър.

Кой всъщност беше Питър Каренца? Припомни си сцената в хотелската стая и осъзна колко нелепо би изглеждало всичко това в очите на другите свещеници. И той беше свещеник — разгневен и готов да убие най-добрия си приятел — също свещеник, защото бе искал да люби неговата... каква всъщност му беше Марион? Любовница? Приятелка?

Държанка?

Имаше ли над нея повече права, отколкото Даниел? Питър се усмихна иронично. Свещениците нямат любовници, нито интимни приятели.

Но може би вече не беше свещеник...

Но защо? Защото беше станал твърде велик за такова обикновено призвание?

От друга страна, не му пукаше. Не му трябваше никой и нищо. Можеше да прави каквото иска, така че докъде би го довел целият този самоанализ? Заслужаваше ли си?

Усмихна се горчиво, макар че съвсем не му беше весело. Ами Даниел?

Наистина ли усети сърцето му в невидимата си ръка? Или това беше илюзия, както настояват подсъзнанието му? Вината го заля като мръсен дъжд. Потрепери и се вгледа в безкрайната нощ. Понякога, когато беше далеч от шума и глъчката, той усещаше промените, които хаотично блуждаеха в душата му. Чувстваше как новите елементи се сливат и внасят в характера му нови черти.

Понякога чувството беше опияняващо, друг път — ужасяващо.

Какво ставаше с него? Само преди година беше обикновен човек, доволен от скромния си живот. А сега енорията, хората и „Свети Себастиан“ изглеждаха на светлинни години далеч.

Не знаеше какво ще е бъдещето му, но беше сигурен в едно — никога нямаше да се върне в „Свети Себастиан“.

Загуби представа за времето, докато гледаше вълшебния прозорец на вселената. После изпадна в унес. Имаше чувството, че може вечно да седи така.

Изгревът изпълни пустинята с поразяваща бързина. Далечните скали започнаха да блещукат и да трептят от нагорещения въздух. Питър се обърна на юг и се вторачи в една точка на хоризонта — черно петънце, което изглеждаше незначително малко, но въпреки това неудържимо привличаше вниманието му.

Почувствал бе необходимост да бъде далеч от всички. Единствено времето можеше да го пречисти и освободи от напрежението на изискванията и очакванията на хората.

Черното петно се увеличи.

Питър си въобрази, че то се приближава, но все още не беше наясно какво е. Нещо в него обаче настойчиво притегляше вниманието му. То се движеше. Носеше се над скалистата повърхност. Всеки път, когато погледнеше, беше по-близо.

Ала очертанията му бяха неясни. Беше нещо безформено, променливо и приличаше на дим или мъгла, но не беше плътно. Отначало го помисли за изсъхнал трънак, подмятан от вятъра, но петното явно беше нещо много по-странно.

Пустинният пейзаж избледня и загуби багрите и контурите си като разводнен акварел. Питър не можеше да откъсне очи от черното петно.

Започна да усеща първите тръпки на страха. Онова, което се носеше над пустинята, идваше право към него.

Въпреки сухата топлина той почувства студ. Ако липсата на цветове е мракът, то наметалото, което обгръщаше приближаващия се предмет, беше наистина черно. Ала когато се вгледа по-внимателно, Питър видя, че нещото е по-тъмно от черно.

Уплаши се.

Нещото започна да придобива очертания. Овално или — вероятно елипсовидно, то имаше изящни и сложно преплетени пластове като мозъчните гънки или венчелистчетата на цвят. Колкото повече се взираше в тъмната маса, толкова по-неясна изглеждаше тя, и само когато погледнеше към периферията, придобиваше определени контури. Усещането, че е живо и разумно същество, го зашемети като плесница в лицето.

Вече нямаше съмнение, че нещото се е устремило към него. В импулс на пълно безумие му се прииска да хукне да бяга, без да се обръща.

Но остана на мястото си и зачака. Вторачи се в черните дълбини и осъзна, че не се е взрял в нещо, а в неговото отсъствие. Все едно виждаше дупка в действителността. Формите, гънките, браздите и загатването за движение в чернотата го изпълваха с отвращение, но Питър продължи да гледа.

Извърши множество добри дела, Питър... Думите докоснаха съзнанието му — нямаше друг начин да опише усещането. Студът вече не само го окръжава-ваше — той проникваше в порите му.

— Какво си ти?

Знаеш какво съм и кой съм...

Питър се вгледа в центъра на нищото и се опита да проумее хаоса, който се виеше като спирала в сърцевината на тъмата. Част от него избързваше да реагира на съществото по начин, който не му харесваше. В асиметричността му имаше някаква красота и порядък. И Питър разбра с какво или с кого разговаря...

— Какво искаш от мен?

Това би трябвало да е очевидно.

— Не съм убеден.

Опита се да отмести поглед от нещото, което висеше неподвижно пред него. Визуално опиянение — опасно, но и безкрайно привлекателно.

Питър, не се будалкай с мен...

— Какво?

Играй семантични и философски игри с другите. Моля те, Питър, не ме обиждай. Ти прекрачи прага. Мислех, че е по-добре да ти го кажа, момче — вече си мой... Питър се вцепени, когато думите докоснаха душата му за пръв път през живота си изпита истински страх.

— Никой не ме притежава — каза той, хипнотизиран от Тъмната.

Почувства по-скоро усещане за смях, отколкото действителния звук.

Вероятно имаш право. Може би наистина съм малко самонадеян. Да. Ти ме накара да проумея истината. Освен това няма да е толкова забавно, ако просто те взема, Питър.

— По-добре да дойда доброволно, така ли?

Отново усещането за смях.

Разбира се. Знаеш ли, подобно на една друга митична фигура — свети Николай, — и аз гледах и слушах, когато уби Даниел.

— Не съм го убил.

Лъжец. Огън да те гори.

Пак смях.

— Не съм го убил. Той получи сърдечен удар.

Наистина ли вярваш в това? Стоиш тук пред мен, гледаш в Бездната и не си спомняш какво се случи?

— Стори ми се, че почувствах как сърцето му тупти като обезумяло, сякаш щеше да се пръсне.

Смях.

О, „почувства“ го, и още как.

— Той беше най-добрият ми приятел...

Помисли, че се отвръща от теб. И вече не изпитва страхопочитание.

А, и нека да не забравяме — помисли, че чука твоята жена. Колко човешко от твоя страна.

Питър почувства вина и дълбоко в душата си съжали. Сега, когато Даниел беше мъртъв, съмненията му за изневяра се разсеяха. Какво значение имаше, ако Марион и Даниел се бяха любили? Това беше само среща на две тела — мимолетна и безобидна. Как и защо толкова много цивилизации бяха превърнали такова просто нещо в катаклизъм?

Ще ти потрябвам.

Настойчивият глас проникна в мислите му като заразен вирус.

— Не ми трябваш.

Ще ти бъде необходима по-голяма власт и аз мога да ти я дам.

— Срецу какво?

Отговор не дойде, но Питър беше зашеметен от непознато досега усещане. Възприятието завладя сетивата му и заплаши да го погълне изцяло. Не можеше да го опише по друг начин освен като смътно чувство за човешко страдание, болка и смърт в невъобразим, глобален мащаб.

Непоносима тежест и неизмерим мрак. Усещането се опита да го обсеби.

Питър отстъпи назад от Присъствието пред себе си и призова съзнанието си като щит. Предпази се и се отърси от човешката болка. Мисълта да изживее отново нещо подобно го изпълни с леден ужас.

То идва за теб, Питър. Ще те вземе. Сам не си достатъчно силен. Не можеш да създадеш всичко. И за да преодолееш онова, което току-що изпита, ти трябва още сила. Ти можеш да бъдеш Създателя. Можеш да притежаваш такава власт. А наред със силата за съзидание идва и останалият свят. Мислите ти за Марион и нейната преходна плът, която постепенно ще повехне и умре, са детински, С новата си сила ще имаш власт... над всичко.

Питър се усмихна.

— Това ли е моментът да ти кажа да изчезваш?

Можеш да правиш, каквото искаш... Това е най-хубавото, Питър. Ти режисираш представлението. Само кажи и ще стане.

Майната ти. Не ми трябваш. Сам мога да контролирам всичко.

Дръзки думи. Имаш егото да се справиш с цялата работа. Това ми харесва.

— Свърши си работата или се махай оттук. Отегчаваш ме.

Отново усещането за смях.

Ще ти покажа кой съм и ако отхвърлиш мен или същността ми, след като разбереш истината, ще те напусна завинаги. Няма да има титанична борба, нито метафизични глупости. Съгласен ли си? Постъпи по най-лошия начин.

Само заради театралния ефект ще започна с едно ЕТО, ВИЖ.

Питър се вторачи в Нищото, което се размъти и изяде дупка в горещия пустинен въздух. Беше въртящ се галактически грозд на всичко, което е било и ще бъде. Движещият се център се превърна във Всичкото, сърцевината на Вселената. Антиподни сили се стичаха и отдръпваха като мрачни приливи на страх и радост, любов и омраза, гордост и унижение, надежда и отчаяние, блянове и кошмари, светост и поквара и всякакви други емоции, които бе изпитвало човечеството. Гроздът се завъртя с лудешка скорост — водовъртеж, който повлече Питър. В тъмния му център той видя гънките и венчелистчетата на най-черната роза — цвят, разцъфващ в необикновен и ужасен зной. Изведнъж в диплите на Нищото забеляза едно лице — своето.

Нито вътре, нито навън бушуваше война, Питър знаеше какво вижда и прие неговата антрацитна същност.

И така, това е... каза Неговият глас и То започна да отшумява като свирката на минаващ влак.

Нищото се сви, намаля и се прибра в себе си. Докато го гледаше как се стапя, Питър имаше чувството, че то бяга от него, променяйки цвета си в целия спектър на дъгата до точката на изчезване.

Интуицията му каза, че То взе нещо от него — нещо ценно и незаменимо.

Питър разсеяно съзерцаваше черната точка, зад която като далечен мираж се мерзелееше пустинята.

Хеликоптерът се стрелна надолу, кацна и от него слезе Лари Мелманик.

В душата на Питър бушуваха противоречиви чувства. В паметта му внезапно изникна споменът за Даниел и ужасната му смърт. Още не знаеше какво да чувства и какво трябва да направи.

Може би никога нямаше да разбере. Преживяното преди пристигането на хеликоптера избледня.

Облечен в синя риза и бежов панталон, Лари изглеждаше небрежно елегантен както винаги. Тим Върнън остана в хеликоптера.

— Не знаехме къде да те търсим — рече Лари.

— Но попитахте администраторката на хотела.

— Точно така. Малко се изненадах, когато разбрах, че си повикал хеликоптера.

— Никога ли не ти се е искало да останеш сам, Лари?

— Да, разбирам — отговори Мелманик и нетърпеливо махна с ръка — жест, който показва, че нищо не разбира.

— Защо си дошъл? Сигурно искаш нещо.

— Разговарях с Марион. Тя няма представа къде си.

Побъркала се е след смъртта на Даниел и твоето изчезване.

При споменаването на името ѝ Питър остана необяснимо безчувствен.

Зачуди се какво ли правят тук Върнън и Мелманик и какво им е разказала Марион за смъртта на Дан.

Лари седна на скалата до него и го докосна леко по гърба.

— Питър, сигурно ще ти прозвучи смешно, но не знаем какво да направим...

— За какво говориш?

— Водата и храната свършиха.

— Точно както беше предвидил.

— Ами, след като се насъбраха толкова много хора, можеше да се очаква да възникнат неприятности. Айзенглас няма да помогне, пък и Националната гвардия не изгаря от нетърпение. Свързахме се с губернатора, но му трябвало време да вземе решение.

— Защо ми казваш всичко това?

— Знам ли. Всички предложиха да се обърнем към теб.

Може поне да се качиш на сцената и да им поговориш ще те слушат. Ще ги занимаваш, докато намерим вода и храна.

— А музиката?

— Мисля, че в момента на хората им трябва нещо повече, Питър.

Каренца нямаше настроение да прави нищо за никого. Беше погълнат от заниманието да научи нещо повече за динамиката на собствената си душа. Необходимо му беше време за егоистично самовглъбение, но се бе прославил като алтруист и самопожертвователна личност и нямаше друг избор.

Може би винаги щеше да е така. Никога нямаше да му остане време да изпита слабост, необходимост или необходимост да бъде утешаван.

Взе едно камъче и го хвърли натам, откъдето се бе появило черното петно, после стана. Добре. Да вървим.

Въздъхна дълбоко. Въздухът беше топъл, но сух и изпълнен с уханието на непознати цветя. Ала не мога да ви обеща нищо.

Лари кимна.

Няма проблем. В такава ситуация е по-добре да се направи нещо, отколкото да седим със скръстени ръце. Щом така мислиш — сви рамене Питър.

Качи се на задната седалка на хеликоптера, като отчаяно се опитваше да си спомни...

КОЛОРАДО СПРИНГС, КОЛОРАДО — УИНДЗОР. 24 ОКТОМВРИ 1999

Стоеше зад кулисите с двама от китаристите на група „Юър Мембър“, когато Питър пристигна с Лари Мелманик и Тим Върнън. Слънчевите лъчи бяха стоплили пасището преди повече от час... а тялото на Даниел Елингтън вече бе изстинало. Още не можеше да повярва, че е мъртъв.

Чувстваше се вцепенена.

Пък и Питър замина някъде с проклетия хеликоптер. Оставиха я да се оправя сама и Марион не беше сигурна дали ще успее да се справи с всичко. Трудно ѝ беше да си представи, че Питър е толкова... Ревнив?

Ядосан? Луд?

Не знаеше какво му бе станало, но реакцията му, когато я завари с Дан, беше напълно неадекватна. Но и Дан реагира по странен начин — макар тя да не вярваше, че гневът му беше станал причина за сърдечния удар. Онези няколко мъчителни минути не излизаха от мислите ѝ и накрая ѝ се стори, че се побърква. Трябваше да се разсее с нещо.

Не знаеше какво мисли Питър, но искаше да бъде близо до него, да го утеши, да утеши и себе си. Но той бе изчезнал в нощта. Тогава Марион се сети за концерта и за музикантите, с които се беше запознала, и се отправи към ранчото.

Положението с половинмилионната тълпа още не беше станало критично, но последствията бяха непредсказуеми. Липсата на храна и вода непременно щеше да се отрази по някакъв начин, но Айзенглас и другите не искаха да прекратяват фестивала. Музиката продължаваше, но у изпълнителите се, долавяше напрежение и неумело прикрит страх, че нещо ще се случи — хубаво или лошо, никой не знаеше.

— Ето го — каза Сами Айзенглас, щом Питър се появи от задния вход за сцената, и мина съвсем близо до Марион, та да се отърка в гърдите ѝ. После изкрещя, за да надвика музиката:

— Хората те чакат!

Питър кимна и се усмихна насила. Обикновено спокойното му лице беше смръщено и бледо. Вторачи се в Марион и усмивката му стана по-искрена. Дали се опитваше да ѝ каже, че всичко ще бъде наред?

— Питър... — почна тя. Едва се сдържа да не протегне ръце и да го прегърне.

— Не сега — тихо отговори той. — Моите хора се нуждаят от мен.

Тя не каза нищо, но той, сигурно разбра чувствата ѝ, защото прошепна:

— По-късно, Марион... Обещавам.

Гласът му звучеше искрено и Марион мигновено се почувства по-добре. Не ѝ харесваше, че той има такава силна власт над нея, но в края на краищата Питър въздействаше на всички. Казал бе „моите хора“.

Неизвестно защо изразът не ѝ се понрави. Имаше нещо странно и погрешно в начина, по който го бе произнесъл.

Той застана зад кулисите и зачака песента да свърши. Сами Айзенглас се суетеше край него, докато последните акорди и невъодушевените аплодисменти утихнаха, сет не изтича на сцената и извика:

— Хей! Слушайте! Ето човека, който ще оправи нещата! Отец Питър!

Каренца тръгна към средата на сцената и овациите станаха по-силни и радушни. Въпреки стреса и постепенното обезводняване, тълпата се изправи и започна да скандира името му. Скоро цялото пасище се огласи и виковете се сляха в един-единствен гръмогласен вопъл.

— Помогни ни! — викаха хората. — Помогни ни!

Звукът се превърна в безсмислена монотонна песен, която го заля като думи на чужд език или неразбираемата симфония на милиони шурци. Питър протегна ръце в знак да му позволят да говори.

Отначало те не се подчиниха, сякаш искаха да подчертаят колко много се нуждаят от него, после утихнаха. Пасището потрепери от внезапната тишина.

— Е, сега ще видим Божията дарба в действие — каза Вили.

Марион му се усмихна, но не откъсна очи от Питър. Вярата на Били в Каренца беше хубаво нещо. Искаше ѝ се и тя да споделя ентусиазма му, но вече не можеше да се отърси от чувството, че става нещо погрешно.

— Първо искам да се извиня, че ви накарах да ме чакате толкова дълго — започна Питър. — Може и да не ви се вярва, но и аз имах неприятности.

Марион се зачуди дали ще им каже за Даниел, но той продължи:

— Ала в сравнение с вашите те са несъществени. Нуждаем се незабавно от вода, приятели мои. Нашият домакин, мистър Върнън, каза, че водните помпи не работят, защото нивото на реката е твърде ниско — предимно поради потреблението ни. Ала ние трябва да направим нещо, преди някой да се е разболял. Евакуацията — дори да започнем веднага — ще отнеме доста време, а паниката и сблъсъците няма да улеснят положението.

— Мисля, че всички съзнавате това. Ще си помогнем с помощта на Създателя. От много месеци това е моето послание към вас и сега имаме възможност да докажем, че то може да се осъществи.

Сами се приближи до Марион.

— Какво става, сладурано? Какво ще направи?

— Мълчи, Сами, — Защото в живота си можем да постигнем всичко, стига да го желаем от все сърце — продължи Питър.

Той стоеше неподвижен пред огромния океан от човешка плът. Не ръкомахаше. Нямаше театралничене, нито жестикулации. Само говореше. Марион се зачуди дали това ще е достатъчно.

— И така, приятели, да започваме — каза Питър. — Хванете се за ръце. Искам всички да сме свързани. Да бъдем част от нещо много по-голямо.

Той склочи пръсти и зачака.

— Свързани ли сме всички?

— Да — могъщо откликна тълпата.

— Добре. Сега искам всички да затворите очи. Мислете за река — бушуваща и разпенена, с огрени от слънцето вировете. Представете си, че тази река е дълбока. И чиста.

И студена. Виждате ли я?

Огромното множество отново изръмжа в знак на съгласие. Звукът уплаши Марион. Приличаше на рев на грамадно чудовище, на

огромен звяр.

Тя се вгледа в хората. Очите им бяха затворени, всички се държаха за ръце и се поклащаха леко в някакъв незнаен ритъм. Гледката и мисълта, че Питър има такава власт над тях, я поразиха.

— Реката приижда към нас — прошепна той. — Тя се влива в живота ни, защото влиза в мислите ни. А ние мислим като един. Виждаме един-единствен образ и имаме една обща потребност. Чувствате ли това?

— Да — изсъска звярът.

— Доведете реката при нас — рече Питър и вдигна ръце към тълпата. — Доведете я от ледените планински върхове. Влейте студените чисти води в бреговете край ранчото!

Той замълча и леко се наведе напред. Остана така, сякаш използваше думите им за подкрепа. Марион наблюдаваше всичко някак отстрани.

Онова, което Питър правеше с хората, не ѝ въздействаше. Почувства се необяснимо изолирана. Съзнателно ли го правеше Питър? Нарочно ли я изключваше от преживяването? Наказваше ли я?

Не. Беше сигурна, че не е така. Може би поради интимността си с него бе придобила имунитет срещу влиянието му. Тази мисъл я стресна.

— Чувствате ли я да идва? — прошепна Питър.

Тон-колоните придадоха на гласа му тиха мощ. А после, като постепенно повишаваше тон, той извика:

— Доведете я... Доведете я... **ДОВЕДЕТЕ Я! ДОВЕДЕТЕ РЕКАТА! СЕГА!.**

Въздухът се обтегна като струна и се скъса. В далечината, отвъд планинските върхове, тътен раздра небето и земята потрепери. Марион погледна нагоре, но не видя нищо освен безразличното тъмносино небе. Но усети, че въздухът се промени.

Чу бучене, недоловимо за човешкия слух. Светът сякаш се напрегна и зачака.

Но какво?

Тълпата се залюля като един. Съединени физически и вероятно мисловно, хората се наведоха напред. Небето се надвеси по-ниско и помръкна, на хоризонта проблеснаха светкавици. От недрата на земята се надигна буря.

Марион усети, че сцената започна да се тресе. Отначало леките вибрации бяха като милиони сърца, туптящи в пълен синхрон...

И после го чу. Господи... Какво е това? — попита Сами Айзенглас.

Погледнаха на север, към подножието на планината отвъд речното корито.

Слабият тътен на далечния гръм се превърна в приближаващ се галоп от милиони конски копита, във вой на задаващи се ракети, в сблъсък на комета със земната атмосфера. Внезапно звукът се усили. Сцената се разтресе силно, земята подскочи и се раздруса. Река Арканзас се надигна като разбуден разгневен звяр. Шумът от прииждането ѝ беше най-силният звук, който Марион бе чувала, а трусовете от движението ѝ заплашваха да пре-върнат всичко на прах.

Питър направи крачка назад. Тълпата се отдръпна, за да избегне смъртоносния сблъсък. Магията се развали и стотиците хиляди хора хукнаха накъдето им видят очите.

Гръмовното прииждане на реката повиши налягането в притоците и напоителните канали, които изведнъж бликнаха като студени гейзери.

Цялото пасище заискри от капките на изкуствено предизвикания дъжд.

Хората започнаха да танцуват и възторжените им викове заглушиха тътена на реката.

Марион се държеше за перилата, без да откъсва очи от зрелището.

Питър отново се приближи до края на сцената, вдигнал високо ръце.

Тълпата изрази обичта си, като започна да скандира името му. Усмивнат и сияещ от изблика на одобрението им, той изведнъж се обърна и се вторачи в Марион. Силата на погледа му и усмивката му изглеждаха заплашителни. Все едно ѝ изпращаше специално послание: „Не ме ядосвай. Аз мога да направя всичко.“ Може би Марион беше престанала да изпитва страхопочитание от „чудесата“ му, но онова, което видя току-що, беше необяснимо и невероятно. Не ѝ оставаше друго освен да повярва. Половин милион души поискаха вода и той им доведе река.

Невъобразимо!

Тя се зачуди дали някой е заснел всичко това и макар да беше потресена, професионализмът ѝ надделя. Започна да съчинява наум репортажа, който довчера щеше да разпространи по телевизионните мрежи. Щеше да бъде потресаващ.

— Нали ти казах! — изкрещя Били, сияещ като горд баща.

— Господи! Видя ли? — извика Сами и изтича към Питър, който още стоеше пред тълпата.

Всички го последваха. Музикантите, сценичните работници, техниците и изпълнителите. Заобиколиха го и го вдигнаха на раменете си като голмайстор след победа в решаващ мач.

Марион гледаше как го носят из сцената. Тъмнокестенявите му коси бяха паднали над челото, очите му блестяха с пламъка на победата.

В този миг погледите им се срещнаха и тя разбра с неестествена яснота, че той знае какво мисли. Не можеше да направи друго, освен да извърне очи, да прекъсне контакта и да се опита да се отърси от усещането, че той дори чете мислите ѝ.

Какво ли още му оставяше да направи с нея? И изведнъж тя загуби чувство за ориентация. Зави ѝ се свят. Какво ставаше? Опита да запази равновесие, като се хвана за перилата. Никога не беше припадала, но сега имаше чувството, че всеки миг ще се строполи на земята. Разтърси глава и се огледа.

Стотици хиляди хора бягаха, защото водата продължаваше да приижда и да прелива от речното корито. Вече не цареше веселие. Потопът беше помрачил празника и заплашваше да породии всеобща паника.

Питър крачеше като обезумял и стискаше микрофона, но без електричество не можеше да каже нищо на тълпата.

Марион виждаше много добре цялото пасище и множеството. Въпреки усилията си хората не можеха да избягат от пощурялата река. Нямаше накъде да тичат. Хиляди затъваха в лепкавата кал. Онези от края се изнизваха към ранчото и междуцатската магистрала. Други се промъкваха покрай сцената и се катереха по склона на близкия хълм. Тълпата постепенно, но много бавно, се разпръскваше. И как иначе — нали се бяха събрали над половин милион души.

Водната стихия излезе от коритото, заличи бреговете и се развилня като полудял звяр. Пасището се превръщаше в мочурище, а

скоро щеше да стане и езерно дъно. Стотиците хиляди хора почувстваха предстоящото наводнение и ги обзе паника. Започнаха да се блъскат и да пицят и водени от стадния инстинкт, отхвърлиха и последната човештина. Падаха в калта и не се надигаха отново. Водата стигна до коленете им, прииждаше и се въртеше със силата на мощен прилив. Марион искаше да извърне очи, но гледаше като хипнотизирана ужасяващото зрелище.

Някаква перверзна частица от нея искаше да наблюдава окаяните тълпи, които се биеха като давеци се плъхове.

Питър ръкомахаше, подскачаше и тичаше по люлеещата се сцена. От време на време техниците успяваха да свържат жиците и гласът му прогърмяваше и заглъхваше от няколкото останали здрави тонколони.

Ала силата му, изглежда, го беше напуснала. Той застина неподвижен и затвори очи в опит да призове онова, което го свързваше с космоса.

Но не се получи нищо.

За пръв път Питър Каренца претърпя провал.

РИМ, ИТАЛИЯ — СЕСТРА ЕТИЕН. 24 ОКТОМВРИ 1999

Въпреки че въздухът беше хладен, тя реши да се поразходи в градината. Стените на четириъгълника я предпазваха и ѝ внушаваха чувство за безопасност. Беше толкова приятно да е извън лечебницата и далече от престорено загриженото любопитство на медицинските сестри.

Фактът, че не можеше да се свърже с папата, отначало я потискаше, макар тя да знаеше колко е абсурдно една обикновена монахиня да поиска аудиенция със Светия отец. Ала постепенно свикна с мисълта за поражението и го прие като Божия воля. Онова, с което не можеше да се примири, беше отношението на другите монахини. Те страняха от нея и я караха да се чувства презряна. Знаеше, че ѝ се подиграват.

Приближи се до лехата с розите — там, където я бе осенило първото видение.

„Ще бъда силна, докато се радвам на Божията милост и любов. Мога да...“

Изведнъж спря. Вниманието ѝ беше привлечено от един-единствен цвят, разцъфнал въпреки лошото време. Чувството за нещо видяно и преди я разтърси като повей на арктически вятър. Коленете ѝ се разтрепериха и смелостта ѝ се разколеба. Нещо я принуди да се наведе и да протегне ръка към тежкия цвят. Както и преди, той сам падна в ръката ѝ. Щом докосна дланта ѝ, Етиен го усети, че тупти като сърце.

Вгледа се в дълбините на цвета и отново ѝ прилоша — същото ужасно гадене изгори и разкъса корема ѝ, а главата ѝ сякаш пак щеше да се пръсне.

„Дево Марийо! Божия Майко!“

Всичко се повтаряше и Етиен нямаше сили да го спре.

Знаеше, че е паднала на колене. Неясните променящи се форми на видението не ѝ позволяваха да запази равновесие. Тих, но настоятелен звук изпълни слуха ѝ, сетне се преобрази в познатото монотонно бръмчене, което заплашваше да я хипнотизира. Не беше в

състояние да направи нищо, освен да гледа втренчено в центъра на цвета и да наблюдава как багрите се променят от бледорозово в кървавочервено и накрая в черно.

Отново се разнесе мирисът на смъртта и разложението, на края на всичко, на страха и на отвращението. Градината и метохът — всичко, което пазеше безопасността и разсъдъка ѝ, започна да се уголемява и бързо да се отдръпва от нея. Етиен отново застана на ръба на бездната.

Фактът, че веднъж бе оцеляла след това изпитание, не намали ужаса и страха от преживяването.

Парализирана и прикована от силата на идващото видение, Етиен нямаше друг избор, освен да се подчини на смазващата вулканична горещина и на тежестта на атаката ѝ.

Събирайки мощ, образите се сгъстиха в мрака, а после се разгърнаха като напръскани с кръв знамена, които плющяха в лицето ѝ — буреносни ветрове, белите тухли на бомбардирана болница, разпръснатите в планината останки от самолет. Досущ сюрреалистична картина от накъсани на парчета снимки, късчетата на видението ѝ отказваха да се подредят и да придобият смисъл. Но цялостната представа се запечата в паметта ѝ.

Потискащото бреме от болката на другите остана завинаги в душата ѝ.

Всичко това извираше от черната роза. Когато престана да се съпротивлява, сред гънките и извивките на венчелистчетата Етиен съзря едно лице — познато и същевременно чуждо.

Лицето на злото, което бе съществувало и щеше да съществува, на онова, което очакваше човечеството при свършека на всичко.

ВАТИКАНА — ЛАРЕДЖА. 26 ОКТОМВРИ 1999

Кардинал Паоло Лареджа и отец Франческо говореха за Питър Каренца и Тарджено.

— Тарджено си знае работата — каза отец Франческо. — Гледа ли новините по сателита?

— Да. Но какво означава това, Вани? Йезуитът се вгледа в ноктите си.

Гласът му звучеше почти отчаяно.

— Знам ли. Защо беше този провал? Нарочно ли го направи?

— Репортерите твърдят, че бил много разстроен от катастрофата. — Лареджа поклати глава и притвори очи. — Над десет хиляди загинали. Невероятно.

— Може би това е само върхът на айсберга.

Паоло вдигна вежди, намуси се и кимна. Не беше необходимо да отговаря, знаеше за какво намеква колегата му двайсет и четири часа след бедствието по време на „Маунтин Рок 99“ цялото земно кълбо бе разтърсено от подобни катаклизми — ураган на Бермудските острови, земетресение в Монголия, терористичен атентат в Совето и самолетна катастрофа в Буенос Айрес. Над света се сгъстяваше облакът на злата орис.

Навсякъде смърт и разруха — каза йезуитът и поклати глава.

— Е... не навсякъде. В Южна Африка често стават такива неща. А самолетните катастрофи са част от ежедневието.

— Но всички по едно и също време! Трябва да има някаква причина за това. — Франческо удари с юмрук по бюрото. — Защо? Как е могъл да го допусне?

Явно няма контрол над всичко.

Не смяташ ли, че е странно? Успял е да повика реката, но какво е станало после?

В репортажа си Марион Уиндзор спомена, че единението между него и тълпата се нарушило вследствие прииждането на водата.

— Това е смешно! — извика Джовани.

— А може би не. Вероятно той още се учи да използва и да контролира силата си. Сигурно предизвикателството е било твърде голямо. Не знаем. Жалко, че не е тук, при нас. Кригер щеше да го прегледа. Да му направи изследвания...

— Но нали той е Иисус! — извика йезуитът. — Не става дума за някакъв супермен от комиксите. Не би трябвало да се учи да борава с Божията сила — ако е такъв, какъвто ние твърдим, че е!

Кардиналът не обърна внимание на съмненията на колегата си.

— А може би трябва. Той е и човек, не забравяй. Цели трийсет години е бил само обикновен човек.

Франческо махна възмутено с ръка.

— Навярно това е най-важният проблем — че той беше и си остава човек. Тарджено ме предупреди, че може да възникнат проблеми.

— Какво точно знае Тарджено?

— Той е много умен — отговори Франческо. — Професията му е да мисли какво би могло да стане.

— Бих искал отец Каренца да е тук и Кригер да работи с него — повтори Лареджа.

— Питър ще дойде скоро в Рим. Пише го в пророчествата. Нали затова решихме да не го принуждаваме да се върне.

Франческо загаси угарката и веднага запали друга цигара.

— Да, но се чудя дали в пророчествата е споменат провалът му.

Франческо не отговори, само го изгледа гневно.

— Марион Уиндзор каза, че милионите му привърженици все още го обичат. Инцидентът някак укрепил вярата им в Питър. Хората не го обвиняват за случилото се — особено онези, които са присъствали на концерта. Как мислиш, има ли някаква логика в това?

Йезуитът кимна.

— Да. Те усещат, че има власт. Не съм изненадан, че не са се отвърнали от него.

Настъпи мълчание. Паоло размишляваше върху разговора им. Не можеха да направят нищо. Какво бяха дали на света? Накрая кардиналът се размърда, погледна колегата си и попита:

— А Тарджено?

— Какво Тарджено?

Джовани вечно защитаваше агента-убиец.

— Каза ли ти нещо за наводнението? Нещо, което не знаем?

— Не.

— Докога ще го караш да преследва Питър? Информацията от медиите е достатъчна.

— Той ми съобщава сведения, които липсват в медиите.

— Какво? Не си ми казал нищо.

Франческо сви рамене.

— Ами, не са много приятни.

— Моля те, кажи ми — изръмжа кардиналът.

— Добре. Питър Каренца има сексуална връзка с Марион Уиндзор.

Думите потресоха Паоло и го разтърсиха от главата до петите. Какво богохулство!...

— Не. Не вярвам.

— Истина е. Тарджено няма причини да ме лъже.

— Но защо! Как? — Франческо отново сви рамене.

— Кой знае? Освен че има божествен произход, той е и човек. Догмата беше отново претворена в плът и сега трябва да приемем биологичната реалност.

Лареджа се зачерви. Прилоша му. Как можеше йезуитът да проявява такава търпимост?

— Не мога да... Трудно ми е да го проумея.

— Освен това — безгрижно продължи Франческо — не знаем дали Иисус е имал връзки с жени, преди да започне да проповядва. Никъде не се споменава, че е бил девствен.

На Паоло изведнъж му се прияде нещо сладко.

Престани с тия радикални йезуитски богохулства! Каква полза има от тях?

— Има и още нещо... — ухили се Франческо.

— Какво по-лошо от това?

— Отец Даниел Елингтън е мъртъв. Получил сърдечен удар.

— Но той беше толкова млад...

— Тарджено има свое мнение по въпроса. Смята, че Питър го е убил.

— Какво! Защо?

— Мисли, че и Елингтън е спал с Уиндзор...

— Мили Боже! Що за жена е тя? Пък и Елингтън беше иезуит. О, Вани, това е прекалено! Не мога да повярвам, че сме създали такова нещо!

— Бокачо пише, че всичко се прави в името на любовта.

— Любов! — произнесе с отвращение Паоло. — Какво е това?.

Франческо сви рамене.

— Христос я е проповядвал, така съм чувал.

— Много смешно, Вани. Умирам от смях.

— По-добре е, отколкото да плачеш — каза Франческо, сетне въздъхна и добави: — Как можахме да си помислим, че ще бъдем в състояние да манипулираме момчето?

„Вярно“ — помисли Паоло. Бяха толкова наивни. Още на млади години отец Франческо си бе спечелил репутацията на независим теолог и неговите идеи бяха съблазнили Паоло и Викториана.

Единственото им желание беше да направят света по-добър и Иисус да заеме полагащото му се място, Лареджа се усмихна иронично. Каква идея само! Да предизвикат Второто пришествие!

Защо бяха изпълнени с такова самочувствие? Бяха толкова дръзки и самонадеяни, че се осмелиха да оспорват Божията воля. Кой би могъл да предвиди какво ще стане? Само Господ знае.

— Има и нещо друго — продължи Франческо.

— Какво? Пак някакво богохулство ли?

Лареджа се отпусна на стола.

— Не, става дума за Международния религиозен събор на вярата, организиран от Фримейсън Купър.

Паоло кимна отвратен. Съборът, измишльотина на Купър, призоваваше религиозните водачи от цял свят и всички вероизповедания да седнат заедно и да прекарат едно денонощие в молитви. Тържеството щеше да се състои в спортния комплекс в Лос Анджелис на Коледа. Четвърт милион души на стадиона и повече от два милиарда телевизионни зрители щяха да станат свидетели на онова, което Купър и медиите бяха обявили за „врхния камък на 20-ия век и крайъгълния камък на новото хилядолетие“.

— Да, Събора. Какво за него?

— Папата още ли не е приел поканата?

Паоло поклати глава.

— Още мисли. Има време. Според мен иска да разбере какво са намислили организаторите. Трябва да поддържа репутацията си на толерантен.

— Какви са мненията в кардиналската колегия?

— Противоречиви. Знаеш какви са чувствата на мнозина от по-консервативните кардинали.

— И какво е решението?

Лареджа сви рамене.

— От политическа гледна точка, трябва да приеме поканата. Би било много неприятно, ако християнската религия с най-голям брой последователи не бъде представена.

— А какво мисли за присъствието на Питър там?

— Не е ли твърде рано да се тревожи за това? Каренца поканен ли е?

— Не, но според Тарджено Купър няма друг избор, освен да го включи.

Каза, че Купър се страхувал от популярността на Питър. Но какви са според теб намеренията на папата?

— Преди последния инцидент се съмнявах дали Светият отец е много заинтересован. Редките му публични признания на добрите дела на Питър бяха положителни. Смятам, че постъпихме правилно, като посъветвахме папата да не свързва Църквата с онова, което прави Каренца. Не съм говорил с него, след като чух новината за реката в Колорадо, но съм убеден, че Светият отец се радва, че църквата не е виновна за трагедията... Франческо махна безразлично с ръка.

— Независимо от всичко, Негово Светейшество ще присъства.

— Откъде си толкова сигурен? Иезуитът се усмихна.

— Защото мисля, че папата няма да рискува Каренца да присвои цялото шоу.

— Как можа да си помислиш такова нещо? — викна Паоло — Двамата ще работят в синхрон за доброто на човечеството!

— Да, но хората може да не го възприемат така... — ако папата не се появи.

Паоло кимна. Джовани имаше остър нюх към политиката и психологията. За пореден път анализът му беше точен, но...

— Освен ако хората не са престанали да поддържат Питър.

— Мисля, че той тепърва ще доказва способностите си.

— Какво имаш предвид?

— Етиен е имала нови пророчески видения и ми се струва, че Господ се опитва да ни каже нещо чрез нея. Тя все още настоява за среща спапата.

— Невероятно! Светият отец не бива да научава нашата тайна, преди Питър да е готов. Не трябва да се чува и най-малкият намек за разцепление на Църквата. Да не ти казвам как ще реагира папата.

— Знам, знам — кимна Франческо. — Но казвал ли съм ти, Паоло, че никога не съм вярвал в онова, което пр вим?

— Какво?

Лареджа онемя. Колко ли шока трябваше да изживее за един ден?

— Как може да говориш така? Работата на Кригер е безупречна.

Франческо махна с ръка.

— Е, вярвах, че клонира някого, но дълбоко в душата си винаги съм се съмнявал дали това е Спасителя.

— Тогава защо се съгласи да участваш?

Франческо се усмихна.

— Защото реших, че няма значение дали Питър е наистина Иисус.

— Какво искаш да кажеш?

— Все едно е — стига човечеството да вярва в това. Щом светът ще се обедини да посрещне Второто пришествие...

— А сега, Вани? Вярваш ли вече?

Йезуитът въздъхна.

— През целия си живот не съм се страхувал от нищо. Но когато анализирам вярата си, сякаш гледам в черна дупка. Всеки път, когато се опитам да го направя, се ужасявам.

СЕЙНТ ЛУИС, МИСУРИ. 30 ОКТОМВРИ 1999

— Да? — каза Купър. — Кажете.

— Добро утро, преподобни. Обажда се Бевинс.

— А, да. Точно навреме. Браво, Фреди. Върнал си се от Дивия запад, така ли?

— Снощи. Заедно с целия антураж. Всички бяхме много уморени, иначе щях да ти се обадя веднага.

— Е, нали имахме уговорка за сега. Надявам се, че имаш новини.

— Не много.

Фреди поклати глава и запали цигара. Разговорите с Купър го влудяваха. Фримейсън винаги превръщаше всичко в игра или назидание. В думите му се спотайваха все същите тъпи въпроси и жизнерадостен сарказъм.

— Не мога да си представя по-голяма новина от „многохилядното му кръщаване“ — ухили се преподобният.

Фреди се изсмя по задължение, сетне изчака да му подадат реплика.

— Кажете ми, Фреди, верни ли са репортажите?

— Кои, преподобни?

— Че хората още го обичат? Че инцидентът не е опетнил обществения му облик?

— Виж, преподобни, нали гледаме едни и същи репортажи.

— Недей да остроумничиш, Фреди! — Настроението на преподобния изведнъж се промени. — Ти си в средата на онова гнездо с усойници! Ако не можеш да ми кажеш повече от вечерните новини, за какво, по дяволите, ти плащам?

— Виж какво, само исках да кажа, че не мога да бъда на две места едновременно. Съобщавам ти онова, което виждам с очите си. Разговарях с неколцина зрители. Хората, които бяха край оная река. Никой не го обвинява за случилото се! Това са фактите.

— Но защо, по дяволите? това искам да знам. И именно затова ти плащам — за да ми дадеш отговори!

— Преподобни, знам за какво ми плащаш, при това доста щедро, но се познаваме отдавна и съм ти правил много услуги. Знаеш, че не се опитвам да хитрувам.

— Добре — въздъхна Купър. — Обаче ми трябва отговори, Фреди. Какво става? Защо не са го разпънали на кръст заради онова, което направи?

— Ами, разговарях с някои хора и всички казаха почти едно и също.

— И какво е то?

— Че отец Питър не е виновен за наводнението. Всички усетили, че нещо преминава през тях — като в транс, единение или нещо подобно. Не са сигурни какво е било, но съзнавали, че силата извира от всички тях.

— Не е бил само отец Питър.

— Невероятно... — измърмори Купър.

— Инцидентът само доказал, че отец Питър е човек като всички останали. Това явно им харесва.

— Разпита ли ги за този „транс“? Какво са почувствали? Как са изпаднали в това състояние?

Не беше необходимо. Те сами ми казаха. Било страхотно преживяване, преподобни. Все едно били наелектризирани. Можели да направят всичко. — Имаш предвид нещо като еуфория ли? Екстаз?

— Виж сега, не знам какво означават тези думи — рече Фреди. Смяташе, че е по-добре да се прави на тъп, — Но хората казаха, че все едно били дрогирани. Обаче заедно, Разбираш ли?

— Мисля, че да — въздъхна Купър. — Сигурен ли си, че отговорността за случилото се е обща? Хората наистина ли мислят така?

— Да. Абсолютно.

— Да не са ги упоили с нещо? Нали са казали, че били като дрогирани?

— Е, това аз го казвам. Обаче когато реката започнала да приижда, някои изпаднали в паника. Казаха, че не били достатъчно спокойни, за да позволят на Каренца да им помогне.

— Удивително. Нещо друго?

— Ами, предполагам, че си чул новината за сърдечния удар на Елингтън.

— Да. — Какво имаш предвид?

— Не знам. Лекарите бяха много изненадани. Той беше млад мъж. Струва ми се странно, но няма начин да разбере нещо.

— Спогаждаш ли се с Марион Уиндзор?

— Мисля, че да. Не ми обръща много внимание. Но за Каренца не съм сигурен.

— Така ли? Подозира ли нещо?

— Едва ли. По-скоро не му допадам. Пък и оня дрисльо Били — той определено не ме харесва. Купър се подсмихна.

— Е, Фреди, няма да прозвучи странно, ако кажа, че не си най-симпатичният тип, когото познавам.

— Да, може би имаш право. Да ти го начукам, преподобни! На теб, на скъпите ти костюми, на пластичните ти операции и на оня швед, масажиста ти.

— Много добре, Фреди. Друго?

— Само няколко въпроса — изпратил ли си и друг да работи по случая?

Купър затаи дъх.

— Какво? Разбира се, че не съм. Какви ги дрънкаш?

— Знам ли. Нищо. Просто имам такова чувство.

— Продължавай...

— Ами, видях един тип на концерта в Колорадо. Висок и слаб, но пъргав и силен. Все ходи с тъмни очила. С мустаци и черна коса. Познаваш ли го?

— Не — тихо отговори Купър. — Какво те безпокои?

— Виждам го твърде често.

— Върши ли нещо подозрително?

— Не. Само имам чувството, че е един от нас.

— „Нас“?

— Частен детектив. Действащ под прикритие.

— Аха, разбирам. Дръж го под око. Кажи ми, ако отново го видиш.

— Добре, няма проблем. — Каза, че имаш няколко въпроса. Какво друго?

— И това е само чувство, но докато се връщахме със самолета, ми се стори, че нещо с Каренца не е наред.

— Какво имаш предвид?

— Не знам точно. Държеше се странно. Е, никой не беше в настроение след случката с реката, но Каренца бе потънал в размисъл. Не разговаряше с никого.

— Може би така му се е отразила трагедията. Вероятно преувеличаваш.

— Не знам. Ти не си бил сред тези хора. Те са много близки, но в самолета не почувствах нищо такова.

— Нима?

— Познавам ги и мислех, че ще се утешават взаимно и ще се подкрепят, но съвсем не беше така.

— Интересно... Благодаря, Фреди. Много добър доклад. Жалко, че не можа да изровиш някоя мръсотия за Каренца.

— Е, нали знаеш, че е свещеник...

— Да, така казват...

БЕСЕМЕТ, АЛАБАМА — КУПЪР. 9 НОЕМВРИ 1999

Из спалнята се разнесоха птичи трели.

— Какво става, преподобни? — попита Лорийн и спря, за да поеме дъх.

Беше кобилеста двайсет и три годишна блондинка от екипа и наистина беше добра — духаше като никоя друга досега.

— Вътрешният ми телефон, скъпа — каза Фримейсън. Разсейвали те?

— О, не — усмихна се тя и отново се залови за работа.

Фримейсън се облегна на мраморната табла на леглото, наблюдавайки движенията ѝ в огледалната стена насреща. Ароматът на кедър, разнасящ се от сауната, се смесваше с парфюма на Лорийн и придаваше на влажния въздух странен опияняващ мирис. Ако в рая беше по-хубаво оттук, Купър щеше да бъде адски изненадан.

Птичата песен прозвуча отново. Той протегна ръка и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Да — рече Фримейсън и се вгледа в отражението си в огледалото.

Чертите му бяха устояли на битката с времето, С помощта на пластичната хирургия и на най-новите дерматологични лекарства той изглеждаше изключително добре. Лорийн ускори ритъма и Фримейсън неволно изстена. Вътрешният телефон изпраця неразбираемо. Купър го прасна с длан.

— Казах да. Говори!

— Фримейсън — чу се гласът на Престън Дж. Пиърс. — Мел Камерон е на линията.

— Кой? — Мел Камерон от Ей Би Си. От предаването „Нюзнайт“.

— Господи!

Фримейсън изпита допълнителна тръпка. Мел Камерон беше прочута звезда, божество, което не разговаряше с простосмъртни. Неговото предаване се излъчваше всяка вечер и беше едно от най-

гледаните. Русата му коса и ъгловатото му лице бяха познати на цял свят. И той чакаше, за да говори с Фримейсън Купър! И защо не?

Понякога забравяше колко е известен самият той. Не беше чак толкова странно, че Камерон иска да разговаря с него.

— Благодаря, Престън — отговори колкото може по безразлично Фримейсън. — Свържи ни.

Пиърс изръмжа одобрително. Телефонът изщрака.

— Ало? — попита един женски глас. — Преподобният Купър ли е?

— Единственият и неповторимият. Но коя си ти, скъпа? Очаквах да чуя Камерон.

Лорийн смени позата, пое дъх и започна да работи сериозно с език.

— Съжалявам, преподобни. Казвам се Дебора Къртис. Обаждам се да ви кажа как ще протече предаването ни довечера. Мистър Камерон не се занимава с тези подробности. Нали разбирате...

— Е, да — отговори Фримейсън, макар че се почувства засегнат.

В края на краищата, нямаше да се появи за пръв път в „Нюзнайт“, пък и той и Камерон се познаваха.

— Готов ли сте, преподобни?

— Да. Съгласен съм с всичко, което сте планирали. Ще започнем в единайсет и трийсет, нали?

— Да, тогава ще излезем в ефир. Мистър Камерон ще каже няколко уводни думи, после ще започне разговорът с гостите.

— Ясно, Деби...

Купър погледна към дългите руси коси, които се диплеха между краката му. Лорийн отново учести ритъма и той стисна зъби, за да запази самообладание. Трябваше да каже на тази кучка да спре, но му беше адски приятно.

— И така — рече мис Къртис, — мистър Камерон ви очаква с нетърпение.

— Да. До довечера — изстена Фримейсън. Затвори телефона, облегна се назад и се отдаде на удоволствието.

СЕИНТ ЛУИС, МИСУРИ — УИНДЗОР. 9 НОЕМВРИ 1999

Дори и да беше за пред хората, откакто се бяха върнали в главната квартира в Сейнт Луис, Питър се държеше така, сякаш между тях не се беше случило нищо.

Марион погледна през прозореца на кабинета, откъдето се виждаше Гранд Булевард и Ботаническата градина. Над града падаше мрак. Оголелите клони на дърветата и храстите се обвиваха в сивкави сенки. Наситената с преживявания година отминаваше. Марион се чудеше дали ще има сили да издържи докрай.

Чувствата ѝ бяха толкова объркани, че нямаше представа какво всъщност изпитва. В Питър имаше нещо ново и неопределимо. След смъртта на толкова много хора в Колорадо Спрингс той започна да страни от всички, а пък, тя беше принудена да го представя пред света.

Питах се дали Питър не я наказва, задето бе разговаряла с Дан в онази нощ и се бе уплашила, когато той умря.

Усмихна се горчиво. Е, ако беше така, тя напълно го заслужаваше.

Питър казваше само, че му трябвало време, за да преосмисли целта и „ролята си в големия замисъл“. Отбягваше всички и използваше нея и Били за посредници. Държеше се студено, сдържано и делово. Тя не го обвиняваше — нали бе изстрадал два потресаващи провала за двайсет и четири часа. Фактът, че се съгласи да участва в телевизионната религиозна дискусия, говореше за смелостта, волята и вътрешната му сила.

Смъртта на Дан и прииждането на реката я бяха потресли. Видяла бе една реалност, за чието съществуване беше забравила, и това сякаш я освести. Наистина ли обичаше Питър Каренца? Или бе омаяна от него като всички останали? Той ли я беше накарал да го обикне? Въпросите бяха обезпокоителни.

Къде остана веселата, независима и издигаща се телевизионна журналистка? Тя бе загубила индивидуалността си и беше загубяла от връзката си с Питър. Действително ли бе станала зависима от него?

Е, поне не във финансово отношение. Още беше репортер в Дабъл Ю Пи Ай Екс. Чековете за заплатата и хонорарите, които получаваше като волнонаемна журналистка в националната телевизия, се внасяха направо в сметките ѝ в Сейнт Луис. Печелеше добре и нарочно не искаше възнаграждение от фондация „Каренца“.

Не, Питър не я контролираше с парите си. Но има и други начини да заробиш душата на един човек.

— Извинявай — рече Били от прага. — Имаш ли свободна минутка?

Марион бавно завъртя стола си към него. Били беше подстриган по последната мода и беше облечен в небрежно елегантен костюм. Макар че съвсем наскоро бе поел част от задълженията на Даниел, Били вече беше послушал съвета на Питър да се откаже от вида си на рокер и да изглежда по-представителен. Идеята не беше лоша, но Марион трудно свикваше с новата му външност.

— Разбира се — отговори тя. — Затвори вратата.

Били кимна и влезе. Канцеларският шум на звънящи телефони, тракащи принтери и виещи копирни машини остана отвън.

— Питър се промени, откакто Даниел почина — каза Били.

Външният му вид може да беше различен, но прямотата му бе останала непокътната.

— Знам.

Марион не искаше да мисли за това. Не можеше да сподели с Били подозренията си, че Питър е фактическият убиец на Даниел. Това щеше да прозвучи налудничаво.

— Говори с мен само по работа. Нямам представа какво всъщност мисли.

— Знам — повтори Марион. — Мисля, че той преживява проблемите по свой начин. Когато премисли всичко, ще се осъзнае и ще се върне при нас. Били поклати бавно глава.

— Дано да имаш право. Аз боготворя Питър, но съм и негов приятел. Не искам да го загубя. Марион докосна ръката му.

— Няма, повярвай ми. Като мине „Нюзнайт“, той ще се успокои и ще го накарам да поговорим.

Слуховете, че Ей Би Си ще направи предложение на Питър, най-после бяха станали факт. Марион предполагаше, че след инцидента с

реката Питър ще бъде поканен да участва в „Нюзнайт“ в „последната минута“, както се изразяваше Чарлс Бранфорд.

— Добре — рече Били и погледна часовника си. — Още само шест часа. Мислиш ли, че Камерон ще се заяде с него? Вероятно, но ще го направи много хитро. Как?

— Камерон познава настроенията на населението. Знае, че хората обичат Питър. Не мисля, че би направил нещо, с което да изложи на риск собственото си обществено положение. Да, една очевидна атака може да разочарова хората.

— Знаеш ли, ако бях на мястото на Камерон, щях да оставя гостите си да се нападат взаимно. Виждала съм да го прави, и то много ловко.

— Така ли?

— Той е майстор на фината манипулация. Освен това контролира камерите, може да прекъсва гостите, когато поиска, и тъй нататък. Ако някой от поканените започне да говори нещо, което не му харесва, Мел винаги може да се обърне към друг. Светкавичен монтаж. Камерон води шоуто, както пожелае.

— Брей! — възкликна Били и нещо в лицето му изведнъж така й напомни за Дан, че в очите й бликнаха сълзи.

— Какво има, Марион?

— Нищо. Спомних си за Дан и... Не мога да повярвам, че е мъртъв... Марион избърса непохватно сълзите си. — Лорийн казва, че си го обичала.

— Преживяла съм много, Били. Влюбвала съм се и преди или поне така си мислех. И едно от нещата, които научавах е, че всеки път е различно. Знаеш ли, не съм сигурна какво ставаше между мен и Даниел. И Питър.

— Аха. Тройка — кимна Били. — Какво?

— Една стара песен на „Джеферсън Еърплейн“. Пееше я Грейси Слик. „Защо не можем да я караме като тройка“ или нещо подобно. Винаги съм мислил, че е странна песен.

— Да, Били, имаш право. Много странна песен.

Снимачният екип на Ей Би Си пристигна точно в шест вечерта и се разположи на целия етаж, като се съсредоточи върху кабинета на Питър Каренца, заседателната зала и офиса. Навсякъде сновяха хора, облечени в джинси и репортерски елечи и със слушалки на главите.

Марион познаваше добре треската преди излизане в ефир и се радваше, че сега не участва в нея.

За да избегнат хаоса и да отпразнуват появата на Питър в „Нюзнайт“, тя в Били поканиха служителите на фондацията на вечеря в близкия китайски ресторант. Питър отказа да отиде с тях, защото искал да се подготви за предаването.

Останалите може би повярваха на това, но Марион го прие като лична обида.

Върнаха се в главната квартира и Марион и Били се оттеглиха в нейния кабинет да гледат късните новини и Нюзнайт. Питър бе настоял да остане сам с екипа на Ей Би Си.

— Започва — съобщи Били и включи звука.

Изведнъж в гърлото на Марион заседна буца и тя усети, че е нервна. Познатата встъпителна мелодия затихна и камерата показва лицето на Мел Камерон. Той гледаше право в обектива, без да мига.

Камерон: Добър вечер и добре дошли в „Нюзнайт“. Аз съм Мел Камерон. Преди два дни, по време на Маунтин Рок 99, Питър Каренца, известен повече като „отец Питър“, беше гост на предаването. По време на фестивала възникнаха проблеми с водата и храната и отец Питър се превърна в център на противоречив инцидент. Река Арканзас преля по необясними причини, наводни фермата на Тим Върнън и хиляди хора се удавиха. Многобройните очевидци обаче твърдят, че са имали „религиозно преживяване“. И именно това ще обсъждаме тук тази вечер — религиозното преживяване в Америка или по-точно „Християнството — организирано или не?“ Наши гости са доктор Джерард Гудроп, президент и основател на Църквата на Дадените от Бога свободи, отец Ф. О’Брайън, ректор на университета „Нотр Дам“, църковният настоятел Боби Калхун от Праведната телевизионна мрежа, доктор Джонатан Едуардс Смит, председател на Обединените протестантски църкви в Америка, преподобният Фримейсън Купър, президент на сателитната Църква на Светата Дарохранителница и отец Питър Каренца, странстващият свещеник, който твърди, че е само инструмент в Божиите ръце. В светлината на последните преживявания на отец Питър и на предложения от преподобния Купър Международен религиозен събор, който ще се проведе в Лос Анджелис на Коледа, решихме, че ще бъде интересно да обсъдим къде е мястото на християнството сред религиите по света — особено

такова, каквото се практикува в Америка. Дискусията ще започне след минута. Но преди това няколко съобщения...

Огромният екран над главата на Камерон блесна и показва кадри от рокфестивала, после един след друг участниците в тазвечерната беседа — според Марион скандална сган.

— Каква паплач... — отбеляза Били и я погледна.

— Да. Не мога да си представя какво ще бъде.

— Но наблюдавай Камерон. Той е ключовата фигура. Ще наложи тона и умело ще отстоява позициите си. Ти всъщност още си ученичка в тази игра, а?

— Не, мисля, че вече съм участничка, Били. Но трябва да наблюдаваш най-добрите, ако искаш да играеш в техния отбор. Камерон е адски обигран. Няма друга дума за него.

Рекламите свършиха и лицето на Мел Камерон отново изпълни екрана. Седнал сковано, облечен в безупречен костюм, сякаш свален от манекен на витрините на Пето авеню, Камерон откри форумата.

Камерон: Човечеството се приближава към края на века и скоро ще се навършат две хиляди години от появата на Христос. Това е важен момент за християните по цял свят. За да разберем по-добре какво става с различните религии, които попадат под широката мантия на християнството, тази вечер сме събрали изтъкнати водачи на най-известните християнски църкви в Съединените щати и съответно в света.

Камерон се обърна към огромната видеостена. Тя примига като око и показва образа на слаб мъж в черен костюм и очила с рогови рамки. Приличаше на гимназиален директор или на застрахователен агент.

Камерон: Да започнем с доктор Джон Едуардс Смит. Доктор Смит, след няколко десетилетия на намаляващо посещение в църквите, 90-те станаха свидетел на завръщане към лоното на религията. Как си обяснявате това?

Смит: Ами, Мел, много е приятно да гледаш как толкова много хора преоткриват Бога и вярата си в него. Мисля, че това се дължи на няколко факта. Първо, многобройното следвоенно поколение е вече на възраст, когато се обръща към религията. Второ, съвременната християнска църква се модернизира — предлага на човечеството жизнеспособен кодекс от етични и морални ценности.

Камерон: Добре обоснован отговор, докторе. Благодаря, Предполагам обаче, че има и други причини. Какво е вашето мнение по въпроса, преподобни Купър?

Екранът присветна и Фримейсън се появи в цялото си величие. Беше стилизиран като Камерон, но много по-мъжествен и красив. Излъчваше обаяние. Марион го беше виждала няколко пъти. Беше вездесъщ като смога и бездарната поезия и непредотвратим. И макар Купър и подобните нему да бяха обект на язвителни забележки, фактът, че той беше богат и неимоверно влиятелен, бе неоспорим. Под учтивата усмивка се криеше опасно влечуго.

Купър: Благодаря, мистър Камерон. Според мен не можем да пренебрегнем факта, че организираната религия се превърна в развлечение. Принуден съм да дам за пример собствената си Църква и телевизионна програма, за да илюстрирам това. Проучванията и анкетите показваха едно — хората се забавляват, когато гледат моя сателитен канал. Шоуто ми ги кара да се чувстват добре! А не е ли това крайната цел на религията? Да накара хората да се чувстват добре?

Камерон: Уместен въпрос. Да се обърнем към отец О'Брайън за отговор.

Появи се образът на един възрастен човек, облечен в черно расо с католическа якичка. Носеше очила с телени рамки, оредялата му коса беше сресана настрани. Усмиваше се насила.

О Брайън: Ами, Мел, като стана дума за организираната религия, знаем, че католическата църква е най-старата. Всичко започва с нея, така да се каже. А що се отнася до коментара на преподобния Купър, не съм убеден дали религията трябва да служи за развлечение. Католическата църква винаги е разчитала на ритуала и тържествената литургия.

Купър: Но литургията се превръща в анахронизъм! Латинският е мъртъв и през втората половина на настоящия век вие губите привърженици с фантастична скорост. Защо иначе ще проповядвате на английски?

Заговореше ли някой от участниците в предаването, екранът мигновено се изпълваше с неговия образ, а когато дискусиата се разгорещеше, видеостената се превръщаше в симфония от лица.

Камерон: Добър довод, преподобни. Какво ще кажете, отче?

О'Брайън: Е, да... Местните езици правят литургията достъпна, но...

Камерон: Но може би литургията ви не е в синхрон със съвременното паство — било то малко или голямо. Свидетели сме на популярността на телевизионните проповеди. Преподобният Купър е глава на най-голямата телевизионна църква в света. Църковният наставник Боби Калхун има местна кабелна църква в Чикаго.

— Смятате ли, че ритуалите са още жизнеспособно, макар и не толкова популярно средство за удовлетворяване потребностите на вярващите? Какво ще кажете по този въпрос, наставник Калхун?

Екранът показва слаб дългокос чернокож мъж, облечен в бяла роба, украсена в пурпурно и златисто. Лицето му беше сбръчкано, мазно и лъщеше като стар махагон. Природата бе изваяла чертите му така, че да му придават вечно сърдит вид.

Калхун: Не знам какво имате предвид под „жизнеспособно“, Мел. Моите хора пеят и се молят заедно и това им доставя удоволствие. Мисля, че телевизията улесни всеки, който иска да чуе Божието слово.

Камерон: Да, но някои критикуват сателитните църкви. Казват, че телевизията позволява на неколцина да придобият огромна власт — както финансова, така и политическа. Джерард Гудроп и Църквата на Дадените от Бога свободи станаха обект на ожесточени нападки. Много се каза за дръзките ви опити да накарате политиците да узаконят един специфичен християнски морал, твърдейки, че защитавате принципа за отделяне на църквата от държавата. Имате ли какво да кажете по този въпрос?

Гудроп: Разбира се, Мел. Ако хората мислят, че Съединените щати не са християнска страна, как биха обяснили, че Коледа е официален празник? И какво биха казали за закона срещу греховните занимания като хазарта и проституцията? В Америка политиката и държавата винаги са били неразривно свързани, Мел. Моята църква само повдигна този въпрос. Ще остана в политиката, защото отказвам да седя със скръстени ръце, докато моята страна гъмжи от наркомани, проститутки, гангстери и други безбожни любимци на Сатаната!

Калхун: Амин, братко!

Камерон: Остана да чуем и нашия последен гост, отец Питър Каренца, младия католик, който вече цяла година е в центъра на

новините, при това по най-зрелищен начин. Няма човек, който да не познава отец Питър, както с обич го наричат последователите му.

Мониторната стена в студиото показва Питър, седнал в кабинета си в Сейнт Луис. Беше облечен в карирана памучна риза и кадифен панталон. Тъмнокестенявата му коса беше дълга, по модата, и небрежно сресана. Умело осветените лавици с книги представляваха обикновен, но елегантен фон. Каренца приличаше на млад нюйоркски писател, на водеща класациите рокзвезда или дори на нахакан адвокат. Гледаше право в обектива с убедителност и увереност, очевидни и за най-тъпия зрител.

Каренца: Благодаря, Мел. За мен е удоволствие да бъда сред видните ви гости.

Камерон: Вие се появихте отскоро на религиозната сцена, отче, но безспорно имате много силно въздействие. Последователите ви са хиляди, а критиците — малцина. Говори се, че ви критикуват само докато се запознаят с вас. Изглеждате толкова достъпен, но въпреки това истинският отец Питър остава загадка.

Каренца: Защо казвате това, Мел?

Камерон: Ами, защото за вас се знае много малко. Имам тук едно листче, на което пише, че сте роден преди трийсет години в Рим, като малък сте останал без родители и сте отгледан в католическо сиропиталище. После са ви изпратили в американска семинария и сте станали свещеник.

Каренца: Всичко това е истина, Мел. Няма никаква загадъчност.

Камерон: Може би не. И все пак преди една година вие тръгнахте да обикаляте страната, извършвайки тъй наречените „чудеса“ и проповядвайки на стотици хиляди хора. Въпреки участието ви в колорадската трагедия, никой не ви обвинява. Освен това се говори, че се опитвате да създадете нова религия или поне собствена църква.

Питър се усмихна и се наведе напред, за да се приближи до камерата и публиката. Направи го толкова естествено, че само един опитен професионалист като Марион би забелязал движението и ефекта му върху зрителите.

Каренца: Нямам намерение да създавам нова религия. В света съществуват предостатъчно религии — особено сред християните. Погледнете колко много групи са представени тази вечер. Сякаш...

Гудроп: Чакай малко, синко!

Екранът на Камерон показва подмладеното с пластични операции лице на Гудроп. Усмиваше се, но това беше само встъпление.

Гудроп: Вие се опитвате да се подигравате с моята църква.

Възникна спонтанен диалог и видеостената започна да присветва по-бързо. После се раздели на множество екранчета и се превърна в колаж от отправени към Каренца лица. Отначало този многолик образ разсея вниманието, но Марион знаеше, че това е умел технически похват за отразяване на разгорещен спор — онова, на което се надяваше Камерон.

Каренца: Съвсем не, но често съм се чудил дали евреите, индусите, будистите и другите нехристияни не ни се подиграват тайно — на всеки, който се определя като християнин.

Гудроп: Да се подиграват? Позволи ми да ти кажа нещо, синко! В християнството няма нищо смешно!

Каренца: Хайде, доктор Гудроп, вслушваме ли се някога в себе си? Твърдим, че нашата църква е единствената истинска. Половината си време и енергия прахосваме, за да отричаме другите вероизповедания, защото дълбоко в себе си се страхуваме, че паството ни може да отиде другаде. Невъзможно е всички да имаме право, докторе. Всичко това са дребнави заяждания.

Гудроп: Това е богохулство!

Калхун: Езикът ти да изсъхне, момче!

О'Брайън: Чакайте малко! Можем поне да го изслушаме.

Каренца: Благодаря, отче.

Калхун: Трябваше да се досетя, че вие, католиците, ще се съюзите. Къде е папата? Защо не е сред нас?

Камерон: Наставник Калхун, мисля, че вие и доктор Гудроп само демонстрирате онова, което отец Питър се опитва да изтъкне.

Гудроп: Църквата на Дадените от Бога свободи не признава католическата църква! Така че как бих могъл да бъда обвинен, че се заяждам с нея! Спорът утихна и камерата отново започна да показва лицата едно след друго. Гудроп погледна в обектива и се усмихна мазно.

Каренца: Това е пример за глупавото разделящо ни мислене, за което говоря. Крива или права, католическата църква съществува и има около седемстотин и петдесет милиона привърженици. Тя не се нуждае от признаването на доктор Гудроп, за да отстоява позициите си в света.

Смит: Добре го казахте, отче. Но мисля, че се отклонихме от основния въпрос. Ако продължаваме така, ще навредим на каузите си, а няма да им помогнем.

Камерон: Интересна забележка. Съгласен съм, господа.

Каренца: Не искам да бъда адвокат на дявола, но...

Калхун: Как се осмелявате да споменавате Луцифер?

Каренца: Това е само фигура на речта. Опитвам се да ви кажа, че е време всички религии — и не само християнските — да престанат да се обвиняват взаимно. Както е казал Джим Морисън: „Никой няма да се измъкне жив“.

Гудроп: Много хитро. Да цитирате певец, прословут с вакханалиите си и починал от свръхдоза наркотик, докато прелюбодействал в парижка баня.

Питър се засмя.

Каренца: Да, трябва да внимавате в парижките бани.

Калхун: И вие се наричате християнин! Падни на колене, момче!

Каренца: Слушали ли сте ме, когато говоря?

Калхун: Разбира се, че не. А вие слушали ли сте ме?

Каренца: Момент, да си помисля... Миналата неделя вие пяхте и се молихте с Лабел Уошингтън. После изнесохте проповед, че парите са коренът на всяко зло. А след това цял час се пазарихте.

Калхун: Да се пазаря ли? Какви ги говорите?

Каренца: Да видим дали ще си спомня всичко. Деветнайсет долара и деветдесет и пет цента за вълшебна молитвена монета, четирийсет и девет долара и деветдесет и пет цента за госпълите, записани на компакт-дискове, сто деветдесет и девет долара и деветдесет и пет цента за подвързана в бяло Библия с ваш автограф. Ей така, на шега, намерих гешефтаря, който ви снабдява. Искате ли да кажа на зрителите колко струва една от онези книги, които блестят със славната бяла Божия светлина!

Калхун: Не знам за какво говорите, синко. Какъв гешефтар?

Каренца: „Далхаузи“, номер 3909 на 85-а улица в Чикаго. Собственикът, някой си мистър Джеймс Далхаузи, каза, че ги продавали по петнайсет долара бройката. А сега бихте ли казали на публиката колко хиляди „вълшебни молитвени монети“ сте разпространили?

Купър: Мисля, че отидохме твърде далеч. Разбрахме какво искате да кажете, отец Каренца.

Фримейсън Купър имаше приятен тембър. Гласът му беше обработен, сдържан, приятен и преливащ от разум и логика.

Каренца: И какво исках да кажа?

Купър се поколеба, но само за миг.

Купър: Че има църкви... чиито приоритети са... да речем съпоставими.

Каренца: Интересна дума.

Купър: А вие, отче? Не е ли вярно, че всеки ден „фондацията“ ви получава стотици долари под формата на дарения?

Каренца: Разбира се, че е вярно. Много пъти съм споменавал публично този факт. Но никога не съм молил слушателите си за пари. Всъщност им казвам да не ми изпращат нищо, И тъй като те продължиха да го правят, бях принуден да основа фондация, за да пренасоча парите към онези, които се нуждаят от тях.

Гудроп: Искате да кажете, че седите със скръстени ръце и не набирате членове за... вашата църква? Защо я наричате „фондация“, след като знаете, че не е такава?

Каренца: Счетоводните книги на фондацията ми са отворени за публична проверка — всеки може да ги види. Но, моля ви, докторе, не ми казвайте какво „знам“ или как да мисля. Запазете това за последователите си.

Гудроп: Много сте дързък, млади човече. Не мога да не ви го призная.

Каренца: Благодаря.

Гудроп: Като стана дума за последователи, какво ще кажете за вашите?

Каренца: Мисля, че „последователи“ не е най-точната дума. Но можете да ги наричате както искате.

Гудроп: Как се чувствате, след като сте виновен за смъртта на толкова много от тях? Видеостената зад Камерон се раздели на множество екранчета, показващи реакцията на всички участници.

О Брайън: Забележката беше крайно неуместна!

Смит: Господи, така ли ще продължаваме?

Камерон: Ако позволите да се намеся, господа, трябва да отбележим, че средствата за масово осведомяване обърнаха голямо

внимание на въпроса на доктор Гудроп. Каквото и да се е случило в ранчото на Върнън, очевидците и участниците свидетелстват, че отец Питър няма никаква вина.

Купър: Откъде да знаем, че на „очевидците“ не им е било платено от тъй наречената фондация, за да говорят във ваша полза?

Каренца: Знаете, защото ви казах съвсем ясно — не им е платено.

Купър: И аз трябва да ви повярвам?

Каренца: Откровено казано, преподобни, не е важно дали точно вие ще ми повярвате, или не. Само зрителите и слушателите са от значение.

Купър очевидно не бе очаквал такъв отговор. Той се замисли, за да отвърне по подобаващ начин, но моментът отлетя. Питър Каренца отбеляза точка в своя полза. Марион се усмихна, като видя как Питър ядосва всички тези шарлатани. Сигурно се бе подготвил предварително.

— Извадиха оръжията, а? — отбеляза Били. — Не бях виждал такова нещо.

— Много е хубаво — рече тя. — Колко е красив!

Възползвайки се от настъпилото неловко мълчание, Мел Камерон се обади.

Камерон: Отец Питър, вие засегнахте най-важния аспект от нашата религиозна дискусия — вярата. Господа, всичко зависи от вярата на хората, нали?

Смит: Съгласен съм, мистър Камерон. Ние, духовните водачи, също сме човешки същества и често забравяме, че църквите се състоят от хора.

Калхун: Вие може и да забравяте, но аз — никога! Аз обичам хората си! Те винаги идват първо при мен.

Каренца: Най-малко банковите им сметки...

Гудроп: Всичко това става смешно, мистър Камерон. Трябва ли да понасяме тези обиди?

Камерон: Господа, аз...

О'Брайън: Отец Питър само се защитава, Джери. Той беше обвинен в приемане на подкупи.

Купър: Което ми напомня за нещо, което исках да ви попитам, отец Питър. Вие официален представител ли сте на католическата църква?

Каренца: Не, не съм.

Купър: Нима? Нямате ли специално разрешение от Ватикана да пътувате и да изнасяте проповеди с определено нерелигиозен характер?

Каренца: Не. Нямам никакви връзки с Ватикана.

Фримейсън Купър се усмихна и поклати глава.

Купър: Не намирате ли, че това е малко странно?

Сега беше ред на Питър да се усмихне.

Каренца: Да, така е.

О'Брайън: Но нима фарисеите не са се опитали да пренебрегнат съществуването и влиянието на Иисус?

Лицето на Гудроп почервения от гняв и възмущение.

Гудроп: Осмелявате се да сравнявате този човек с нашия Спасител?

О'Брайън: Хайде, Джери... Не съм първият! Вестниците и списанията са пълни с тези неща! Пък и как можеш да отречеш красотата и силата на онова, което този човек направи в името на Бога? Ако в историята на света е имало моменти, когато хората са се нуждаели от истински доказателства за любящ Бог, това е сега, господо. Според мен отец Питър удовлетворява тази потребност по-добре от всички нас взети заедно!

Смит: Добре го казахте, О'Брайън!

Фримейсън взе думата и образът му безмилостно изпъкна на шестте екрана зад Камерон.

Купър: Да, нека да поговорим за вашите чудеса, отец Питър.

Каренца: Те не са мои. Казвал съм го много пъти.

Купър: Как така? Та вие просто вдигате ръце и чудото става.

Каренца: Аз съм само като музикален инструмент, на който свири виртуоз. Господ изпълнява музиката, не аз.

Купър: Каква прекрасна метафора! По време на йезуитското си образование ли научихте тези неща?

Каренца: Какво искате да кажете? Че може би аз съм причината за онова, което се случва?

Купър: Вие го казахте, не аз.

Каренца: В гласа ви долових по-скоро страх, отколкото сарказъм.

Купър: Страх? Защо да се плаша от вас?

Каренца: Не от мен. Слушайте. Ще се опитам да ви обясня какво имам предвид.

Питър се наведе напред и се вторачи в обектива. Ликът му беше въздействащ, красив и искрен. Той явно владееше напълно положението.

Каренца: Когато за пръв път осъзнах... силата, която се демонстрира чрез мен, се ужасих. Мисля, че всеки на мое място би се почувствал така. Едва след като се научих да използвам таланта, или „дарбата“ си, както се изразяваше моят покоен приятел Даниел Елингтън, аз престанах да се страхувам от нея. Ето защо не обвинявам нито вас, нито когото и да било друго, че изпитва подозрения, страх или дори презрение. Разбирате ли, чувствам някаква неизбежност в състоянието си — нямам друг избор, преподобни. Трябва да продължа по пътя, който Бог ми е предначертал.

Купър: Разбирам... И накъде води този път?

Каренца: Не съм сигурен. Но знам закъде не води.

Купър: И закъде?

Каренца: До вратата на Църквата на Светата Дарохранителница.

Фримейсън Купър се подсмихна, докато осмисляше забележката. Видеостената зад Камерон регистрира цяла гама от реакции, вариращи от стъписване до откритата ярост на църковния настоятел Калхун. Единственият, който запази спокойствие, беше изключително хладнокръвният Фримейсън Купър. В този миг Марион видя, че той е опасен човек. Около него витаеше ореол на мрачна властност. Очевидно не обичаше да му се подиграват.

Преподобният се облегна назад и склочи пръсти в знак на дълбок размисъл — поза, с която толкова често въздействаше по сателитния канал.

Купър: Не ви ли харесва моята църква?

Каренца: Честно казано, намирам религията ви за отвратителна.

Купър се усмихна. Купър:

Е, това се казва изненада. Не съм и подозирал, че храните такива чувства.

Каренца: Принуден съм да бъда откровен. Във вашата църква членуват милиони хора — след като, разбира се, ви изпратят съответните суми. Бих казал, че се интересувате повече от спасението на парите, отколкото на душите, преподобни.

Купър: Средствата за поддържането на двайсет и четири часовасателитна програма са изумително големи. Не е необходимо да ви го казвам.

Каренца: Разбира се, преподобни.

Питър се обърна, взе един лист от близката масичка и започна да чете.

Каренца: Разходите ви за миналата година са 456 милиона долара — за всичко, от хонорари до рекламни диплянки. Доходите ви за същата година възлизат на 503 милиона. Така ли е, преподобни?

За миг Купър изглеждаше потресен, сетне се усмихна равнодушно.

Купър: 0, нямам представа. Затова църквата ми наема счетоводители. На тях трябва да зададете този въпрос.

Каренца: В такъв случай цифрите са верни. Защото аз направих именно това — обърнах се към фирмата която се занимава със счетоводството ви.

Купър: Какво? И те ви казаха?

Каренца: Да.

Купър очевидно се ядоса, но много умело сдържаше гнева си. На челото му изпъкнаха няколко вени и лявата му ръка се сви в юмрук, но нищо повече.

Купър: Разбирам...

Каренца: И така, ако приемем, че сметките им са приблизително точни, 47 милиона долара са влезли в нечий джоб. Не знам за зрителите, но въпросът, който мигновено изскача в моите мисли, е: в чий джоб?

Купър: Не обръщам толкова голямо внимание на паричните въпроси на моята църква, отче. За такива неща се консултирам с финансистите или с директорския съвет.

Каренца: Да, убеден съм, че те имат — съвсем ясна представа къде отива разликата.

Купър: Не ми харесва тонът ви, отче. За злоупотреби ли намекувате?

Каренца: Не знам как го наричате. Но кажете, преподобни, вярно ли е, че вие всъщност притежавате градовете Бесемет и Бирмингам в Алабама? И че държите контролния пакет от акции на почти всички производства в областта Шелби?

Купър: Е, няколко корпорации имат делови връзки с Шелби...

Ппър пак погледна листа, после отново се вторачи в камерата.

Каренца: И така... Компании с имена като „Божествен агнец лимитид“, „Маслинен горичка инкорпорейтид“, корпорация „Фрикуп“ ... които всъщност са ваша собственост. Така ли е, преподобни?

Купър: Добре сте се подготвили.

Каренца: Благодаря.

На екрана внезапно се появи лицето на Мел Камерон. Изглеждаше доволен. Предаването протичаше така, както се бе надявал.

Камерон: Господа, извинявайте, че ви прекъсваме, но трябва да излъчим реклами.

Видеостената зад Камерон показва последователно лицата на всички гости. Физиономията на Купър изразяваше едва сдържан гняв.

Купър: Почакайте! Как се осмелявате да прекъсвате точно сега?

Камерон: Съжалявам, преподобни, но трябва да дадем възможност на нашите телевизионни клонове да се представят. По всичко личи, че ще надвишим определеното ни време и те трябва да чакат.

Купър: Къде остана равнопоставеността? Настоявам за еднакво време!

Камерон: Предоставихме ви достатъчно време, преподобни. Програмата продължава да се излъчва.

Започнаха рекламите. Марион взе дистанционното управление от Били, изключи звука и каза:

— Не очаквах, че Питър ще извади тежката артилерия. А ти?

Той поклати глава.

— И аз.

— Невероятно. Сякаш обяви война на всички.

Били кимна.

— Видя ли лицето на Купър накрая?

— Беше бесен, нали? Били се прокашля.

— Нямах предвид това. Мисля, че Купър е истинска змия, Марион.

— Били!

— Така е. Всеки, който има толкова пари като него, може да си купи каквото поиска. Питър е луд да се заяжда с такъв тип. Марион се вгледа в него, сетне попита:

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Запомни думите ми. Купър не обича да му се подиграват.

— Да, вярвам ти. Смяташ, че трябва да засилим охраната ли?

— Да. Още утре ще говоря с момчетата.

Марион отново погледна екрана. Камерон тъкмо даваше на преподобния Купър възможност да коментира фактите, изнесени от Питър. Но Купър умело отклони въпроса. Подходящият момент беше отминал и той предпочете да наблегне на необходимостта от религия в днешния объркан свят, позовавайки се на скорошните природни бедствия. Направи връзка между настъпващия край на хилядолетието и внезапните наводнения, урагани, вулканични изригвания, ужасите на гражданската война в Южна Африка и повсеместния упадък на законността и реда в света. Калхун допълни изказването му с непубликувана информация за взрива от новородени с увреждания и съобщенията на фермерите от Илинойс за множество уродливи раждания сред добитъка. Марион не беше съгласна с тези обобщения, но някои от споменатите катастрофи не можеха да бъдат пренебрегнати. Светът наистина се носеше стремглаво към някакво уникално събитие — далеч по-голямо от края на века — и понякога тя имаше чувството, че човечеството е на ръба на истински катаклизъм.

Ако предзнаменованията и поличбите бяха налице, както твърдяха проповедниците, вероятно Питър можеше да направи нещо, за да облекчи положението на хората. Марион продължи да гледа предаването, което стана безинтересно. Питър мълча през цялото време. Явно бе казал ксичко, което искаше, и когато усети, че шоуто става скучно, Камерон се приготи да му сложи край. Марион погледна Били, който седеше умълчан и слушаше как Камерон казва лека нощ на гостите. Тази вечер Питър се бе обърнал към огромна аудитория и беше успял да я спечели на своя страна. Провалът в Колорадо избледня. Марион чувстваше как властта му непрекъснато нараства.

СЕЙНТ ЛУИС, МИСУРИ — ТАРДЖЕНО. 10 НОЕМВРИ 1999

В десет часа сутринта той седеше в една закусвалня на Олни Стрийт. От седем и половина обикаляше кафенетата, павилионите за вестници и списания и другите обществени места, където хората се спираха да обсъдят онова, което бяха видели по телевизията. Не правеше нищо — само ги наблюдаваше и слушаше внимателно.

Това беше тактика, която бе научил преди години. Нямаше подобър начин да разбере какво мисли средностатистическият гражданин.

Всички говореха за „Нюзнайт“. Макар да знаеше, че предаването е популярно, Тарджено се учуди на броя на зрителите му. Пиеше кафето си и изчисляваше наум резултатите от своето ненаучно, но точно преброяване.

Каренца бе спечелил убедителна победа. Като се започнеше от продавачите индийци и вьетнамци и се свършеше с работниците баптисти и агностиците инвестиционни брокери, всички одобряваха предизвикателния свещеник; Харесваха стила и прямотата му и най-вече начина, по който беше унижил Фримейсън Купър.

От една страна, предаването наистина беше внушително. Каренца излъчваше неподправено обаяние и човек неволно го харесваше. От друга, Тарджено беше озадачен. Не желаше да харесва Каренца, нито дори да му симпатизира. Оцелял бе благодарение на постоянната си бдителност, вечна подозрителност и факта, че гледаше на всичко като на потенциален източник на опасност, коварство и дори на крайното разочарование — смъртта.

Неизвестно защо масовата обществена подкрепа за Каренца го разтревожи. Трябваше да се свърже с Франческо и да обсъдят положението.

Според Тарджено Каренца бе натрил носа на Фримейсън Купър, но същевременно си бе създал силен противник. Реши да отиде до Бесемет, Алабама. На Купър не можеше да се има доверие — нали бе видял лицето му. В очите му гореше гняв и чиста омраза. Чувствата му

бяха прикрити зад язвителна усмивка и неразгадаеми за всеки освен за опитния професионалист. Тарджено се бе вглеждал в очите на мнозина отчаяни и отмъстителни люде и познаваше това изражение. То вещаеше смърт.

БЕСЕМЕТ, АЛАБАМА — КУПЪР. 1 ДЕКЕМВРИ 1999

Трябваше да признае, че младият свещеник е много смел. Е, скоро щеше да му подреже крилцата... Той се подсмихна и пресуши уискито си. Обядът му, беше салата от спанак със сусам, лимонов сок и пастет от пушена съомга. Гадост, но трябваше да пази диета. Седеше до масата край покрития басейн и мислеше за отец Питър. Беше невероятно, че младият свещеник се бе добрал до кирливите му ризи. Вече бяха започнали да хвърчат глави. През следващите седмици Фримейсън щеше да проследи откъде е изтекла информацията и да очисти корпорациите си от предателите. Всъщност това беше дори забавно. Забравил бе как хората се гърчат под угрозата на съсипаното си бъдеще. Особено много му харесваше, когато го молеха за прошка — нещо, което той толкова усърдно проповядваше. По дяволите, не разбираха ли, че той им прощаваше? Само ги уволняваше. Можеше да им стори много по-лоши неща. Вътрешният телефон иззвъня и Фримейсън вдигна слушалката.

— Да?

— Сине — каза баща му, — размишлявах за всичко. Защо не слезеш при мен, за да ти кажа какво мисля по въпроса?

— Идвам веднага, тате...

Баща му седеше зад бюрото, облечен в хубав тъмносив вълнен костюм, с бяла риза и яркочервена вратовръзка. Отдавна не бе изглеждал толкова спретнат.

— Здравсти, тате. Какво става?

— Е, знаеш, че не е оная ми работа — ухили се Закари.

— Защо си се докарал така?

— Мисля довечера да мръдна до Бирмингам. Отдавна не съм ходил там. Може да отида на кино.

— Добра идея.

Закари Купър посочи стола до бюрото си.

— Седни, сине...

Фримейсън се подчини и скръсти ръце.

— Е, какво мислиш?

— Лоши неща, сине. Ужасни мисли.

Баща му избърса устни с опакото на ръкава си — жест, който Фримейсън познаваше отдавна. Той означаваш две неща-баща му беше или нервен, или разстроен, и му беше необходимо силно питие.

— Кажи, тате.

Закари го погледна с мъничките си като на птиче очи.

— Трябва да се отървеш от него, сине. Ако го оставите да продължава така, всички ви ще съсипе. Това ти е ясно, нали?

— Да.

Фримейсън преглътна с усилие. Внезапно почувства силна болка в главата, сякаш започваше мигрена. Ръцете му се разтрепериха. Не че мисълта да убие човек го разстройваше толкова много. Безпокоеше го, че ще убие човек, свързан с Бога.

— Нямах ли някаква друга идея?

— Освен да го убием? — Искаш да кажеш, че имаш друг избор ли?

Фримейсън кимна и отново преглътна.

— Е, можеш да се опиташ да го zlepоставиш. Един скандал винаги върши добра работа, но този човек, изглежда, може да се справи с всякакви гадости. Или просто да не му обръщаш внимание и да се надяваш, че един ден той ще изчезне — което обаче е малко вероятно...

Настъпи продължително мълчание. Закари се закашля и разсеяно избърса устни.

— Не, не виждам друг начин...

Фримейсън поклати глава.

— Аз също...

— Тогава ще го направиш, така ли?

Баща му продължаваше да го гледа вторачено.

— Да, тате, ще го направя.

Закари Купър плесна с ръце, сетне потърка пръсти, сякаш ги миеше.

— Браво. Добър син съм отгледал! А сега слушай, защото ще ти трябва план...

ВАТИКАНА — ФРАНЧЕСКО. 11 ДЕКЕМВРИ 1999

Беше много късно и когато телефонът иззвъня, Джовани веднага се досети кой се обажда.

— Да, Тарджено — каза той.

Допуши му се. Посегна машинално към цигарите и запали.

— Усещаш кога ще се свържа с теб, а? — рече Тарджено.

Джовани щракна със „Зипо“ — то. Димът го успокои моментално.

— Имаш ли новини?

— Мисля, че да. Фреди Бевинс получи съобщение от нашия приятел преподобния. В основни линии Купър заповядва на главореза си да се прибере заради някакво съвещание. Утре вечер.

Франческо кимна.

— Знаеш ли какво ще обсъждат?

— Още не, но ще разбере. Възнамерявам да бъда там. По всяка вероятност главната точка в дневния ред ще бъде нашият любим чудотворец.

— Ех, Тарджено, трябва ли винаги да си толкова непочтителен?

— Така спасявам живота си. Нещо друго?

— Не искаш ли да знаеш кои ще присъстват на съвещанието?

— Да разбира се — уморен отговори Франческо. — Кажи ми.

Списъкът на поканените съдържа множество познати имена — водачите на теле-евангелистките църкви и всички по-известни „пътуващи“ проповедници.

— Хм, интересно. Група съпернически си пирани, събрани на едно място. И през ум не ми е минавало, че може да се случи такова нещо.

— Освен ако не са изправени пред някаква обща заплаха.

— Как ще влезеш на съвещанието? — попита Джовани.

— А, професионална тайна. Не се притеснявай за това. Дори да не стане, прикрепил съм подслушвателни устройства на Бевинс.

— Има ли начин да ги открие?

— Едва ли. Макар че го бива. Всъщност в Колорадо може и да ме е забелязал, но му липсва международен опит.

— Забелязал ли те е? Сериозно ли говориш?

— Спокойно отче, не се вълнувай. Може да е видял, че не съм само участник или зрител, но нищо повече. Вероятно ме е взел за агент на ФБР или някоя друга правителствена организация. Но това няма значение. Проме-них външността си. Сега няма да ме познае.

— Е, дано си постъпил правилно...

— Фактът, че още съм жив, е доказателство за това. Това съвещание ме безпокои. Явно се свиква набързо и по спешност.

— Съгласен съм. Всички ли ще отидат?

— Да, с изключение на един. Робърт Съдърланд е на ски в Швейцария.

— Обади ми се веднага, щом научиш нещо.

— Разбира се. Както казват американците: ти подписваш чековете.

— Каква лоялност. Не знам как бих живял без нея.

— Трябва да затварям. Предстои ми много работа. Имаш ли да кажеш още нещо?

— Нищо особено. Етиен продължава да настоява за аудиенция с папата. Твърди, че имала информация, която можела да разкрие само на него.

— Светият отец съгласен ли е да се срещне с нея?

— Той дори не подозира за съществуването ѝ.

— Все ще уредим нещо — може би негов двойник. Това може да я успокои.

— Правете каквото искате. Затварям.

— Господ да ти е на помощ.

Тарджено се изсмя.

— Не мисля, че компанията ми ще Му хареса. Лека нощ, Вани.

Линията изщрака и прекъсна. Джовани въздъхна тежко. Може би съвещанието се свикваше само като предварителна подготовка за Международния религиозен събор.

Инстинктите му обаче подсказваха нещо много по-голямо.

Франческо угаси лампата, върна се в леглото и прокле затрудненията си. Беше твърде далеч от мястото на събитията и това го измъчваше. Не искаше да зависи от Тарджено за информация, но

мисълта, че не владее положението, беше много по-неприятна. Фримейсън Купър.

Джовани Франческо би дал всичко, за да разбере какво си е наумил този тип.

Но образът на властния телевизионен проповедник избледня пред по — голямата сянка, надвиснала над всяка негова мисъл. В плана имаше някаква грешка. Въпреки въздействието на Питър светът не вървеше към рая. Нап ротив, всяка победа на Питър се съпътстваше от бедствия и катастрофи. И след като самият Питър се провали, Джовани не можеше да се отърси от мисълта, че във великия замисъл има някакъв недостатък.

Може би Викториана имаше право и Господ наистина се опитваше да им каже нещо чрез Етиен. Вероятно виденията ѝ не бяха халюцинации, а небесни телеграми, изпратени от нетърпеливата Божия ръка.

А те не обръщаха внимание на монахинята.

Мисълта го изпълни със страх. Ужасът, който често бе изпитвал, когато се усъмнеше във вярата, му се стори нищожен пред новото хрумване. Какво бяха създали? И как щяха да го обяснят? Какво всъщност означаваше да бъдеш прокълнат? Прокълнат.

Навеки. Безкрайна, постоянна и нестихваща болка? Или нещо по-лошо? Съзнанието, че няма никаква надежда. Нито установен ред, светлина или утеха. Прозрението, че окаеният ти край е причинен от собствената ти гордост и високомерие. Преди години прочете един от философите атеисти, който пишеше, че проклятието е все едно да гледаш в бездната — също вторачила се в теб. Тогава не разбра какво има предвид мислителят. Но сега...

БЕСЕМЕТ, АЛАБАМА — КУПЪР. 12 ДЕКЕМВРИ 1999

Фримейсън седеше начело на масата в разкошната си заседателна зала и оглеждаше гостите си. Освен Джери Гудроп и църковния наставник Калхун присъстваха още десетина други сателитни проповедници. Фримейсън поз-наваше всички и макар да не се осмеляваше да твърди, че са му приятели, ги смяташе за съюзници — поне за момента. След обичайното представяне и размяна на несъществени реплики Фримейсън призова към внимание. Всички приковаха поглед в домакина.

— Мисля да започнем без заобикалки, господа — рече той. — Всички знаете защо сте тук — трябва да вземем някои решения относно отец Каренца.

Разнесе се одобрителен шепот.

— Имам няколко идеи, които смятам да споделя с вас продължи той. — Но първо искам да чуя вашето мнение. Никой не показа, че има конкретни предложения. Точно както бе предполагал. Всички седяха и го гледаха. Купър си наля три пръста уиски, отпи, пое дъх и започна:

— Добре, момчета, тогава слушайте. Знам, че всички тук сме не само духовници, но и бизнесмени. Не се стеснявам да ви кажа, че доходите ми намаляха. И всички ние знаем защо. Боби Лий Мастърс от Ноксвил вдигна ръка и тихо каза:

— Фримейсън, не мислиш ли, че това се дължи на нападките му срещу теб в „Нюзнайт“?

На Купър никак не му се понрави, че му напомниха за онова проклето предаване, но фактите си оставаха и той прецени, че въпросът е уместен.

— Разбира се — отговори Фримейсън. — Не се срамувам да призная, че губя пари. Но искам да знам какво е положението с вас.

Гостите се запоглеждаха, сякаш всеки се притесняваше да започне пръв. Фримейсън се обърна към неколцина от тях.

— Е, добре — рече накрая Самсон Гидингс. — Здравата съм я закъсал.

— И аз — присъедини се преподобния Джеймс Лейкърби. — Затъвам все повече. Не виждам никакви признаци на обрат.

Това явно отприщи бента.

— Аз също — обади се друг. — Направо загивам.

— И с мен е същото. — Няма кого да заблуждавам освен себе си. — И аз съм в купа, Фримейсън.

— Да, така и предполагам. Въпросите са два. Защо става така и какво може да се направи?

Самсон Гидингс се наведе напред и извади една от отвратителните си дебели пури, с каквито паството му никога не го бе виждало. Внимателно подряза края с джобно ножче и обходи с поглед присъстващите.

— Ами, за мен е ясно — той изглежда много по-добре от нас. И не говоря само за красивото му лице.

— Да — съгласи се Джон Гудинаф, пълен мъж със зле прикрепена на темето перука и без врат. — Пред него всички бледнеем. Той върши добри дела и не иска нищо в замяна.

— Какви ти добри дела! Та това са истински чудеса! — възкликна Гидингс. — Амин — обади се някой.

— Хората ни възприемат в различна светлина — продължи Гудинаф. — Опитам се да не му обръщам внимание. Дори не споменах за съществуването му, но мисля, че заприличах на щраус, заровил глава в пясъка.

— И навирил задник... — ухили се Самсон Гидингс. Е, някои от нас правят това от години.

Из стаята се разнесе приглушен смях.

— Няма смисъл да злословим по негов адрес — каза Джеймс Лейкърби. — Досущ лисицата и киселото грозде.

— Дори по-лошо — рече Боби Лий Мастърс. — Изглеждаме пълни глупаци и лицемери! Хората се чудят как е възможно да не обръщаме внимание на човек, появил се точно в края на хилядолетието, който може да е... Ами, Онзи, за Когото всички говорим. Най-сетне достойна за размисъл тема. Време беше да обсъдят фактите. Но никой нямаше настроение за това.

— Не знам за вас — каза Фримейсън, — но аз не го вярвам.

— Някои от нещата, които той направи, не подлежат на мнение — възрази Гидингс.

— Защо обсъждаме това? — попита някой. — Предполагам, че не си ни поканил, на теологична дискусия.

— Разбира се, че не, момчета. Събрах ви, за да ви попитам какво да правим с Каренца.

— Нищо, освен да му докажем, че и ние можем да бъдем добрата сила в света.

— Не — категорично се противопостави Фримейсън. — Никога ли не ви е минавало през ум, че той може да не е Онзи, за КОГОТО ГО МИСЛИМ?

— Не може да бъде! — извика Гудинаф. — Човек като нас? Невъзможно!

Разнесе се хор от възмутени отрицания. Фримейсън очакваше такава реакция, но въпреки това се изненада. Нямаше смисъл да играе игрички с тях. По-добре да им го каже направо.

— Господа, имам причина да смятам, че сме избрани да изпълним Божията воля...

Джери Гудроп стана и го погледна в очите.

— Купър, мисля, че си откачил.

Думите му предизвикаха взрив от вълнение. Страхове, желанията и жестокостта им се изляха като воняща помия. Фримейсън се опита да им внуши, че са избрани от Бога да премахнат Каренца, но те не му повярваха. Скоро разбра, че няма да спечели одобрението им. Искаше ли да осъществи плана на баща си, трябваше да действа сам. Макар че всички възразиха на идеята Питър Каренца да бъде „отстранен“, групата се раздели на две по въпроса дали Купър има вина, само защото е помислил за такова решение на проблема. Някои окачествиха плана му като чист религиозен фанатизъм. Чувствата на други варираха от учудване до страх и гняв. Фактът, че Фри-мейсън бе престъпил границите на приличието, беше очевиден дори за шайка мошеници като присъстващите.

Купър се съгласи с ветото им и побърза да закрие съвещанието.

След дискусията Фримейсън заведе повечето гости при басейна, където ги чакаха десетки млади християнки, поканени специално за случая. Дългите крака и вирнатите гърди дадоха възможност на духовниците да забравят неприятностите си за няколко часа. Ала неколцина от по-разгневените учтиво отказаха гостоприемството на Купър и потеглиха с лимузините към частните си самолети. Беше

неприятно, че загуби благоразположението им. Но щеше да изгуби още повече, ако не отстояше позицията си. И щом като бяха толкова безсилни да го подкрепят, той щеше да действа сам. Нямаше друг избор.

Фримейсън седеше настрана и наблюдаваше оживлението. После се обади на Бевинс по вътрешния телефон. Фреди бе долетял от Сейнт Луис специално за съвещанието.

— Бевинс — тихо каза Купър. — Довечера ела при мен за разговор на четири очи. Имам нова задача за теб.

СЕЙНТ ЛУИС, МИСУРИ — УИНДЗОР. 13 ДЕКЕМВРИ 1999

Студените декемврийски ветрове вилнееха по залежените брегове на реките и градските улици. Марион погледна мрачното небе и се зачуди дали някога ще дойде пролетта. Но не зимата, а Питър вкаменяваше сърцето ѝ.

Минаха повече от четири седмици от появата му в „Нюз найт“, а той беше разменил с нея само няколко думи. Прекарваше все повече време сам — или в кабинета си в сградата на фондацията, или в мансардата край Ривър Парк. Пренатоварваше програмата си, като по този начин се изолираше от всички — но предимно и умишлено от нея.

На вратата се потропа и Марион се зарадва, че прекъсват мислите ѝ.

— Отворено е...

— Здравсти — рече Били и влезе в кабинета. — Познай кой иска да ни види.

— Той ли? Кога?

— Веднага.

Марион стана и оправи полата си. Изискванията на служебното положение на Били и отговорността на бъдещ баща го бяха променили до неузнаваемост. Хората, които сега се запознаваха с него, никога не биха повярвали, че е бил рокер. Марион уважаваше способността и желанието му да се променя и си позволи да му стане приятелка. Напоследък, ако не бяха разговорите с Били, тя би се побъркала.

— Добре. Горе ли е? — попита Марион.

— Да, в кабинета си.

Били чакаше до вратата. Изглеждаше нервен и тя също се притесни, ала същевременно изпитваше и любопитство да разбере какво иска Питър.

— Имаш ли представа защо ни вика?

Били поклати глава.

— Не. Надявах се, че ти знаеш.

— Може би ще ни уволнява... — ухили се тя.

— Странно, и аз си помислих същото — засмя се Били.

Качиха се в асансьора и Били натисна копчето за горния етаж.

— Е, поне винаги можем да се върнем към предишните си занимания.

Той я погледна в очите, — сетне поклати глава.

— Не и аз, Марион. Мисля, че вече ще ме е страх от мотоциклета.

Тя стисна ръцете му.

— Знам какво имаш предвид, Били. Всички се променихме покрай него, нали?

Вратите на асансьора се отвориха. Двамата тръгнаха по коридора към големия двустаен апартамент. Питър седеше в хола, зад отрупаното с книжа бюро. В единия край имаше компютър, а в другия — няколко телефона. Каренца беше облечен в познатите небрежно елегантни дрехи — синя риза, сивокафяв елек, избелели джинси и маратонки „Рийбок“. Вдигна глава в очакване, без да променя безстрастното си лице.

— Моля, седнете. Искам да поговорим за нещо.

В гласа му имаше нюанс, който Марион не можеше да определи. Притесняваше се, че разстоянието, което той бе поставил помежду им, вече не ѝ позволяваше да го разбира.

— Какво има? — попита Били. Опита се въпросът му да прозвучи нехайно, но не успя.

— Току-що получих това — отговори Питър и им подаде по един екземпляр.

Беше покана за Международния религиозен събор в Лос Анджелис.

— Фримейсън Купър ли стои зад цялата тази работа? — попита тя.

— Да — отговори Питър.

— Ще приемеш ли?

— Точно за това исках да разговаряме. Мислите ли, че идеята е добра?

— Не знам — каза Били. — Прилича ми на измама. Самореклама за Купър и телевизионните му приятели...

— Да, и аз си помислих така. И все пак, възможно е да използваме събитието в името на доброто. Не мислите ли?

— Искаш ли да отидеш, Питър? — попита Марион и го погледна изпитателно.

— И да, и не. Папата е решил да участва — добави той и им даде по още един екземпляр от някакво писмо.

Марион го прочете, Отец Джовани Франческо известяваше за намерението на папата да присъства на Събора и настояваше Питър също да бъде там. Марион забеляза интимния и все пак странно почтителен тон на писмото.

— Струва ми се, че нямаш кой знае какъв избор — рече Били.

— Да, но винаги разполагам с няколко варианта.

— Това ли е онзи отец Франческо? — попита Марион.

Питър се поколеба за миг, после каза:

— Да.

— И така, значи ще отидеш? — попита Били някак странно.

— Въпреки онова, което мислите, аз все още ценя мнението и преценката ви — каза Питър. — Какво смятате?

— Възнамеряваш ли пак да направиш зрелище като в „Нюзнайт“? — попита Марион.

— Съвсем не. Ако искате, вярвайте, но тогава нищо не бях планирал. Подготвих се предварително само за всеки случай и когато започнаха да ме нападат, просто отвърнах на удара.

— А каква е връзката с папата?

— Според мен папата мисли, че е важно да се представим обединени — особено католиците. Макар да бях свещеник, нито аз, нито папата сме казвали нещо, което да подсказва, че съм представител на католическата църква.

— Мислиш ли, че Светият отец иска да внуши на света, че е така?

— Може би, като се има предвид популярността ми. Във всеки случай смятам да отида. Съчетайте го с пътуването ми до Вашингтон и Орегон.

Въпреки предишните си твърдения, Питър говореше така, сякаш Марион и Били бяха само изпълнители.

— Можеш да пуснеш репортаж за маршрута ми, ако искаш — продължи той, — но предпочитам да не се вдига голям шум.

— Разбира се — отговори Марион, опитвайки се да установи приятелски тон. — Кога си вдигал голям шум?

Вместо да се засмее, той прие забележката ѝ сериозно.

— Ами... Чакай да помисля... Мисля, че връзката ни не беше шумна, нали?

Думата „беше“ се вряза в съзнанието ѝ и тя не чу останалото. Наистина ли всичко между тях бе свършило?

Питър я погледна безразлично. Чертите му бяха абсолютно равнодушни, сякаш можеше вечно да чака отговора ѝ.

— Не знам — каза тя. — Предполагам, че е така. Или беше така...

Били мълчеше и ги гледаше.

Питър насочи вниманието си към книгата на бюрото. Били и Марион бяха свободни — това беше ясно.

Негодник! Защо се държеше така с нея? Не виждаше ли какво преживява? Марион стана и го изгледа възмутено. Питър дори не вдигна глава.

— Ще се видим по-късно — подхвърли той и премести стола си, за да застане пред компютъра, — И ми кажи как върви репортажът, чу ли, Марион?

— Разбира се, Питър. Ще ти кажа.

Излезе колкото можа по-бързо от кабинета му. Искаше и се да му каже колко ѝ е писнало, но на него явно не му пукаше. Били тръгна мълчаливо след нея.

— Не бива да му позволяваш да те разстройва така — каза той, когато стигнаха до асансьора.

Марион усети, че по лицето ѝ се стича сълза. Болеше я толкова много...

— Всичко ще се оправи — добави Били. Тя загуби самообладание и се разплака. Беше и ядосана, и отчаяна, и засрамена.

— Той се превръща в нещо страшно, Били! В шибано чудовище.

СЕЙНТ ЛУИС, МИСУРИ — КЛЕМЪНС. 14 ДЕКЕМВРИ 1999

Ярката зимна светлина струеше през прозореца на втората спалня, която бяха пригостили за детска стая. Лорийн седеше на люлеещия се стол, отпуснала ръце върху големия си корем, и гледаше новата люлка и масичката за смяна на пелени — и двете отрупани с разни бебешки неща. Били беше купил всичко с първата си заплата като помощник на Питър.

Тя се усмихна, когато се замисли за съпруга си. Той се бе сближил много с отец Питър след смъртта на отец Даниел и Лорийн се гордееше с него. Естествено не се радваше, че отец Даниел е мъртъв, но ѝ беше приятно да вижда как Били се издига, облича се в хубави костюми и се превръща в истински джентълмен.

Едва не се изкикоти на глас. Толкова много неща им се бяха случили през последната година и нещо — при това все хубави — и то благодарение на отец Питър. Необикновен човек. Лорийн и Били седяха до късно и разговаряха дали отец Питър наистина е Спасителя. И това беше смешно, защото преди да се запознаят с него и двамата не даваха пет пари за религията. Но сега се занимаваха с Божиите дела и с отец Питър.

Стана и тръгна към банята. Усети леко изпукване и по краката ѝ започна да се стича вода. Лорийн започна да се кикоти, като разбра какво става. Най-после моментът дойде! Не знаеше кое да направи по-напред — да си приготви нещата за болницата, да се преоблече, да извика лекар или да се обади на Били...

Двайсет часа.

Така ѝ каза една от акушерките. Двайсет часа, откакто бе получила пълно разкритие. Контракциите бяха на всеки десет секунди.

— Били, умирам! — изпищя тя.

— Още малко, миличка — каза той и стисна ръката ѝ.

Явно беше притеснен, но се опитваше да се усмихви насърчително.

— Обади ли се... на... отец Питър? — изпъшка тя.

— Отдавна. Тръгнал е.

— Добре.

Лорийн беше решила, че отец Питър трябва да присъства на раждането, но когато каза на Били, той се опита да я разубеди. Ала тя продължи да настоява и Били се съгласи. Нали вече беше дясната му ръка. Ако бебето беше момче, щяха да го кръстят на младия свещеник.

Проряза я остра болка. Имаше чувството, че ще се пръсне. Изведнъж леглото ѝ тръгна нанякъде и над главата ѝ започнаха да проблясват лампи. Бутаха количката и по някакъв дълъг коридор. Влязоха в ярко осветена зала, облицована с плочки и пълна с хора със зелени престилки. Били вървеше до нея и стискаше ръката ѝ.

— Хайде, миличка, всичко ще мине чудесно. Скоро ще си имаме бебе.

Количката спря. Лорийн погледна нагоре и видя един лекар с очила. Няколко ръце я вдигнаха и внимателно я преместиха на друго легло.

— И така, Лорийн — каза през маската лекарят, — хайде да родим това бебе, а?

— Опитвам се — изпищя тя и тялото ѝ отново се разтърси от контракциите. — О, Боже, не ме интересува какво ще правите, само го измъкнете от мен, по дяволите!

— Трябва да ни помогнеш, мила — каза една от акушерките. — Напъвай се.

— Не забравяй да дишаш, скъпа — чу се гласът на Били, но сякаш от много далеч.

— Колко боли! Не мога да се напъвам повече! Ще умра!

— Можеш — каза лекарят. — Знам, че е трудно, но бебето вече се показва и трябва само още малко усилия.

— Къде е отец Питър?

— Ето ме, Лорийн — каза познатият плътен глас. Тя мигновено почувства, че из тялото ѝ се разлива топлина. Той беше тук.

— О, отче! Моля те! Помогни ми! Премахни болката!

От утробата ѝ излизаше нещо огромно, което я дълбаеше като длето и сякаш я разкъсваше на парчета.

— Ще се опитам — рече отец Питър.

Сложи ръце на корема ѝ и тя почувства топлина. Докосването му започна да изсмуква болката.

— Още един напън, Лорийн — каза лекарят. Господи, невероятно!

Колкото и бързо отец Питър да попиваше болката ѝ, на нейното място идваше ново мъчение.

— Това не е ли главата? — попита една от акушерките.

— Да — отговори лекарят. — Хайде, Лорийн, напъни се пак.

Нещо разкъсваше утробата ѝ. Все едно я изкормиха. Повече нямаше до допуска мъж близо до себе си! Господи, не!

— Ето, излиза... — спокойно отбеляза лекарят. — Още малко и...

Чу се женски писък. Лорийн се зачуди как може да пищи, когато не може да диша... Но после осъзна, че това не са нейните викове... Зрението ѝ се замъгли. Виждаше само неясни очертания. Лекарят се олюля и сложи ръка на устата си. Всички акушерки пищяха.

Нещо експлодира между краката ѝ и плъсна долу на плочките. Лорийн усети прилив на топлина и отслабване на напрежението, но болката не изчезна.

Светлините над главата ѝ се завъртяха и всичко посивя. Хората се движеха бързо около нея и говореха приглушено като обезумели. Една от акушерките хленчеше и се давеше. Ала бебешки плач не се чуваше...

— Били! Какво стана? Къде е бебето?.

— Почакай, миличка, ще се оправяш.

Гласът му беше немощен, напрегнат и разстроен.

— Отче Питър, къде е бебето ми? Искам си бебето!

— Тук съм, Лорийн — отговори той и стисна ръката ѝ.

— Какво стана, отче?

Някой я миеше между краката и ѝ слагаше компреси. Нищо не я интересуваха. Само си искаше бебето.

Отец Питър се наведе над нея. Изражението му беше странно — сякаш всеки момент щеше да избухне или в сълзи, или в смях.

— Лорийн, бебето е... мъртво.

Тя предчувстваше, че ще ѝ каже това. Думите само потвърдиха опасенията ѝ. Изведнъж болката от раждането се превърна в далечен спомен. Мисълта, че бебето е мъртво, стана черна дупка в душата ѝ, канецерогенно образувание, което щеше да я разяде.

Някой стискаше ръката ѝ. Тя видя разплаканото лице на Били.

— Така е по-добре, миличка... И без това нямаше да оживее...

— Момче ли беше, или момиче, Били? Трябва да знам... Не може ли поне да го видя!

— Лорийн... Гласът на отец Питър трепереше от болка.

— Не бих ви съветвал — рече лекарят.

— Защо не мога да видя бебето си? Били, момче ли беше, или момиче? Били се разплака неудържимо.

— Не знам, Лорийн.

Тя също се разплака. Надигна се, разтърсвана от ридания.

— Искам да видя бебето си! — крещеше Лорийн.

Някакво движение прикова погледа ѝ — една от акушерките покри нещо и бързо го изнесе с количката.

Лорийн само зърна онова, което лежеше там, но образът се запечата в паметта ѝ. Малко, лъскаво и червено. Кръгло и издуто, с безформена глава, твърде голяма за торса. Изкривени крайници като клоните на болно дърво. Органите бяха от външната страна на тялото, сякаш някой го беше изкормил.

Покриха го с чаршафа и го отнесоха. Може би за да го затворят в стъкленица със специален разтвор или да му направят дисекция и да го зяпат, или просто да го хвърлят в найлонов чувал и да го кремират. Нямаше значение. Дори и да беше урод, тя все пак го видя...

ВЪТРЕШНИ ЛИНИИ НА САЩ, ПОЛЕТ 1104 — БЕВИНС. 15 ДЕКЕМВРИ 1999

Излитането от Бирмингам беше ужасно поради необиквено силната снежна буря, разразила се из този край на щата. Сега, високо в небето, Бевинс си мислеше за задачата, Беше вършил какво ли не по заповед на Фримейсън — Купър, но това минаваше всякакви граници... За какво, по дяволите, мислеше, когато се съгласи? За парите естествено.

Когато ти предложат достатъчно мангизи, за да не се налага да работиш до края на живота си, не можеш да откажеш — каквато и да е задачата.

Въпросът обаче беше дали е в състояние да я свърши. Не че не можеше да измисли как да я осъществи. Ставаше дума за военна стратегия и избиране на подходящия момент, което винаги беше осъществимо. Не, измъчваше го нещо много по-основно. Проблемът беше, че трябваше да се справи съвсем сам.

Без ничия помощ. Пред очите на Оня, който гледаше от небето. Въпреки взаимоотношенията си с преподобния Купър, Фреди не беше сигурен дали вярва в Бога и в доброто и злото.

Грубо казано, никога не се беше затормозявал с въпроси от рода на кое е „етично“ или „морално“. Беше от онези хора, които смятат, че се справят криво-ляво добре. Беше убеден, че повечето хора шикалкавят, ако им се предостави възможност, мамят, променят цифрите в своя полза, лъжат, когато могат да се измъкнат безнаказано, и те прецакват, ако сметнат за необходимо.

Отпи от второто уиски, после си заслади с глътка кока-кола. Дали пък да не се напорка, докато стигнат до Сейнт Луис, и да не се притеснява дали Питър Каренца ще попадне в обсега на избраното от него оръжие?

ЛОС АНДЖЕЛИС — ТАРДЖЕНО. 25 ДЕКЕМВРИ 1999

Изгрев слънце. Коледното утро беше топло и слънчево. Ветрецът беше по-скоро приятен, отколкото хладен. Играчите на голф обичат такова време, сърфистите — също, стига да имат неопренови костюми. Пришълците от другите краища на страната не можеха да свикнат с ярката слънчева светлина и високите температури по Коледа и макар да мразеха снежните виелици, мнозина предпочитаха облачното небе и неприятния вятър, които съответстваха на атмосферата на сезона.

Ала това коледно утро в Лос Анджелис беше необикновено. Стотици хиляди хора се бяха събрали в най-новия архитектурен храм на града — Спортния комплекс.

Стадионът беше достатъчно голям, за да побере шест ракетни площадки, и имаше места за над двеста и петдесет хиляди зрители. Навсякъде бяха разпръснати апартаменти, панорамни асансьори, ресторанти, барове и дори нощни локалитети. Нощем Спортният комплекс приличаше на кораб-майка от „Блиски срещи от трети вид“ на Спилбърг. Всички останали градове завиждаха на жителите на Лос Анджелис за олимпийския колизей. Кметовете на по-големите американски градове несъмнено предпочитаха да имат такъв палат, отколкото да подобрят общественото образование или програмите за подпомагане на възрастните или бездомните.

В Спортния комплекс вече се бяха състояли рокконцерти, баскетболни и футболни мачове и Игри на Добрата воля, но Международният църковен събор беше първото религиозно събитие, което щеше да се проведе там. Радио и телевизионни екипи от сто и четирийсет страни бяха разположили камерите и техниката си. Сателитните чинии никнеха покрай стадиона като гъби след напоителен дъжд. Милиарди хора щяха да станат свидетели на Събора. Техническите лица сновяха насам-натам като работни пчелички, подготвящи кошера за посрещането на царицата-майка. Ако беше видял агента си в този момент, Франческо едва ли би го познал. На мястото на късата коса имаше дълги руси кичури, а елегантните мустаци бяха пожертвани заради маскировката. Облечен в белите

работни дрехи на техник от екипа на Църквата на Светата Дарохранителница, той се мотаеше на горните нива на Спортния комплекс и се преструваше, че е от армията работливи мравки, които извършваха последните приготовления за голямото предаване. Имаше десетки екипи от цял свят и се говореха най-различни езици. Навред цареше бъркотия и Тарджено беше свободен да ходи, където иска. По-късно охранителните фирми щяха да въдворят ред и да се приготвят за събитието. Но в момента бездействаха. Тарджено застана в сянката на прожекторите, които се извисяваха като гигантски криви рогове. В суперструктурата се преплитаха многобройни пътеки и стълби и всичко бе замаскирано или скрито с архитектурни трикове. Спортният комплекс предлагаше множество места за скривалище на един убиец. Тарджено възнамеряваше да избере няколко удобни позиции, за да покрие всеки възможен ъгъл. Закрачи бързо сред техниците. Носеше тефтер и радиостанция и се преструваше, че говори по нея. За страничните наблюдатели Тарджено беше само един служител, стареещ се да изпълни възложената му задача.

Отгоре се виждаше ясно централната сцена. Разположена точно в средата на стадиона, издигната на сложна апаратура от електрически мотори, огромната овална платформа беше направена така, че да се завърта на всеки час. Използвана често за концерти и други представления, въртящата се сцена се харесваше много на зрите лите. Където и да седяха, те можеха да виждат всичко.

Движението по посока на часовниковата стрелка предлагаше и на всеки потенциален убиец вечно променяща се панорама от мишени. Пък и въртенето беше достатъчно бавно и човек можеше лесно да се прицели. Тарджено поклати глава, докато наблюдаваше работата на един от телевизионните екипи, който прикрепяше сателитна чиния на малка платформа. Около сцената имаше стотици, хиляди такива платформи — доказателство за предвидливостта на архитекта, който бе предположил, че събитията в Спортния комплекс ще се предават по целия свят. Правилно бе изключил вероятността платформите и сателитните чинии да бъдат удобни скривалища — те бяха твърде открити и уязвими за сканиращите устройства с инфрачервени лъчи, които реагираха на телесната топлина.

Не, трябваше да намери място, което да е достъпно и същевременно прикрито.

За всеки снайперист разстоянието до сцената не представляваше препятствие. От всяка точка в близост до платформите със сателитните чинии Тарджено можеше да уцели муха на носа на папата. А не беше кой знае какъв стрелец. Мнозина други стреляха по-добре от него. Ала това не беше единственото изискване за един убиец. Много важно беше умението да избереш подходящия момент, когато никой не гледа, когато жертвата е най-уязвима и когато имаш най-големи шансове да избягаш.

Тарджено не забравяше това крехко равновесие. Колкото по-близо се намираше до въртящата се сцена, толкова по-голяма беше вероятността за успех. Трябваше много да внимава, бавно да си проправи път през лабиринта от седалки и да провери всичко.

Това означаваше също, че трябва да помисли и за други методи — по всяка вероятност бомба. Охраната на стадиона едва ли щеше да търси устройство с часовников механизъм. Това би й отнело цели седмици. Невъзможно. Безсмислено. Но благодарение на развитието на микроелектрониката Тарджено имаше надеждна възможност да улавя в атмосферата характерните електрохимични признаци за наличието на преносими бомби. Другите устройства като лазер или микровълнови уреди се откриваха по-трудно, но имаше начин да се справи и с тях. Никой нямаше по-богата торба с номера от Тарджено. Ако в Спортния комплекс имаше нещо такова, той непременно щеше да разбере. Погледна часовника си и запомни часа — шест сутринта. Съборът щеше да започне по обед. Още шест часа. В редица други случаи бе разполагал с много по-малко време.

ЛОС АНДЖЕЛИС, КАЛИФОРНИЯ — УИНДЗОР. 25 ДЕКЕМВРИ 1999

Питър бе заминал предишния ден — преоблечен и сам. Марион вече не се обиждаше от отчуждеността му, но това не ѝ пречеше да се тревожи за него. Самолетът спря и гя се опита да престане да мисли за начина, по който Питър се променяше. Той вече не беше...

Обичайното съобщение на пилота и мигновеното шумолене на пътниците около нея я разсеяха. Били и Лорийн вече вървяха по пътеката между редовете. Тя тръгна след тях, слезе от самолета и пое по терминала.

Въпреки загубата на бебето, Били възвръщаше силите и решителността си. С нищо не показваше, че вярата му в Питър е разклатена — поне засега. Остана му предан и напълно зависим от него. Лорийн още страдаше. Марион я наблюдаваше как се движи неспокойна сред тълпите на летището, глуха за шума и багрите наоколо.

— Ето лимузината ни! — извика Били и посочи една дълга бяла кола.

Шофьорът държеше табелка с надпис УИНДЗОР. Учтиво им помогна да се настанят, сетне потегли из Лос Анджелис. Марион забеляза, че Били се заплесва по всичко.

Виждаш ли нещо познато? — попита тя и сложи слънчевите си очила. Ослепителният блясък на южнокалифорнийското слънце посребряваше пейзажа. Въпреки видимите пластове смог, надвиснали над хоризонта, всичко изглеждаше необикновено ярко. Хотелът им се намираше на юг от университета и беше ограден с гигантски палми и буйна сенчеста растителност. Записаха се и Марион почувства, че напрежението и намалява. Да, мадам Уиндзор — каза служителят и им подаде не ключове, а магнитни карти. — Апартамент 780. Благодаря.

Искаше само да се изкъпе и няколко часа почивка, преди да прекара остатъка от деня и нощта в Спортния комплекс. Непрекъснато си повтаряше, че вече не я интересува кой и какъв е отец Питър. Реши,

че всичко е извън сферата на нейното влияние, и се остави да се носи по течението.

— Извинете — попита администраторът, като се вгледа в Били.
— Вие ли сте мистър Клемънс? Били Клемънс?

— Да. Защо?

— Има съобщение за вас.

Човекът му даде запечатан плик с емблемата на фондацията.

— Какво е това? — попита Марион.

Искаше ѝ се да надникне през рамото му и да прочете писмото, но се въздържа. Били отвори плика и бързо прочете съобщението.

— От един от охраната, Бевинс. Искане да ме види.

— Бевинс ли? Пише ли какъв е проблемът?

Били сви рамене и ѝ показва бележката. „Много е спешно. Трябва да те видя, веднага щом пристигнеш. Чакам във фоайето на хотел «Бевърли Хилс Ф. Бевинс».“

— Далече ли е хотелът?

— Не много. Били се обърна към Лорийн.

— Трябва да видя за какво става дума, миличка. Няма да се бавя.

— Добре, Били. Внимавай... Той кимна и погледна Марион.

— Би ли ѝ помогнала да се настани? Ще се върна веднага, щом мога.

— Разбира се. Всичко ще бъде наред.

— Благодаря ти. Трябва да бързам.

Били се обърна и излезе от хотела. Марион взе ръчния си багаж и тръгна към асансьорите. Изневиделица се появи пиколо, за да ѝ помогне с чантите. Вратите се затвориха и Марион изпита мимолетното чувство, че нещо не е наред. „Господи, моля те, дано не е така...“

Молитвата ѝ развълнува като никога. „Моля те, Господи, Който и да си Ти...“

„БЕВЪРЛИ ХИЛС“ — КЛЕМЪНС

Фреди Бевинс седеше във фоайето и четеше „Лос Анджелис Таймс“. Беше със сив костюм и черна вратовръзка, Дрехите му го отличаваха толкова явно като пришълец, че Били се зачуди дали да не се е докарал така нарочно.

— Здравей, Били — рече Фреди и стана да се ръкува с него. В другата си ръка стискаше бял плик.

— Добре ли пътува?

Били сви рамене. Нямаше време за празни приказки.

— Какво има, Бевинс?

Фреди пое въздух и го издиша бавно, дори театрално.

— Казаха ми да се обърна към теб по този въпрос, тъй като си постоянно край отец Каренца. Да отидем в бара. Ще те почерпя нещо и ще ти обясня какво да правиш.

— Мислех, че си в хотел „Уестуд“ с другите от охраната...

Бевинс кимна.

— Така е, но тук се отседнали едни приятели, затова реших да съчетая работата с удоволствието.

Бевинс се ухили и Били му се усмихна неловко. Фреди изглеждаше приятен тип, но у него имаше нещо мазно.

Минаха през обраслата с буйна растителност градина и покрай басейна, където голи жени позираха и се печаха на слънцето, за да привлекат вниманието на някоя известна особа. Бевинс се усмихна, като видя, че Били ги оглежда.

— Хубаво е, нали?

— Казват, че в този град се прави най-много секс на глава от населението. Май са прави.

Бевинс се изсмя. Седнаха на високите столчета до бара. Помещението беше свръхлуксозно. Появи се барманът и Бевинс си поръча уиски, а Били бира.

— Е, защо ме повика, Бевинс?

Бевинс въздъхна тежко и каза:

— Шефът вероятно има доста силни врагове, Били. Съзнаваш ли това?

— Предполагах, че може да стане така. Напоследък е много... откровен.

— Да — усмихна се Бевинс.

Барманът донесе напитките, после дискретно изчезна.

— И така, за какво намекваш, Бевинс? Охраната е главната ми задача.

Бевинс изпи уискито на един дъх и бавно отвори плика, откъдето измъкна малко квадратно парче пластмаса.

— Вземи... — рече той и го подаде на Били.

Младият мъж видя, че това е значка за самоличност — със снимката на Питър.

— За какво ми е?

— Това е пропуск за Спортния комплекс. Охраната на стадиона ги раздава на всички, които ще бъдат горе на сцената, както и на онези, близо до тях — журналисти, технически лица и други.

— Добре, но какво общо има това с мен?

Бевинс го погледна заговорнически.

— Искам да накараш отец Питър да си я сложи. И то точно тази.

— Какво толкова ѝ е специалното? — попита Били и го изглежда изпитателно.

— Вътре има захранван със слънчева светлина микрочип и предавател.

— За какво са?

Били преглътна с усилие. Нямаше представа какъв ще бъде отговорът, но предчувстваше, че ще е странен.

— Това ще ни позволи да разберем дали някой използва ултразвукови или лазерни прицели.

— Имаш предвид снайпер?

— Точно така. И по-сложни устройства.

Бевинс прокара пръсти през пригладената си коса.

— Ако този предавател засече нещо, веднага ще сигнала лизира на нас, охраната.

Били отпи от бирата.

— Звучи добре.

— Така е. Но трябва да си сигурен, че Каренца ще носи значката през цялото време.

— Защо не му я дадеш ти?

Бевинс отново се усмихна.

— Защото и той е като другите, които съм охранявал. Мисли, че всички го обичат и че е недосегаем.

— Защо смяташ, че ще послуша мен?

— Виж какво, не му обяснявай подробности за охраната. Не споменавай нищо, освен ако не махне значката.

— Аха, ясно. Били пак отпи от бирата.

— Добре. Само направи така, че да я носи през цялото време.

— Да, мисля, че ще се справя.

Бевинс сложи значката в плика и го подаде на Били.

— Благодаря... Много улесняваш задачата ми.

— Няма проблем.

Бевинс бутна стола настрана и потупа Били по рамото.

— Е, трябва да отивам на работа. Имам да свърша още много неща преди да е започнало шоуто.

— Добре, Фреди. Не се притеснявай за значката. Аз ще имам грижата за нея.

— Знам, че ще го направиш — усмихна се Бевинс.

РИМ, ИТАЛИЯ — СЕСТРА ЕТИЕН. 25 ДЕКЕМВРИ 1999

Макар да лежеше в леглото си в бялата стая, усещането, че се носи на малък сал, беше непреодолимо. Сякаш леки вълни я тласкаха към Арктика, където бялото небе се сливаше с леда. Там, където нямаше нищо друго освен снежнобяла чистота. Какво ли означаваше белотата?

Състоянието на душата ѝ? Непорочността — дори в помислите ѝ? Или самия свят — пречистен, обновен, непоковарен и целомъдрен?

Не. Светът, който познаваше, не беше такъв. Особено в момента.

Тя бавно отвори очи и зрението ѝ се проясни. Белотата се разпръсна и се появи прозаичната обстановка на болничната стая. Някаква сивкава форма придоби очертания на човешка фигура, облечена в тъмносиньо.

— Добро утро, сестро — каза един глас.

Етиен примигна. Някакво име изплува в съзнанието ѝ.

— Майко... — промълви тя.

— Точно така — рече игуменката. — Лекарят каза, че днес си много по-добре. Пак ти стана лошо. Спомняш ли си как се прибра тук? Искала си да говориш с мен.

— Да. Видях... света. Сега разбирам нещата по-добре.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да говоря с Негово Светейшество за това. Викториана се усмихна.

— Да, вече го каза. Но той е много зает, Напоследък изобщо не се задържа във Ватикана.

— Да, знам. Скоро ще отпътува. Трябва да го видя преди да замине. Викториана се наведе над леглото. Лицето ѝ беше съвсем наблизо, а дъхът — приятен и свеж.

— Етиен, първо трябва да кажеш на мен. Ти беше много болна. Уплашихме се, че си загубила разсъдъка си.

— Вероятно. Лудостта може да е по-приятна от виденията.

— Какви видения?

Монахинята се обърна на другата страна.

— Кажи ми, Етиен!

Монахинята се вторачи в белия таван. Той ѝ оказваше странно, но успокояващо въздействие.

— Съжалявам — чу се да казва Етиен, ала сякаш говореше не тя, а някой друг, — но не мога да кажа на никого освен на Светия отец.

— За детето е, нали?

Белотата се сгъсти и я смрази. Откъде знаеше Викториана?

— Да — продължи игуменката. — Очите те издават. Мислиш, че не се досещам. Всички знаем, така че можеш да говориш.

— Той вече не е дете.

— Да.

— Той е мъж, но и нещо повече. Мисля, че е чудовище.

— Така е — съгласи се Викториана, и виденията ти потвърждават това.

— Не беше правилно да ме карате да правя онова нещо. То беше ужасен грях и само Светият отец може да ми прости.

— Не, ти не си съгрешила, дете мое.

Етиен я изгледа гневно.

— Всички сме грешници. Светът се гърчи в болка и се променя. Всяка нощ преживявам мъките на умиращите! Чувам как милиони животи угасват като звезди на зазоряване. Тяхното страдание е и мое. И ще има още. Много повече.

Етиен отмести поглед и млъкна. Нямаше да ѝ позволят да се срещне с папата. Вече го знаеше със сигурност. Почувства как Господ се отдръпва, отказва се от нея. Само да можеше да Го види и да поиска прошка...

ЛОС АНДЖЕЛИС — СПОРТНИЯ КОМПЛЕКС. 25 ДЕКЕМВРИ 1999

УИНЗДОР

Марион усещаше присъствието на тълпата отвъд входа като дишащо потно тяло на огромен звяр, причакващ групата участници и журналисти, който скоро щяха да влязат в гигантския стадион. Стоеше до Били, Питър и малкия видеоекип, който очакваше нарежданията ѝ. Гостите и придружителите им бяха обкръжени от охраната на Спортния комплекс, цивилните агенти и униформените полицаи.

От тонколоните се разнесоха последните указания и хората започнаха да влизат. Марион не слушаше. Били вече ѝ бе казал, че местата им са на първите редове пред въртящата се сцена.

Той изглеждаше много притеснен. Вероятно заради огромното множество. След като няколко пъти спомена колко много хора има, Марион го попита какво го безпокои.

— Не знам — смутено отговори той. — Просто имам някакво предчувствие, че ще се случи нещо лошо.

Тя кимна. Разбираше какво има предвид. Главоломната кариера на Питър, популярността му и вълнението, че води света към ново разбирателство, постепенно избледняваха и се превръщаха в нещо мрачно и неясно зловещо. Може би Марион беше твърде близо до събитията и не виждаше какво става всъщност. Били също, но той каза нещо в смисъл, че нещата ще се оправят, след като свърши изпитанието по време на Събора и настъпи новото хилядолетие. Изпитание, Уместно избрана дума.

ТАРДЖЕНО

Вече два часа тълпата се нижеше в огромния стадион. Наоколо уличното движение беше като обезумяло, имате многобройни задръствания и катастрофи. Хората, облечени в одеждите на различните си вероизповедания и професии, се стичаха в Спортния комплекс през всеки възможен вход. Зрелището беше внушително дори за онези които бяха заслепени от шествията във Ватикана. Разноцветната тълпа прииждаше и въздухът беше изпълнен с езиците на стотици нации.

Облечен като техник, Тарджено се движеше незабележим из тълпата. Фалшифицираната му значка на охранител и начинът, по който самоуверено минаваше през пропуските, му предоставяха неограничен достъп до всяко кътче на огромното пространство. Ала все още не беше напълно готов.

Поставил бе сканиращи устройства на разни стратегически места и ги беше усъвършенствал така, че да засичат тоналността на различните предаватели, но нямаше начин да покрие цялата площ — тя беше твърде голяма. Можеше да се надява само на малко късмет и да се довери на интуицията си, която бе запазила живота му в продължение на двайсет години в занаята.

Най-после церемонията по откриването започна — само с петнайсет минути закъснение. Това не беше хубаво, защото му оставаше по-малко време да прецени как точно да действа. Бевинс може и да приличаше на обикновен телохранител, но беше много компетентен. Тарджено бе узнал доста мръсотии за него и знаеше, че е опасен агент.

Застанал до платформата на една от сателитните чинии на Купър, Тарджено си сложи слънчевите очила, които всъщност представляваха силни бинокли. Виждаше ясно входа и всички гости, които влизаха и се отправяха към сцената. Говорителят изреждаше имената на знатните личности и тълпата ги приветстваше. Списъкът започна от кмета и поддържащите го политици и свърши с безкрайната броелица от религиозни капацитети и църковни демагози.

Само един дръвник не би се досетил в какъв ред ще обявят гостите — според международната им известност. Но Тарджено очакваше проблеми, когато процесията стигнеше до горния край на спектъра. Той лениво следеше реакцията на тълпата. Жалкият, едва кретащ епископ Туту бе посрещнат с учтиви аплодисменти, но Джерард Гудроп и неколцина от политическите му сподвижници бяха поздравени с оглушителни овации.

Едно прозрение на изобретателността спаси репутацията на някои от гостите чрез изкусна блестяща тактика — груповая поява на най-видните личности. И когато истински ураган от викове и приветствия разтърси Спортния комплекс, беше невъзможно да се разбере дали публиката е изгубила ума си по Фримейсън Купър, Амал Сюлейман, Банди Мансаматман, отец Питър или самия папа.

Музиката се извиси в тържествено кресчендо и хорът от хиляда гласа се усили в най-подходящия момент. Ако беше набожен, Тарджено би помислил, че така започва всеки делничен ден в рая. Настъпи тишина и всички затаиха дъх. Знаменитостите заеха местата си и огромната овална сцена започна едва забележимото си въртене.

Фримейсън, символичният домакин на Събора, се изправи и се приближи до централната трибуна. Ограден от монолитни тонколони, той приличаше на върховен жрец, застанал сред стълбовете на огромен древен храм.

УИНДЗОР

От шума на тълпата трепереше дори бетонният под. Ослепителният блясък на калифорнийското слънце беше нищо в сравнение със сияещите погледи на огромното множество. Всички очакваха да се случи нещо необикновено.

Марион седна. Музиката спря и се възцари напрегната тишина. Питър беше настанен между архиепископа на лутеранската църква и гръцкия патриарх Петеракис. Купър седеше срещу него, Фримейсън се изправи, оправи дрехите си и тръгна към средата на сцената:

Разсъдъкът на Марион бе вцепенен от една-единствена мисъл — ако Били се окажеше прав, какво би могло да стане? И кога?

ТАРДЖЕНО

Денят щеше да бъде дълъг.

Не можеше да седи и да слуша безкрайното монотонно дърдорене. Започна да се разхожда по периферията на стадиона. Спря на няколко места да провери сканиращите устройства, но не попадна на нищо. Това и очакваше. Към обичайните затруднения, причинени от електромагнитните смущения, които търсеха скрито оръжие, се добавяха и електронните шумове от радио — и телевизионните предавателни честоти.

Само едно беше в негова полза — стадионът гъмжеше от охрана. Цивилни, униформени, частни детективи и обикновени полицаи пазеха всеки ъгъл на Спортния комплекс и дебнеха да видят някое странно движение, издутина в джоба или обемиста чанта. Да не говорим за поставените навсякъде детектори за метал.

Именно заради това Тарджено си мислеше, че няма да е пистолет или бомба.

Бевинс сигурно щеше да чака, докато Каренца излезе на трибуната. Най-логичният момент беше заставането в светлината на прожекторите. Редът на Каренца приближаваше. И така, как щеше да го направи?

Сигурно бе заложил на нещо изключително сложно — микровълновата, ултразвуковата и лазерната техника. Придвижи се до следващата сателитна чиния. Съзнаваше, че охраната го наблюдава. Спря и се престори, че включва апарата си за диагностика в електрическото захранване в основата на чинията. Отвори кутията с инструменти и се направи, че се опитва да прецени кой уред ще му свърши най-добра работа. Нямаше да го притесняват, докато виждаха, че изпълнява обичайните си задължения. Бавно провери показанията на апарата и мълчаливо кимна в знак, че одобрява избора си. Онова, което приличаше на безобидни инструменти и уреди за измерване на светлината, можеше да се комбинира така, че да създаде изключително точно и смъртоносно оръжие. Тарджено се усмихна.

УИНДЗОР

Господи, ставаше адски отегчително!

Марион се вглеждаше в лицата на гостите, без да слуша какво се говори. След известно време всички речи и молитви започнаха да ѝ се струват еднакви и беше по-интересно да разчита изразенията на ораторите. Видя смесица от скука, очакване и леко задоволство. Накрая се спря на папата.

Вниманието на възрастния човек беше приковано в Питър. Всъщност Светият отец не откъсваше очи от него. Не изглеждаше очарован от Питър, нито му се възхищаваше, но Марион не можеше да отгатне чувствата му. Папата беше озадачен и от време на време лицето му изразяваше съмнение и философски размисъл.

Защо беше толкова погълнат от Питър? Завиждаше ли му? Страхуваше ли се от него? Или се чудеше какъв е всъщност човекът, който вършеше чудеса в този модерен свят? Тя погледна Питър, за да види дали това му прави впечатление, но Каренца с нищо не показваше, че забелязва или се интересува от папата.

Фримейсън отново се приближи до трибуната. Време беше да обяви следващия оратор. Не беше необходимо да поглежда в програмата — Марион знаеше, че това ще е Питър.

БЕВИНС

Фреди се придвижи бавно от поста си до входа към секцията за важните гости. Беше активирал лазерния прицел, точно когато Фримейсън Купър обяви, че ще говори Каренца. Единственият проблем беше проклетата въртяща се сцена. Когато стигна до трибуната и се ръкува с изкуствено усмихнатия Купър, Каренца се намираше почти с гръб към оръжието. Това означаваше, че то щеше да бъде точно срещу мишената — значката с вградения предавател, едва когато въртенето на сцената обърнеше Питър с лице към замаскираното в сателитната чиния устройство.

Това щеше да стане най-много след половин час. Каренца щеше да говори четирийсет и пет минути, така че Бевинс имаше достатъчно време да го изпепели.

Фреди стана и се престори, че се вглежда в лицата на зрителите и върши работата си. В средата на сектор Б срещна погледа на Били Клемънс и кимна. Беше му благодарен, че толкова съвестно се е погрижил за значката.

Бевинс погледна часовника си. Много скоро това място щеше да се разтресе.

УИНДЗОР

Странно, но макар да беше отегчена от церемонията, Марион се увлече от думите на Питър. Въпреки че месеци наред го бе слушала, тя намери речта му за вдъхновена, правдива и прозорлива. Същото се отнасяше и за четвъртмилионната публика.

За пръв път, откакто започна тържеството, цареше пълна тишина. Марион се извърна и се вгледа в хората. Те слушаха, без да коментират, приковали очи в Питър. Искаше ѝ се да заснеме реакцията им с видеокамерата, по това трябваше да стане незабелязано.

— Фил... — прошепна тя в прикачения към ревера ѝ микрофон, — можете ли с Гари да заснемете реакцията? Пълната тишина и вниманието на публиката?

— Добре, ще се постареем... — отговори операторът.

Марион видя как малкият ѝ екип се мобилизира и крадешком започна да снима възхитените лица. Всички присъстващи бяха като вкаменени. Никой не помръдваше. Сякаш дишаха едновременно. Тълпата се бе превърнала в огромен жив организъм.

Атмосферата беше свръхестествена. Марион усети, че я побиват тръпки. Думите на Питър се извисяваха като ято гълъби. Въздействието му беше успокояващо и наред с това смущаващо. Беше красив и същевременно страховит. Плътния т му глас се разнасяше на вълни от мъдрост. Дори скептиците и явните му врагове не можеха да устоят на възвишеното му послание. Говореше за всеобхватността на религията и за необходимостта от единна и последователна вяра в силата на Божия промисъл. Омаловажи разликите между големия брой представени вероизповедания и призова за сливане на духовете, така че молитвата, произнесена на Събора, да прозвучи като един-единствен мощен глас — единение на вярата, силата и любовта.

Марион се унесе в мистичното преживяване. Беше с него от самото начало и мислеше, че той не може да надмине нито величието, нито падението си в Колорадо, но Питър далеч превъзхождаше предишните си появи пред публика.

Четвърт милион души седяха неподвижни, омагьосани от красивия млад мъж. Марион бързо огледа гостите на сцената и с

изненада видя, че Фримейсън Купър и Джерард Гудроп несъзнателно кимат. Абсолютно всички чувстваха притегателността на Питър. Не всички, помисли тя, когато погледът ѝ се спря на папата.

Изражението му напомняше за страха в очите на заек, вторачен в хищник. Ала в тях се четеше и предизвикателство, силно съмнение и потиснат гняв. Не, това не беше завист, а усещане за неподправен ужас.

Очите на Светия отец изразяваха разбиране и просветление, породени от внезапно и уникално прозрение. Марион нямаше представа какво вижда папата. И не искаше да знае.

ТАРДЖЕНО

Устройството проговори.

Тарджено си каза наум, че трябва да се размърда и да смени позицията си, но стоеше като закован и слушаше словото на отец Каренца. Думите на младия свещеник докосваха душата му. Вгледа се в лицата на гостите на сцената. Всички бяха погълнати от словото му — всички с изключение на папата. Тарджено се вторачи в лицето му.

В същия миг сканиращото устройство регистрира предаване и развали магията. Сигналът беше слаб, но постоянен и ритмичен. Насочен ултразвуков предавател, пулсиращ със 112 000 херца в секунда.

Звукът беше непогрешим за професионален експерт по оръжията като него. Предаваше на висока честота, за да си осигури съвършена избираемост на големи разстояния, което означаваше прецизно засичане на мишената. Тарджено пренастрои устройството си и то автоматично установи местоположението на предавателя.

Преглътна с усилие. Подозренията му се потвърдиха. Предавателят беше прикрепен към дрехите на Каренца. Сигналът се усилваше, което означаваше, че сцената бавно насочва лъча към мястото, където стоеше Тарджено.

„И така — помисли той, като подаде нова команда на планиращото устройство, — намерихме предавателя.“ А откриеше ли приемника, щеше да разбере и къде е оръжието. Започна да обмисля вероятностите, като отхвърляше всичко, което не спадаше към сложните ултразвукови рефлектори. Значи не беше някой, движещ се из тълпата, нито човек с обикновено оръжие в ръка. Най-добрият метод за убийство в случая беше неподвижен приемник... Ама разбира се! Сателитните чинии.

Разположението им беше идеално прикритие за звуков приемник и параболично фокусиране, характерни за лазерно или микровълново оръжие.

Установката беше стройна като математическо доказателство. Неуловима, елементарна и ефикасна. Сега трябваше да открие приемник, настроен на 112 000 херца, при това бързо. Периферията на

стадиона, която се налагаше да провери, заемаше около петдесет градуса от цялата окръжност. Там имаше най-малко два-сет сателитни чинии, всичките поставени под различни ъгли и свързани с далечни орбитални спътници.

И всички щяха да останат в това положение, с изключение на една.

Въпросът беше да открие онази, която щеше да реагира на ултразвуковия предавател. И то навреме.

Тарджено слезе и хукна по най-горната пътека към сателитната чиния, намираща се в най-отдалечения ъгъл на свода. Съзнаваше, че чинията-убиец може да се задейства всеки момент.

„Опитай се да не мислиш за това. Само си свърши работата.“

Въпреки че беше в добро физическо състояние, Тарджено се задъха, когато стигна до платформата на най-отдалечената сателитна чиния. Включи уреда си в диагностичната апаратура и след няколко секунди разбра всичко — нямаше ултразвуков приемащ чип. Заобиколи платформата и се качи да провери следващата чиния. Щеше да продължи процедурата или докато намереше оръжието, или докато то изпепелеше Каренца. Бевинс погледна часовника си. Сетне пак. Движението го влудяваше. Вече го правеше машинално, а минутите се нижеха адски бавно. Каренца се опитваше да го хипнотизира или нещо подобно, но това не беше от значение. Нямаше да му въздейства, защото всичко беше автоматично.

Още малко. Времето минаваше. Думите на Каренца не бяха съществени. Скоро цялото представление щеше да свърши.

КЛЕМЪНС

Трудно беше да опише чувството, което внезапно го облада. Не можеше да се отърси от него и не му оставаше нищо друго, освен да го приеме. Откакто... бебето умря, Били проявяваше свръхчувствителност към всичко.

Както сега. Слушаше Питър, а онова неприятно усещане пробуждаше като трън мислите му и не го оставяше на мира. Нещо не беше наред. Питър беше в опасност.

Нямаше абсолютно никаква причина да се чувства или да мисли по този начин, но колкото и да се опитваше да го потисне, натрапчивото усещане се връщаше...

ТАРДЖЕНО

Провери шест сателитни чинии. Сцената продължаваше да се върти и да обръща Питър към сектора, който проверяваше. Беше сигурен, че оръжието е някъде тук.

Времето летеше. Неуспехът беше най-горчивото хапче в живота му. Нямаше да го преглътне лесно.

— Хей, приятел, какво правиш?

Грубият глас прекъсна мислите му като удар с чук. Обърна се и видя, че към него върви едър дебел чернокож. Беше облечен в работните дрехи на техник от сателитната Църква на Светата Дарохранителница. Беше огромен. По-грамаден и от професионален футболист или борец.

Откъде ли се появи? Преди няколко секунди пътеките бяха пуси.

— На теб говоря!

— Трябва да поправа усилвателя на чинията — отговори Тарджено и посочи нагоре.

— Момчетата от седма кабина казаха, че получават лош сигнал...

— Аха. Извинявай... Но не трябва да пускам никого до нея.

Значи е тя!

Мисълта затанцува лудешки в главата му. Огромният чернокож протегна ръка и го хвана за рамото.

— Не ме разбра. Повредила се е. Няма да работи, ако не я поправа.

— И какво от това? Изобщо не ми пука. Заповедта ми е да не пускам никого.

Тарджено погледна към сателитната чиния, въздъхна примирено и сви малко театрално рамене. Секундите летяха. Сцената продължаваше да се върти. Каренца вече беше почти с лице към тях. Обърнеше ли леко тяло — край. Устройството можеше да се задейства всеки момент.

— Добре — рече Тарджено. — Както кажеш.

Дръпна се и усети, че мускулите на чернокожия се отпуснаха.

— Но какво да правя с това? — невинно попита Тарджено и се обърна.

— С кое?

Мъжът направи една крачка към него. Тарджено целеше точно това. Макар за десети от секундата, чернокожият не беше устойчив.

— Това! — извика Тарджено и заби юмрук в стомаха му. Сетне го прасна в челюстта с такава сила, че зъбите изхвърчаха от устата му. Последва ритник в тестисите и мъжът се преви на две, след което Тарджено му нанесе съкрушителен удар по врата.

Това обикновено беше достатъчно, за да извади противника от строя. Ала чернокожият беше толкова огромен и як, че не се свлече на земята и дори не откъсна очи от Тарджено.

— Мамка ти... — задъхано каза пазачът.

Дори се усмихна през счупените си зъби и кървящи уста.

— Сега е мой ред.

Със скоростта на боксьор от тежка категория мъжът замахна с лявата ръка, която би простряла Тарджено, ако го беше уцелила. Тарджено се наведе и парира удара с перпендикулярно изопнатата ръка.

Нямаше време за схватки. Блъсна противника си и се приготви да му нанесе смъртоносен удар. Чернокожият вдигна дясната си ръка и тръгна към него.

Тарджено подскочи, завъртя се и го ритна по врата. Стъпалото му улучи мъжа право в гръкляна, строши хрущяла и скъса трахеята. Мъжът политна напред с изцъклени очи и вкопчи дебелиите си пръсти в гърлото си. Огромната му гръд се надигаше и спадаше като ковашки мях. Неприятен начин да умреш. Но в края на краищата...

Тарджено прекрачи тялото на чернокожия и се качи до сателитната чиния. Нямаше време да проверява ултразвуковия чип. Отвинти платката в основата и видя потвърждението на опасенията си — вместо видеodeкодер вътре имаше стъклена кутия с високочестотен усилвател за военен лазер. По време на дългата си кариера се беше справял с много такива устройства. Грабна ножиците и срязва жиците, които свързваха усилвателя с двигателния градиент за измерване на промените в температурата. Задействаше ли се, лазерът щеше или да се стопи, или да се взриви. И в двата случая нямаше да може да фокусира светлината си в смъртоносен лъч.

Тарджено се облегна на металния парапет и пое дълбоко въздух. Целият трепереше. Главата му се въртеше.

Но време за почивка нямаше. Изправи се, слезе по пътеката и превлече тялото на мъртвия чернокож колкото можа по-надалеч от платформата.

Сега беше време да слезе долу и да види по-отблизо какво става.

БЕВИНС

Защо, по дяволите, всичко ставаше толкова бавно?

Сцената се въртеше мъчително трудно — досущ въртележка в сънищата. Колкото повече се взираше в движението ѝ, толкова по-голяма нервност и отчаяние го обземаха. Проклетото оръжие вече би трябвало да се задейства.

Бевинс погледна Каренца и видя, че мишената му е на прицел. Дори хвърли едно око на замаскирания лазер. Всичко беше наред. Проблемът не беше в него. Тогава какво ставаше?

Зачуди се дали няма някаква повреда в значката на Каренца. Дали Били Клемънс не е пипал вътре? Дали не я е подменил? Някой друг ли беше получил смъртоносната значка?

Въпросите обсипваха съзнанието му като градушка. Искаше му се да си беше намерил съучастници. В случая Фред Бевинс действаше абсолютно сам. Без ничия помощ.

Е, и все пак щеше да направи необходимото. А после, с парите, които щеше да му даде Купър, щеше да се оттегли от занаята до края на живота си, без да му пука за разни набожни лицемери...

С крайчеца на окото си забеляза някакво движение и видя, че Били е скочил от мястото си. Какво, по дяволите...

КЛЕМЪНС

Ако продължеше да слуша пламенното слово на Питър, рискуваше да бъде погълнат от силата на думите и хипнотичния ритъм на интонацията му. Съзнанието му се опитваше да запази бдителността си. Чувството, че ще се случи нещо лошо, не го оставяше на мира. Погледна Марион. Кестенявите ѝ коси блестяха на слънцето. Зелените ѝ очи бяха толкова ярки, сякаш бяха наелектризирани, а бялата ѝ кожа блестеше. Не си беше правил труда да си представя как изглеждат светици като Майка Тереза и Девата, но в този миг видя, че Марион е заредена с особен вид енергия. Може би не Питър, а тя беше в опасност?

Объркан, Били се вгледа в тълпата. Видя Бевинс, който толкова бе настоявал да сложи значката на Питър. Фреди изпъкваше сред зрителите, сякаш излъчваше неонova светлина. Изражението му беше неимоверно странно. Непрекъснато поглеждаше часовника си, а сетне се обръщаше към нещо по периферията на стадиона.

После лицето на Бевинс изведнъж се промени. Сякаш беше взел някакво решение. Направи крачка напред и бръкна в якето си, където се видя кобур. Били трябваше да направи нещо...

Внезапно чу собствения си глас, който раздра тишината. Скочи и усети, че всички погледи са приковани в него.

— Питър! Бягай!

Викове те му прозвучаха сякаш някъде отдалеч и мълчанието ги погълна.

Били започна да си проправя път към сцената, към човека, комуто толкова дълго бе служил вярно. Движеше се все едно насън.

Бевинс реагира светкавично. Тръгна напред и извади пистолета, но още го криеше под якето. На лицето му се написаха гняв и отчаяние. Стрелкаше с очи ту Питър, ту Били. Затича се, като блъскаше с рамене смутените зрители.

— Ще те убият — изкрещя Били. — За Бога, Питър! Махни се оттам!

Другите знаменитости взеха да се отдръпват, да правят път на безумеца и да търсят прикритие. Папата обаче седеше неподвижен и

наблюдаваше развоя на събитията, сякаш ги бе очаквал. Служителите от охраната се струпаха на сцената. Били знаеше, че му остава съвсем малко време, и се насочи право към Бевинс.

КУПЪР

Какво, по дяволите, правеше онзи негодник?

Питър Каренца се умълча след първия признак на вълнение, но остана пред трибуната. Изумен, Фримейсън гледаше как към сцената се стичат цивилни агенти и полицаи, а някои от религиозните водачи се размърдват. Изведнъж настъпи водовъртеж от движения, цветове и звуци. Трудно беше да се види какво става.

Едно беше сигурно — Фримейсън Купър разбра, че планът му е осуетен.

КЛЕМЪНС

— Стой, Бевинс! Стой!

Били прескочи перилата и се хвърли върху якия мъж. Бевинс се обърна тромаво към него и извади пистолета.

Блесна светкавица и Били почувства силен удар под ребрата. Отхвъркна встрани от силата на изстрела и падна пред сцената, после успя да се надигне и олюлявайки се тръгна по пътеката.

Хората се насъбраха около него, протягайки ръце. Били чу, че някакъв женски глас вика името му. Лорийн? Не, Марион. Крещеше като обезумяла. Главата му се замая. Болката го разкъсваше. Сякаш видя Времето, простряло се пред него като дълга лента. Всичко забави ход освен стремителния бяг на мислите му. Край него се разнасяха писъци и викове. На страх. Гняв, Ужас. Смут. Сетне последва експлозия — далечна, но силна. Били я чу сякаш от дъното на дълъг тунел. Яркото небе помръкна. Буря ли приближаваше? Зачуди се как е възможно. Лорийн... Видя, че към него се приближава Питър.

— Били... Дръж се — каза един глас — плътен, звучен и успокояващ.

Искаше ръцете на Питър да докоснат корема му. Неизвестно защо знаеше, че те ще бъдат невероятно студени и ще проникнат в него... Копнееше да затвори очи и малко да си почине. Така щеше да е най-добре. Най-лесно...

— Ще те взема, Били — чу се познат глас.

Защо ставаше толкова тъмно?

Тарджено вече беше на долното ниво и си проправяше път през лабиринта от ложи за важните особи, когато суматохата започна. Били скочи от мястото си като кукла с прерязани конци. Бевинс стреля в него, а гостите се разпръснаха, търсейки прикритие. Сетне лазерната сателитна чиния се взриви на малки отломки. Върху зрителите се изсипа горещ дъжд от разтопен метал и те хукнаха панически в различни посоки.

Стиснал автомата на убития чернокож, Тарджено прескочи парапета, втурна се долу между редовете, като блъскаше тичащите хора, и стигна до пътеката в средата на настъпилия хаос.

Служителите от охраната се струпаха наоколо, а Каренца скочи от сцената да помогне на поваления си приятел. Бевинс се обърна рязко и удари с пистолета униформения полицаи, който се опита да го обезоръжи. Въздухът се сгъсти от писъци и заповеди. Явно никой не знаеше какво да прави.

В този миг на пълно объркване, когато положението беше извън контрол, Тарджено можеше да действа. Бевинс трябваше да довърши делото си. Вече беше решил да използва Клемънс като изкупителна жертва. Щеше да каже, че е помислил младежа за убиец и когато се е опитал да го премахне, един заблуден куршум е улучил Питър. Набързо скалъпен план, но достатъчно налудничав, за да мине.

Качи се на сцената, откъдето можеше да вижда по-добре, и се прицели в центъра на телата, насъбрали се около Били и Каренца. Били още се влачеше, протегнал ръце. Бевинс изопна ръце и стисна здраво деветмилимет-ровия автоматичен пистолет.

Изведнъж Каренца го погледна, сякаш предупреден от някакво странно шесто чувство. В очите му имаше особена студенина и абсолютна безизразност, които втрещиха Фреди и не му позволиха да стреля. Каренца се вторачи предизвикателно в Бевинс. Смахнато копеле!

Дъждът от автоматичните откоси го разкъса с хирургична точност. Тялото му затанцува от ударите на куршумите. Болката експлодира и разкъса стомаха и вътрешностите му. Сетне почувства тъпо и смъртно сътресение — последните два куршума раздробиха гръдния му кош и превърнаха врата и челюстта му в розова мъгла.

Каренца не искаше да става така. Възнесението му не биваше да извира от паниката и хаоса. Не овладееше ли положението сега, щеше да загуби контрол над енергията и волята на тълпата.

Питър равнодушно наблюдаваше как вече безжизненото тяло на Фреди Бевинс подскача, разтърсвано от градушката куршуми. Изведнъж се обърна и видя лицето на убиеца. Дълги руси коси, слаб и с широко отворени очи. Целият в бяло, насочил оръжието, той приличаше на ангел отмъстител.

Внезапно всички започнаха да вадят пистолети и да ги насочват един срещу друг. Човекът в бяло наведе оръжието си и за пръв път се вторачи в очите на Питър...

ТАРДЖЕНО

Настъпи пълна тишина и четвъртмилионната аудитория затаи дъх. Чувахе се само шумът от изваждането на пистолетите.

Тарджено трябваше да бъде много внимателен. Най-добре беше да съсредоточи вниманието си върху Каренца. Той беше във фокуса на всичко. Въздъхна и се вгледа в очите му. В същия миг почувства хлад, който най-безцеремонно прониза душата му. Доця му се да повърне. В съзнанието му нахлу вонята на смъртта и той усети вкуса на кръвта, на страха и на отвращението. Очите на Каренца бяха бездънно черни — досущ две дупки в черепа му, обсидианов вход към безкрайността, привличаща всичко. Притегателна сила на душата, в която всяка надежда за светлина изчезваше.

Злото в цялото му разнообразие от форми не беше чуждо на Тарджено. Всъщност той живееше с него и понякога дори се наслаждаваше на изкусителното му влияние. Но докато гледаше Питър Каренца, той осъзна, че току що е видял нещо много по-ужасно от обикновеното зло.

Докато гледаше лицето на безмилостния звяр, готов за скок към всеки нов Витлеем, във въображението му изникна образът на черна роза, разцъфваща като тъмна галактика. Едва сега разбра какво тревожеше папата.

И макар че нервният импулс вдигна ръката му, за да насочи оръжието и да се прицели, Тарджено знаеше, че няма да успее.

Отдавна се чудеше какво изпитва човек, когато умира. Много години бе размишлявал върху това. Сега почувства, че чезне под противния дъх на смъртта.

УИНДЗОР

Стъписана, тя се опита да повдигне главата на Били. Щом Питър отмести поглед от него, очите на младежа се изцъклиха. Всичко бе потънало в кръв.

После прикова очи в Питър. Той стоеше и спокойно гледаше непознатия в бяло, който беше спасил живота му. Въздухът сякаш трептеше от напрежение и очакване да се случи нещо.

Непознатият се вгледа в очите на Питър, сетне вдигна оръжието, с което бе превърнал Фреди Бевинс в нещо неузнаваемо.

Питър вдигна ръка, сякаш да го предупреди или отпрати, ала Марион знаеше какво ще последва. От дланта му като миниатюрно слънце блесна светлина и тълпата ахна и пронизително изпищя като буреносен вятър. От ръката на Питър се изви синкавобял огън. Времето сякаш спря. Марион почувства енергията, която преминаваше между двамата мъже. Светкавицата изгори стрелеца и той се взриви и избухна в бял пламък — ярък и ослепителен.

На мястото на мъжа в бяло се олюля противен стълб от въглен. Разнесе се мазен пушек, който запада на лъскави чеи кристали.

Никой не говореше и не помръдваше. Марион знаеше, че всички чакат знак от Питър. Властта му вече беше пълна. Тя я усещаше как се излъчва на гъсти, горещи талази. Беше отвратена от непреодолимото му въздействие и същевременно неудържимо привлечена от него. Тълпата изпитваше същото.

Били изхрани кръв, гърдите му потрепериха конвулсивно, после той се вцепени и издъхна.

Марион не почувства нищо. Тази безчувственост би трябвало да я притесни, но пък беше толкова изтощена... Просто седеше, положила главата на приятеля си в скута си, а душата ѝ беше празна.

Мълчанието в Спортния комплекс стана потискащо, дори задушаващо. Никой не издаваше звук, никой не помръдваше. Докато...

На сцената, където изумените служители от охраната бяха обкръжили удивените религиозни водачи, един човек стана.

Величествен в тържествените си одежди, искрящи от безупречна и ослепителна белота, папата се вторачи в Питър и тръгна към него.

— Аз те познавам...

Питър погледна възрастния мъж с високата митра и се ухили накриво. Марион никога не бе виждала такова изражение на лицето му, но то никак не ѝ хареса...

Папата изведнъж спря. Хвана се за гърдите и Марион видя как скъпоценният камък на пръстена му проблесна. Старецът притисна двете си ръце към гърдите, очите му се разшириха, устата се отвори. Строполи се в обятията на втурналите се към него придружители и Марион разбра, че умира.

Бе видяла и един друг човек да се олюлява и да пада от ледения поглед на Питър. Но първия път не разбра какво точно стана.

Ала сега, докато гледаше как Светият отец се гърчи в предсмъртна агония, тя знаеше кой или какво бе нанесло фаталния удар.

Знакът беше даден. Тълпата се оживи. Разнесе се гръмогласен рев. Огромният мравуняк се настрои към мисленето на новия си властелин.

Една фигура се извиси над Марион. Тя погледна към нея, силует, очертан на фона на яркото небе, и видя, че Питър е протегнал ръка към нея.

— Време е да тръгваме — каза той.

Марион вече не искаше да бъде с него, но знаеше, че отдавна е загубила правото си на избор.

— Ела — добави той.

— Къде отиваме?

Тя докосна ръката му и потрепери. Питър отново се ухили криво.

— В Рим, разбира се.

ЕПИЛОГ

ВАТИКАНА — ЛАРЕДЖА. 25 ДЕКЕМВРИ 1999

Той отмести очи от телевизора и се осмели да погледне колегите си. Франческо и Викториана седяха като вкаменени, вторачили поглед в екрана, без да могат да проумеят на какво са станали очевидци. Кардинал Лареджа познаваше много отдавна мошеника Франческо, но за пръв път го виждаше уплашен.

— Какво направихме? — попита Викториана.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, а дългите ѝ бели пръсти трепереха.

Франческо стана рязко и се отдалечи от тях. Застана до прозореца и се престори, че гледа нещо на улицата.

— Вече няма значение.

Лареджа надигна огромното си туловище от стола. Чувстваше се много стар. Победен и изтощен. Непотребен.

— Вероятно трябваше да стане така — тихо каза той. — Може би сме само изпълнители на пророчеството...

Франческо се обърна рязко към него. Слабото му лице почервения.

— Да, кардинале, но все пак въпросът остава — за кое пророчество става дума?

Скоро щяха да разберат.

Издание:

КРЪВТА НА АГНЕЦА. 1996. Изд. Бард, София. Биб. Кралете на трилъра. Роман. Превод: [от англ.] Юлия ЧЕРНЕВА [The Blood Of The Lamb / Thomas F. MONTELEONE]. Формат: 20 см. Страници: 238. Цена: 230.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.